Carrie Soto

~~Scorpia~~ se întoarce

Taylor Jenkins Reid

TRADUCERE DE **ALINA BÂLTÂC**

HISTORICAL FICTION

LEDA BAZAAR

DE LA AUTOAREA
CEI ȘAPTE SOȚI AI LUI EVELYN HUGO
SENZAȚIONALULUI BESTSELLER
Carrie Soto
Scorpia
se
întoarce
Taylor
Jenkins Reid
TRADUCERE DE ALINA BÂLTÂC
HISTORICAL FICTION
LEDA BAZAAR

Taylor
Jenkins Reid

Carrie Soto ~~Scorpia~~ se întoarce

Imprint coordonat de
Shauki Al-Gareeb

Taylor
Jenkins Reid

Carrie Soto ~~Scorpia~~ se întoarce

Traducere din limba engleză și note de
Alina Bâltâc

LEDA BAZAAR

Redactare: Liviu Szőke, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Cristina Gvinda

TAYLOR JENKINS REID
CARRIE SOTO IS BACK
Copyright © 2022 by Rabbit Reid, Inc.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA BAZAAR,
un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro
ISBN 978-606-088-193-3

ISBN EPUB 978-606-088-320-3

Lui Brad Mendelsohn, persoana cea mai apropiată
de un antrenor pe care am avut-o în viața mea!

CHAN VS. CORTEZ

US OPEN

Septembrie 1994

Munca mea de-o viață depinde de rezultatul
acestui meci.

Eu și tatăl meu, Javier, stăm în primul rând, în mijloc, la Flushing Meadows, aproape de tușă. Cu mâinile la spate, arbitrii de linie s-au poziționat de o parte și de cealaltă a terenului. Chiar în fața noastră, arbitrul de scaun e la post și prezidează de la înălțime. Fetele de mingi stau ghemuite cât pot de jos, gata să sprinteze când e cazul.

Acesta este cel de-al treilea set. Nicki Chan l-a câștigat pe primul, în vreme ce Ingrid Cortez și l-a adjudecat pe cel de-al doilea. Acest ultim set o va decide pe învingătoarea zilei.

Eu și tata privim – la fel cum o fac și ceilalți 20 000 de spectatori prezenți pe arenă – cum Nicki Chan se apropie de linia de fund. Își îndoaie genunchii și se proptește bine pe picioare. Apoi se ridică pe vârfuri, aruncă în aer și, cu o zvâcnire a încheieturii, trimite mingea cu o viteză ametitoare de aproape 203 kilometri la oră către reverul lui Ingrid Cortez.

Aceasta din urmă îi răspunde cu o forță incredibilă. Mingea cade chiar în interiorul liniilor care delimitează terenul. Nicki nu izbutește să ajungă la timp. Punctul merge la Cortez.

Închid ochii strâns și expir.

— *Cuidado!*[1] Camerele ne vânează reacțiile! mă avertizează tata printre dinți.

Poartă una dintre nenumăratele lui pălării de panama de sub care, la spate, i se ițește părul argintiu și cârlionțat.

— Tată, *toată lumea* ne vânează reacțiile!

Anul acesta, Nicki Chan a câștigat deja două titluri de Grand Slam: Australian Open și French Open. Dacă învinge și în meciul de acum, îmi va egala recordul personal de 20 de titluri de Grand Slam la simplu. L-am stabilit în 1987, când am câștigat Wimbledonul pentru a noua oară și am devenit cea mai importantă jucătoare de tenis a tuturor timpurilor.

Stilul de joc al lui Nicki – îndrăzneț, în forță și cu o incredibilă agresivitate a serviciilor și a loviturilor de pe linia de fund – a ajutat-o să domine lumea tenisului mondial în ultimii cinci ani. Totuși, la sfârșitul anilor 1980, când abia începea să participe la turneele WTA, am considerat-o a fi o adversară ca toate celelalte. Bună pe zgură, însă pe care o puteam învinge aproape fără niciun efort pe iarba de acasă, de la Londra.

Lucrurile s-au schimbat după ce m-am retras în 1989. Nicki a

început să câștige Grand Slamuri cu o viteză alarmantă. Acum îmi suflă în ceafă.

Maxilarul mi se încordează în timp ce o privesc.

Tata se uită la mine cu o expresie calmă.

— Spun doar că fotografii abia așteaptă să te surprindă cu o expresie nervoasă sau pierzându-ți cumpătul.

Port o cămașă neagră, fără mâneci, și jeanși. O pereche de ochelari de soare Oliver Peoples, cu rame de baga. Am părul desfăcut. La aproape 37 de ani, arăt la fel de bine ca de obicei, după umila mea părere. În concluzie, n-au decât să facă fotografii cât poftesc.

— Mai ții minte ce îți spuneam întotdeauna când erau campionatele pentru juniori?

— „Nu lăsa să ți se vadă pe față!"

— *Exacto, hija!*[2]

Ingrid Cortez este o jucătoare de tenis în vârstă de 17 ani din Spania care a surprins aproape pe toată lumea cu rapiditatea cu care a urcat în clasamente. Stilul ei seamănă întrucâtva cu al lui Nicki – îndrăzneț și în forță –, dar Ingrid găsește unghiuri de abordare mai bune. Pe teren, e surprinzător de copleșită de emoții. Realizează un punct direct din serviciu, mingea trecând pe lângă Nicki, și strigă de bucurie.

— Știi, poate că, până la urmă, Cortez e cea care o să o oprească, îi spun tatei.

Tata clatină din cap.

— *Lo dudo!*[3]

Tata abia își mișcă buzele atunci când vorbește, iar ochii săi evită în mod conștient camera. Nu am nici cea mai mică îndoială că, mâine-dimineață, va deschide ziarul și va analiza paginile de sport în căutarea unei fotografii cu el. Va zâmbi în barbă când va vedea cât de chipeș arată. Deși a mai pierdut în greutate de la începutul acestui an din pricina sesiunilor de chimioterapie pe care le-a îndurat, acum poate spune în sfârșit că a scăpat de cancer. Trupul lui și-a revenit, iar culoarea pielii arată bine; pare sănătoasă.

În timp ce razele soarelui îi mângâie chipul, îi înmânez un tub de cremă cu protecție solară. Îl privește cu ochi mijiți și clatină din cap, de parcă ar fi o insultă la adresa noastră, a amândurora.

— Cortez a avut parte de o mână bună, îmi spune tata. Dar Nicki își păstrează forțele pentru cel de-al treilea set.

Pulsul mi-o ia la goană. Nicki face trei puncte la rând și își adjudecă ghemul. Acum e 3–3 în cel de-al treilea set.

Tata se uită la mine cu ochelarii coborâți pe nas, astfel încât să îi pot vedea ochii.

— *Entonces*[4], ce ai de gând să faci? mă întreabă.

Îmi feresc privirea.

— Nu știu!

Își potrivește ochelarii pe chip și își îndreaptă ochii spre teren, făcându-mi un mic semn din cap.

— Ei bine, dacă nu faci nimic, exact asta faci. Nimic!

— *Si, papá*[5]*,* am înțeles!

Nicki servește mult înspre lateral. Cortez aleargă și încearcă să ajungă la minge, dar aceasta zboară direct în fileu.

Mă uit la tata. E ușor încruntat.

În loja jucătorilor, antrenorul lui Cortez stă încovoiat în scaun, acoperindu-și fața cu mâinile.

Nicki nu are antrenor. L-a concediat pe ultimul cu aproape trei ani în urmă, iar de atunci a câștigat șase Grand Slamuri, fără să aibă pe nimeni care să o pregătească.

E regulă, tata face o mulțime de glume pe seama jucătorilor care nu au antrenor, dar, în cazul lui Nicki, pare că se abține de la comentarii.

Cortez e aplecată, cu o mână pe șold, încercând să își tragă sufletul. Nicki nu se lasă. Trimite o nouă minge în lungul terenului. Cortez o ia la fugă, dar nu ajunge la timp.

Nicki zâmbește.

Știu zâmbetul acesta. L-am mai văzut.

La următorul punct, Nicki câștigă ghemul.

— La naiba! bombăn când situația din teren se schimbă.

Tata ridică din sprâncene.

— Cortez se prăbușește de îndată ce nu mai are control pe teren, iar Nicki știe asta.

— Nicki e o jucătoare puternică și se adaptează din mers! îi răspund. Când o conduci, ei bine, conduci pe cineva care se adaptează din mers și care își modifică jocul în funcție de punctele tale slabe.

Tata încuviințează cu o mișcare din cap.

— Toți jucătorii au un punct slab, iar Nicki e grozavă când vine vorba să ți-l descopere, adaug.

— Exact!

— Așadar, care e punctul ei slab?

Tata își reține un zâmbet, apoi își ridică băutura și ia o înghițitură.

— Ce-i? îl întreb.

— Nimic!

— Nu m-am hotărât.

— Bine!

Amândouă jucătoarele se întorc pe teren.

— Nicki e un pic cam lentă, continui în timp ce o urmăresc

îndreptându-se spre linia de fund. E foarte puternică, dar nu e rapidă – nici când e vorba de jocul de picioare, nici când e vorba de alegerea serviciului. Chiar și azi, nu e la fel de rapidă ca adversara ei, Cortez. De fapt, în mod special nu e la fel de rapidă ca Moretti, Antonovici sau chiar Perez.

— Sau ca tine! adaugă tata. La momentul acesta, în turneu nu e nimeni care să fie la fel de rapid pe cât erai tu. Nu doar în ceea ce privește picioarele. În ceea ce privește capul, *también*.

Încuviințez.

— Mă refer la modul în care se pregătește și preia mingea din aer devreme, dar și la felul în care impune ritmul, astfel încât Nicki să nu poată să riposteze cu forța pe care o are. Nimeni din acest turneu nu face asta așa. Nu cum făceai tu.

— Ar trebui să am aceeași putere. Și, cumva, să păstrez viteza.

— Ceea ce nu va fi ușor.

— Nu la vârsta mea și cu siguranță nu cu genunchiul care mă sâcâie! îi răspund. Nu mai am săriturile pe care le aveam odată.

— *Es verdad!*[6] spune tata. O să fie nevoie de tot ce poți da.

— *Dacă* o să o fac! țin să subliniez.

Tata își dă ochii peste cap, dar apoi își întipărește încă un zâmbet fals pe față.

Izbucnesc în râs.

— Serios acum, cui îi pasă dacă îți fac o poză încruntându-te?

— Eu te las în pace! îmi zice tata. Lasă-mă și tu! *Lo entiendes, hija*?[7]

Izbucnesc din nou în râs.

— *Sí, lo entiendo, papá.*[8]

Nicki câștigă și următorul ghem. Încă unul, și partida s-a terminat. O să-mi egaleze recordul.

Tâmplele încep să-mi zvâcnească în timp ce îmi imaginez totul. Cortez nu o să o oprească pe Nicki Chan, nu azi. Iar eu sunt blocată aici, în tribună, și trebuie să stau cuminte și să urmăresc cum Nicki îmi ia toate lucrurile pentru care am muncit o viață întreagă.

— Cine o să mă antreneze? îl întreb pe tata. Tu?

Nu se uită la mine, dar văd bine cum își îndreaptă umerii. Respiră adânc și își alege cuvintele:

— Tu trebuie să răspunzi la întrebarea asta, îmi zice într-un final. Nu e o decizie pe care să o iau eu.

— Și ce să fac? Să îl sun pe Lars?

— O să faci ceea ce vrei să faci, *pichona*[9], îmi răspunde tata. Așa fac adulții.

O să mă facă să îl implor. Dar o merit.

Cortez se dă peste cap să lovească așa cum trebuie. A obosit însă. Poți să o vezi din felul în care îi tremură picioarele când stă

liniștită. Pune la cale o revenire. E 30–0.

Afurisita!

Mă uit la oamenii din jur. Unii se apleacă înainte, alții bat darabana cu degetele. Toți par să respire un pic mai precipitat. Pot doar să îmi imaginez ce spun comentatorii sportivi.

Spectatorii din jur ne privesc pe mine și pe tata cu coada ochiului, așteptându-mi reacția. Încep să mă simt încolțită.

— Dacă o să o fac…, zic încetișor, vreau să mă antrenezi tu. Asta vreau să spun, tată!

Se uită la mine în timp ce Cortez câștigă un punct. Spectatorii își țin respirația, dornici să vadă cum se scrie istoria. Poate că și eu aș proceda așa, dacă n-ar fi istoria *mea* în joc.

— Ești sigură, *hija*? Nu mai sunt omul care eram odată. Nu mai am… energia pe care o aveam odată.

— Atunci, suntem doi în situația asta! îi răspund. Vei antrena o fostă campioană.

Scorul e acum 40–15. Nicki servește pentru punctul de campioană.

— O voi antrena pe cea mai mare jucătoare de tenis a tuturor timpurilor, îmi zice tata.

Se întoarce apoi către mine și mă apucă de mână. Merg pe 40 de ani, dar, cumva, mâinile lui sunt uriașe pe lângă ale mele. Și, exact ca atunci când eram copil, sunt calde, aspre și puternice. Când îmi strânge palma, mă simt atât de mică, de parcă aș rămâne pentru totdeauna copil, iar el e uriașul la care va trebui să mă uit cu capul dat pe spate pentru a-l privi în ochi.

Nicki servește. Inspir adânc.

— Așadar, o să o faci? îl întreb.

Cortez trimite mingea înapoi.

— Am putea pierde… și încă rău! îl avertizez. Le-am dovedi tuturor că Halebarda e nimic. Oamenilor le-ar plăcea asta. Mi-aș întina nu doar propriul record, ci și moștenirea. Aș putea să… distrug tot.

Nicki se pregătește pentru o lovitură de pe linia de fund.

Tata clatină din cap.

— Nu putem să distrugem totul. Pentru că tenisul nu este totul, *pichona*.

Nu sunt sigură că sunt de acord.

Cortez returnează.

— Totuși, va trebui să muncim împreună mai mult decât am făcut-o vreodată. Te încumeți? îl întreb.

— Ar fi cea mai mare onoare din viața mea! îmi răspunde tata.

Îmi dau seama că ochii îi înoată în lacrimi și mă silesc să nu privesc în altă parte. Tata mă strânge și mai tare de mână.

— Să te antrenez din nou, *pichona*, m-ar face să mor fericit.

Încerc să nu observ durerea surdă care îmi strânge pieptul.

— Păi, atunci cred că rămâne stabilit! îi spun.

Pe chipul tatei se ițește un zâmbet.

Nicki trimite un lob[10]. Mingea descrie încet un arc în aer. Întreg stadionul o urmărește cum zboară incredibil de sus, apoi își începe coborârea.

— Atunci, presupun că renunț la retragere.

Mingea arată ca și cum ar fi pe punctul de a zbura din teren. Dacă se întâmplă asta, Cortez va reuși să amâne înfrângerea cu câteva clipe.

Tata îmi cuprinde umerii cu un braț și mă îmbrățișează strâns. Abia mai pot respira.

— *Nunca estuve más orgulloso, cielo!*[11] îmi șoptește la ureche, apoi îmi dă drumul.

Mingea cade chiar în interiorul liniei de fund. Mulțimea amuțește în timp ce mingea țopăie repede și destul de sus.

Cortez s-a retras deja, gândindu-se că va fi o minge lungă, dar acum e prea târziu. E imposibil să returneze serviciul. Se întinde înainte cât poate, dar ratează.

Preț de o clipă, nu se aude niciun sunet, apoi mulțumea izbucnește.

Nicki Chan tocmai a câștigat US Open.

Cortez se prăbușește la pământ. Nicki își agită victorioasă pumnii în aer.

Eu și tata zâmbim. Gata!

---

1 „Ai grijă!” (în orig., în lb. sp.).

2 „Exact, fata mea!” (în orig., în lb. sp.).

3 „Mă îndoiesc!” (în orig., în lb. sp.).

4 „Atunci, în condițiile astea” (în orig., în lb. sp.).

5 „Da, tată” (în orig., în lb. sp.).

6 „Adevărat!” (în orig., în lb. sp.).

7 „Înțelegi, fata mea?” (în orig., în lb. sp.).

8 „Da, înțeleg, tată” (în orig., în lb. sp.).

9 „Dovlecel” (în orig., în lb. sp.).

10 Lobul presupune o lovitură care constă în trimiterea mingii pe deasupra capului adversarului atât de sus, încât acesta nu o mai poate ajunge cu racheta pentru a o returna.

11 „Niciodată nu am fost mai mândru de tine, scumpa mea!” (în orig., în lb. sp.).

PRIMA DATĂ

1955–1965

Tata s-a mutat de la Buenos Aires în Statele Unite la vârsta de 27 de ani. Fusese un excelent jucător de tenis în țara lui natală, câștigând 13 titluri în cei peste 11 ani de carieră. I se spunea „Javier el Jaguar". Pe teren era elegant, dar extrem de periculos.

Însă, după cum avea să povestească, își supralicitase genunchii. Săriturile lui erau prea înalte și nu ateriza întotdeauna cum trebuie. Pe măsură ce se apropia de ٣٠ de ani, și-a dat seama că genunchii nu o să-l mai țină mult. S-a retras din activitate în ١٩٥٣, un subiect despre care nu vorbea niciodată cu mine fără să se încordeze și, în cele din urmă, să iasă din cameră. Curând după aceasta, a început să facă planuri pentru a veni în Statele Unite.

Ajuns la Miami, și-a găsit o slujbă într-un elegant club de tenis, fiind toată ziua la dispoziția membrilor care aveau chef de o partidă. În mod normal, era un post rezervat studenților care se întorceau vara acasă, dar el își făcea treaba cu aceeași concentrare pe care o avea când concura. După cum le-a mărturisit multora dintre membrii acelui prim club: „Joc tenis cu tot sufletul. Altfel nu știu cum să o fac."

Curând, oamenii au început să îl solicite pentru lecții particulare. Era cunoscut din pricina obsesiei lui pentru a fi în formă, a așteptărilor ridicate și a faptului că, dacă ascultai de *El Jaguar*, exista o foarte mare probabilitate să începi să câștigi meciuri.

Până în 1956, primise oferte să lucreze ca instructor de tenis pe tot cuprinsul țării. Așa a ajuns la Palm Tennis Club în Los Angeles, unde a întâlnit-o pe mama, Alicia. Aceasta era dansatoare și le preda membrilor clubului dansuri precum vals și foxtrot.

Mama era înaltă și părea și mai și, pentru că purta mereu tocuri de 10 centimetri. Mergea încet, hotărât, și întotdeauna îi privea pe oameni în ochi. Era greu să o faci să râdă, dar când, într-un final, reușeai, era atât de zgomotoasă, că o auzeai prin toți pereții.

La prima lor întâlnire, i-a reproșat tatălui meu că privește lumea cu ochelari de cal când vine vorba de tenis.

— E ceva de care trebuie să scapi, Javier, altfel, cum o să poți învăța să fii întreg?

Tata i-a răspuns că nu e întreagă la cap. Tenisul era ceea ce îl *făcea* să fie întreg.

— A, carevasăzică, mai ești și încăpățânat! i-a răspuns mama.

Cu toate aceasta, a doua zi, tata și-a făcut apariția la finalul uneia dintre orele ei de dans cu o duzină de trandafiri roșii. Mama i-a primit și i-a mulțumit, dar tata a remarcat că ea nu îi mirosise înainte să îi pună jos, având impresia că, în vreme ce el le oferise flori doar câtorva femei, ea primise buchete de la zeci de bărbați plini de speranță.

— Vrei să mă înveți să dansez tango? a întrebat-o.

Ea l-a privit cu capul plecat într-o parte, neînghițind nicio secundă gălușca cum că argentinianul nu avea ideea despre cum se dansează tango. Și-a pus însă o mână pe umărul lui, iar pe cealaltă a ridicat-o în aer și l-a îndemnat:

— Hai!

El i-a luat mâna, iar ea l-a învățat cum să o conducă pe ringul de dans.

Tata spune că nu putea să își mai ia ochii de la mama și că se minuna cât de ușor îi era să alunece cu ea în brațe în încăperea aceea.

Până la final, a reușit să o mai înmoaie, iar ea i-a zâmbit și apoi i-a spus pe un ton oarecum nerăbdător:

— Javier, acesta este momentul când mă săruți.

În câteva luni a convins-o să fugă cu el. I-a spus că are planuri mari pentru ei doi. Mama i-a răspuns însă că planurile acestea sunt doar ale lui și că ea, una, nu are nevoie de prea mult alături de el.

În noaptea în care i-a mărturisit că este însărcinată, s-a așezat în poala lui, în apartamentul pe care îl împărțeau în Santa Monica, și l-a întrebat dacă simte că ține în brațe greutatea a doi oameni. El a început să lăcrimeze în timp ce o privea. Apoi i-a zis că presimte că o să fie băiat și că o să devină un tenismen de două ori mai bun decât el.

Când eram doar o copilă, tata aducea pe teren un scaun înalt ca să îl pot urmări cum joacă. Mi-a povestit că îmi bălăbăneam capul de la stânga la dreapta, cu ochii după minge. După spusele lui, uneori mama venea și încerca să mă dezlipească de pe scaunul cel înalt ca să mă mute mai la umbră sau ca să îmi dea să ciugulesc câte ceva, dar mă puneam pe plâns și nu mă potoleam până nu mă aducea înapoi pe teren.

Tata adora să povestească despre momentul când eram doar o copiliță și mi-a pus pentru prima dată racheta în mână. A aruncat încetișor mingea spre mine și jură că, în acea zi hotărâtoare, m-am răsucit și am nimerit-o.

A alergat apoi acasă, cu mine pe umeri, ca să îi dea mamei vestea cea mare. Ea i-a zâmbit și și-a văzut de treabă, continuând să pregătească cina.

— Tu înțelegi ce-ți spun? a întrebat-o.

Mama a izbucnit în râs.

— Că fiicei noastre îi place tenisul? Bineînțeles că îi place tenisul – e singurul lucru pe care i l-ai arătat.

— Asta e ca și cum ai zice că Ahile a fost un mare luptător doar pentru că a trăit în vremea războiului. Ahile a fost un mare luptător pentru că așa i-a fost *destinul*, să fie un mare luptător.

— Înțeleg! Așadar, Carolina e Ahile? l-a întrebat mama, zâmbind. Și asta te face pe tine ce, un zeu?

Tata s-a făcut că nu-i bagă de seamă ironia.

— Ăsta e destinul ei! a insistat el. E limpede ca lumina zilei. Cu eleganța ta și forța mea, poate deveni cea mai mare jucătoare de tenis pe care a văzut-o lumea. Într-o bună zi, o să se spună povești despre ea.

Mama și-a dat ochii peste cap și a început să pună cina pe masă.

— Aș prefera să fie bună și fericită.

— Alicia, a spus tata în timp ce se afla în spatele mamei și o cuprindea cu brațele, nimeni nu spune vreodată povești despre astfel de oameni.

* * *

Nu îmi amintesc să mi se fi spus că mama murise, după cum nu îmi amintesc nici înmormântarea, deși tata zice că am fost acolo. După cum povestește el, mama făcea niște supă și și-a dat seama că rămăseserăm fără pastă de tomate, așa că s-a încălțat și m-a lăsat în garaj cu tata, care schimba uleiul la mașină.

Când nu s-a întors acasă, tata a ciocănit la ușa vecinilor și i-a rugat să aibă grijă de mine cât o căuta el prin cartier.

Câteva străzi mai încolo, a văzut ambulanța, iar stomacul a început să-i fâlfâie. Mama fusese lovită de o mașină când traversa strada, întorcându-se acasă.

După înmormântare, tata a refuzat să mai intre în dormitorul lor. A început să doarmă în living și își ținea hainele într-un coș, lângă televizor. Chestia asta a durat luni la rând. Ori de câte ori aveam vreun coșmar, mă dădeam jos din pat și mergeam direct la canapea. Era tot timpul acolo, cu televizorul pornit, fâșâind în întuneric.

Și apoi, într-o bună zi, holul a fost inundat de lumină. Ușa dormitorului lor s-a deschis, praful care se tot acumulase a dispărut, iar toate lucrurile mamei au fost împachetate în cutii de carton. Rochiile ei, pantofii cu toc, colierele, cerceii. Chiar și agrafele. Cineva a venit acasă și le-a luat. Și asta a fost!

N-au rămas multe după ea. Aproape nicio dovadă că trăise vreodată. Doar câteva fotografii, pe care le-am găsit în sertarul de

sus al dulapului tatei. Am ales-o pe cea care îmi plăcea cel mai mult și am ascuns-o sub pernă. Mi-era teamă că, dacă nu procedam așa, avea să dispară și poza asta.

O vreme, tata mi-a povestit diverse lucruri despre mama. Despre cum voia ea să fiu *fericită*. Că era *bună* și *corectă*. Plângea când stăteam de vorbă despre mama, așa că, destul de curând, tata a încetat să îmi mai spună ceva.

Până în ziua de azi, cea mai semnificativă amintire pe care o am legată de ea e învăluită în ceață. Nu pot spune dacă lucrurile acelea s-au întâmplat cu adevărat sau dacă nu cumva sunt goluri pe care imaginația mea le-a umplut de-a lungul timpului.

În mintea mea, o văd în bucătărie, stând aplecată deasupra cuptorului. Poartă o rochie maro, cu model, poate buline sau poate niște flori micuțe. Știu că are părul ondulat și bogat. Tata se îndreaptă spre mine din celălalt colț al casei, adresându-mi-se cu porecla pe care mi-o dăduse pe atunci, *Guerrerita*[12]. Dar mama clatină din cap și îmi spune: „Nu-l lăsa să îți spună că ești o războinică – tu ești o regină."

În cea mai mare parte a timpului sunt mai mult decât sigură că lucrurile astea s-au întâmplat cu adevărat. Totuși, câteodată mi se pare atât de evident că nu a fost decât un vis!

Ceea ce îmi aduc cu adevărat aminte în legătură cu ea este golul pe care l-a lăsat în urmă. Sentimentul că acolo, în casă, mai trăia cineva.

Acum însă suntem doar eu și tata.

În primele amintiri concrete, sunt tânără, dar deja enervată la culme. Enervată de întrebările celorlalte fete: „Unde este mama ta?" sau „De ce nu ești niciodată pieptănată?" Enervată din pricina insistenței profesoarei de a vorbi engleză fără nicio urmă din accentul tatălui meu. Enervată că mi se spunea să mă port mai frumos în timpul pauzelor, când tot ce voiam era să mă întrec cu ceilalți copii în curtea școlii ca să vedem cine se putea da cel mai tare în leagăne.

Bănuiam că problema o reprezenta faptul că întotdeauna câștigam. Dar pentru nimic în lume nu puteam înțelege de ce asta îi făcea pe ceilalți să își dorească să se joace *mai puțin* cu mine, în loc de mai mult.

Amintirile acelea timpurii legate de încercările de a-mi face prieteni sunt toate acompaniate de un junghi de nedumerire: „Fac ceva greșit și nu știu despre ce este vorba!"

Când se terminau orele, le priveam pe celelalte eleve cum își salutau mamele când veneau să le ia cu mașina. Colegele mele de clasă le povesteau mamelor despre cum decursese ziua, se zbăteau

la îmbrățișările pe care le primeau la mașină și își ștergeau obrajii după săruturile pe obraji.

Puteam să le urmăresc făcând asta ore în șir. Oare ce altceva mai făceau împreună cu mamele lor după ore? Mergeau oare să își ia înghețată? Sau să-și achiziționeze împreună penarele drăguțe pe care unele dintre ele le aveau? De unde își luau fundele de pus în păr?

În timp ce se îndepărtau, îmi începeam îndatoritoare călătoria de două străzi, până la terenurile de tenis, unde mă întâlneam cu tata.

Am crescut pe teren. Pe terenurile publice după ore și pe cele de la country club în timpul verilor sau în weekenduri. Am crescut purtând fuste de tenis și părul prins în coadă. Stând pe tușă, la umbră, și așteptând ca tata să-și termine orele.

Umbra lui plutea amenințător peste fileu. Serviciile îi erau întotdeauna fluide, iar loviturile în teren, cursive. Adversarul sau, după caz, elevul său arăta incredibil de haotic, prin comparație. Invariabil, tata avea controlul asupra terenului.

Privind în urmă, îmi dau seama că trebuie să se fi simțit încordat și singur în cea mai mare parte a vieții mele de copil. Era un tată văduv într-o țară care nu era a lui și nu avea pe nimeni pe care să se bazeze. Acum îmi pare evident că probabil tata era ca o coardă atât de întinsă, încât putea ceda în orice clipă.

Dacă pentru el zilele erau dificile, iar nopțile, pline de neliniște, a devenit foarte bun la a ascunde asta de mine. Timpul pe care îl petreceam cu el părea un dar de care ceilalți copii nu aveau parte. Spre deosebire de ei, timpul meu avea un *scop*; eu și tata munceam pentru ceva care avea *însemnătate*. *Urma* să devin cea mai bună.

În fiecare zi, după ore, când tata termina cu lecțiile lui plătite, se întorcea spre mine și mă privea.

— *Vamos! Los fundamentos!* îmi spunea, moment în care îmi luam racheta și mă alăturam lui pe linia de fund a terenului. Ghem, set, meci! De ce spunem asta? mă întreba tata.

— Pentru că, de fiecare dată când joci, este un ghem. Trebuie să câștigi cele mai multe ghemuri ca să îți adjudeci setul. Și trebuie să câștigi cele mai multe seturi ca să îți adjudeci meciul, recitam pe de rost.

— Într-un ghem, primul punct este…

— Cincisprezece. Apoi treizeci. Patruzeci. Atunci câștigi. Dar trebuie să câștigi la două puncte distanță.

— Când scorul este 40–40, cum numim asta?

— Egalitate de puncte. Dacă ești la egalitate de puncte și câștigi un punct, asta îți aduce fie avantaj la serviciu dacă ești servant, fie avantaj la primire, dacă te afli la primire.

— Și cum câștigi?

— Dacă ești la serviciu, trebuie să îți adjudeci următorul punct pentru a putea câștiga ghemul. Trebuie să câștigi de șase ori pentru a-ți adjudeca setul, dar, din nou, trebuie să câștigi la două ghemuri distanță. Pur și simplu, nu poți câștiga un set cu 6–5.

— Care e faza cu meciurile?

— Femeile joacă trei seturi, bărbații, adesea, cinci.

— Dar ce înseamnă *love*[13]?

— Ei bine, nimic.

— Da, adică zero.

— Exact, nu ai puncte. Dragoste egal nimic.

După ce ofeream toate răspunsurile corecte, primeam o bătaie prietenească pe umăr. Și apoi ne antrenam.

Există mulți antrenori gata să inoveze, dar acesta nu a fost niciodată cazul tatei. El credea în frumusețea și simplitatea de a face ceva așa cum s-a făcut dintotdeauna, dar mai bine decât reușise cineva vreodată.

— Dacă eu, unul, aș fi fost dedicat ideii de a fi în formă, *hijita*, îmi spunea tata, încă aș fi jucat tenis la „categoria profesioniști".

Acela a fost unul dintre puținele momente în care mi-a spus ceva despre care am bănuit că nu este adevărat. Am priceput pe loc că nu există prea mulți oameni care să joace tenis la nivel profesionist înainte de a împlini 30 de ani.

— *Bueno, papà!* ziceam înainte de a ne începe antrenamentele.

Toată copilăria mea a constat în antrenamente. Antrenament după antrenament după antrenament. Servicii, lovituri de pe linia de fund, joc de picioare, voleuri. Servicii, lovituri de pe linia de fund, joc de picioare, voleuri. Din nou și din nou. Toată vara, după școală, în fiecare weekend. Eu și tata. Întotdeauna împreună. Micuța noastră echipă formată doar din doi oameni. Mândru antrenor și elevă eminentă.

Îmi plăcea că fiecare element al jocului avea o modalitate *greșită* și una *corectă* de a fi executat. Exista întotdeauna ceva concret pentru care să lupți.

— *De nuevo!*[14] îmi spunea tata în timp ce încercam pentru a cincea oară serviciul perfect. Vreau ca ambele brațe să se ridice mereu cu aceeași viteză.

Sau:

— *De nuevo!* îmi spunea când, ditamai adultul, se târa pe jos pentru a ajunge să ne privim ochi în ochi atunci când nu îi treceam de șold în înălțime. Într-o postură de mare precizie, trebuie să aduci piciorul din spate înainte să faci contact. *De nuevo!* îmi spunea, zâmbind. Păstrează efectul[15] pentru al doilea serviciu, *hijita*[16]! *Entendido*?[17]

Și, de fiecare dată, la cinci, la șase, la șapte, la opt ani, căpăta același răspuns: *Sí*, *papá. Sí*, *papá. Sí*, *papá. Sí*, *papá.*

În timp, tata a început să își condimenteze acest „*De nuevo!*" cu „*Excelente!*"

Luptam în fiecare zi pentru a auzi „*Excelente!*" Visam cuvântul ăsta. Stăteam întinsă în pat, în așternuturile mele Linus and Lucy, holbându-mă la fotografia de presă a lui Rod Raver[18] pe care o obținusem după ce mă rugasem de tata cu cerul și cu pământul, și îmi revizuiam din nou și din nou forma în care mă aflam.

Curând, loviturile mele au devenit puternice, voleurile, precise, iar serviciile, mortale. La opt ani, eram în stare să servesc de pe linia de fund și să nimeresc mica țintă reprezentată de o cutie de lapte de o sută de ori la rând.

Oamenii care treceau pe lângă teren credeau că sunt isteți când îmi spuneau „Micuța Billie Jean King[19]", ca și cum nu auzeam asta de zece ori pe zi.

În scurtă vreme, tata mi-a prezentat ideea lui de strategie:

— O mulțime de jucători pot câștiga ghemuri datorită felului în care servesc. *Decime por qué!*[20]

— Pentru că singurul moment când jucătorul poate controla mingea este atunci când servește.

— *Y que más?*[21]

— Dacă servești corect, controlezi serviciul și apoi returul. Și chiar și raliul[22].

— *Exacto!* Să controlezi jocul când servești este baza strategiei tale.

— *Bueno, entendido!*[23]

— Dar cei mai mulți oameni își concentrează energia pe servicii. Le perfecționează enorm de mult și uită partea cea mai importantă.

— Cum să returnezi.

— *Exacto!* Serviciul este apărarea ta, dar poți *câștiga* returnând bine. Dacă câștigi toate punctele pe care le servești, iar adversarul le câștigă pe ale sale, cine câștigă setul?

— Prima persoană care reușește să câștige un ghem pe serviciul adversarului.

— *Exacto!* Dacă câștigi un punct servit de adversar într-un singur ghem – unul singur – și le câștigi pe toate servite de tine, câștigi setul.

— Așadar, trebuie să servesc bine și să returnez bine.

— Trebuie să fii ceea ce numim un „jucător complet". Bun la servit, bun la voleuri, la lovituri de pe linia de fund, la returnat mingea. Acum, hai să jucăm!

Tata câștiga întotdeauna, zi după zi. Eu însă continuam să mă străduiesc. Meci după meci, în fiecare seară, după ore, uneori și de

două ori în weekenduri.

Până într-o după-amiază înnorată de ianuarie, când aerul era un pic prea rece. Toată ziua amenințase să se întâmple lucrul pe care cerul din sudul Californiei promisese să nu îl facă aproape niciodată.

Eram la egalitate când am returnat două servicii consecutiv cu forehanduri trimise în diagonala terenului cu așa o viteză, încât tata nu a ajuns la minge.

Atunci, pentru prima dată în copilărie, i-am parat serviciul.

— *Excelente!* mi-a strigat, agitându-și brațele în aer și alergând până în jumătatea mea de teren, unde m-a ridicat în aer.

— Am reușit! i-am spus. Ți-am parat serviciul!

— Da, așa ai făcut! mi-a confirmat. Așa ai făcut!

Cam la două minute după ce am câștigat setul, cerul s-a deschis și a început să toarne cu găleata. Tata și-a pus jacheta peste capul meu și am fugit la mașină.

După ce am urcat și am închis portierele, m-am uitat la el. Chipul îi strălucea de bucurie, chiar dacă îi clănțăneau dinții de frig.

— *Excelente, pichoncita!* mi-a spus în timp ce îmi strângea mâna. *Muy, pero muy bien!*[24]

Încă zâmbea când a introdus cheia în contact și a ieșit cu spatele din parcare.

Din acea clipă, chiar dacă încă nu îl puteam învinge într-un meci, mi-am stabilit în minte să îi parez serviciul cel puțin o dată pe zi. Și am făcut-o.

La sfârșitul fiecărui antrenament, eu și tata ne întorceam acasă cu mașina, eu ținând în poală două pungi cu mâncare caldă încă de la restaurantul clubului. Priveam casele pe lângă care treceam în drumul nostru către apartamentul în care locuiam.

Tata parca și, chiar înainte să coborâm, îmi spunea:

— Ne-am descurcat bine astăzi, dar oare o să ne descurcăm și mai bine mâine?

Începeam să îi turui lista de lucruri pe care urma să le fac și la care lucrasem în drum spre casă:

— O să îmi pun în mișcare picioarele mai repede! O să îmi țin încheietura jos! O să mă asigur că nu mă retrag prea mult pe teren înainte de o lovitură de jos de la fileu.

În fiecare seară, tata adăuga pe listă un lucru la care nu mă gândisem.

— Și ține-ți ochii pe minge, nu pe rachetă! Urmărește forehandul de pe linia de fund!

În fiecare seară, încuviințam.

Bineînțeles! Cum de am putut uita de asta?

Apoi intram în casă și luam cina în fața televizorului. În majoritatea serilor ne uitam la știri, dar îmi plăceau la nebuniei momentele acelea rare când îmi era îngăduit să casc gura la *The Lucy Show*. El, pe fotoliu, eu, pe canapea, cu tăvile în brațe. Râdea așa de tare! Și așa râdeam și eu.

Mai târziu, după ce mă spălam pe dinți, tata mă săruta pe frunte și îmi spunea:

— Noapte bună, Ahile, cel mai mare războinic pe care l-a văzut tenisul!

Când se stingea lumina, îmi vâram mâna sub pernă, căutând fotografia cu mama pe care o șterpelisem din sertarul în care își ținea tata lucrurile.

În ea, mama e în hamac, în curtea din spate a casei noastre, ținându-mă în brațe și zâmbind spre aparat. Deasupra se pleacă un portocal. Eu dorm în brațele mamei, care are o mână pe spatele meu în vreme ce bărbia i se odihnește pe căpșorul meu. Are părul lung și bucle lejere. Aveam obiceiul să îmi trec degetul peste fotografia asta, peste rochia ei, de la umeri până la picioare.

Țineam poza la piept o vreme, apoi o ascundeam sub pernă și mă culcam.

Într-o noapte, pe când aveam vreo opt ani, am căutat fotografia și am descoperit că dispăruse.

Am aruncat cu perna de pământ. Am sărit din pat și am ridicat salteaua. Cum să pierd ceva atât de important? Am început să țip în timp ce lacrimile îmi șiroiau pe obraji.

Tata a venit și m-a văzut cum ședeam acolo, roșie la față, cu ochii plini de lacrimi, în mijlocul camerei întoarse cu susul în jos. A pus ușor salteaua la loc și m-a luat în brațe.

— *Pichoncita!* mi-a spus. *No te preocupes!* Fotografia nu a pățit nimic. Am pus-o înapoi în sertar. A venit momentul să nu te mai uiți la ea în fiecare noapte.

— *Pero* vreau să mă uit la ea în fiecare noapte.

Tata a clătinat din cap și m-a ținut strâns.

— *Cariño*[25], scoate-ți-o din minte! E prea mare povara asta pe care o duci!

1966

Până să împlinesc nouă ani, îi învinsesem pe toți copiii de vârsta mea de la club. În concluzie, tata l-a recrutat pe fiul unuia dintre elevii lui adulți ca să joace cu mine; era vorba de un băiat în vârstă de 13 ani pe nume Chris.

— Nu înțeleg de ce ți se îngăduie să joci aici! mi-a spus Chris. Nu ești membră a clubului.

Mă aflam lângă fileu, așteptând începutul partidei. Tații noștri stăteau de vorbă și râdeau.

— Nici tu nu ești! i-am întors-o.

— Dar tatăl meu, da! Tatăl tău, pe de altă parte, *lucrează* aici. Tatăl tău lucrează *pentru noi*. Tații s-au apropiat, iar Chris a mormăit: Putem să terminăm odată cu asta, vă rog? N-am niciun chef să joc contra unei fete în vârstă de șapte ani.

M-am holbat la el câteva clipe, simțind cum mi se încordează umerii.

— Am nouă ani, tâmpitule!

Chris a căscat ochii la mine, dar nu a mai spus nimic. Un lucru pe care l-am învățat de mică e că tâmpiții nu corectează niciodată ce au greșit.

— Bine, copii, cel mai bun din trei! a zis tata.

Chris a servit primul, iar eu am adoptat poziția de așteptare, gata să primesc mingea. A aruncat-o și a lovit-o cu o micuță curbă. Am trimis-o înapoi, pe diagonală. Punctul meu.

0–15.

Chris a servit din nou, iar eu am returnat cu un passing shot[26]. *0–30*.

Data următoare, m-am prefăcut că mă ia căscatul. *0–40*.

— Ghem pentru Carrie! a anunțat tata.

Chris începuse să se înroșească. Nu îmi puteam da seama dacă de supărare sau de jenă. I-am zâmbit.

Restul meciului a fost relativ scurt.

La ultimul serviciu, am bătut mingea, deloc dornică să îmi pierd vremea cu vreun topspin[27] sau cu viteza. El însă a lovit-o cu sete.

— Ești catastrofal la tenis! i-am spus când i-am strâns mâna.

— Carolina! mi-a atras atenția tata.

— Îmi pare rău, dar este! am spus și m-am uitat la Chris. Chiar ești!

Am observat cum Chris îi aruncă o privire tatălui său, aflat la marginea terenului. Bărbatul a clătinat din cap și și-a stins țigara, dându-și ochii peste cap.

E, uite d-asta ar trebui să te mai antrenezi, Chris! îmi amintesc că am gândit.

Când am ieșit de pe teren, tata și-a pus o mână pe umărul meu și a zis:

— Ei, asta chiar a fost ceva deosebit!

— Nici măcar nu a trebuit să depun vreun efort, am replicat în timp ce ne îndreptam către vestiare.

— Oh, ai lămurit asta. Și ai fost rea.

— De ce ar trebui să fiu drăguță cu el? Mi-a zis că am doar șapte ani.

— De-a lungul vieții, oamenii o să-ți spună într-o mulțime de feluri. Oamenii le fac asta celor ca noi.

— Pentru că nu suntem membri aici? am întrebat în timp ce îmi lăsam lucrurile jos.

Tata s-a oprit în loc.

— Pentru că suntem câștigători. Nu căuta cearta cu lumânarea, Carolina! m-a avertizat. Nu lăsa nimic din ce spune lumea să determine ce părere ai despre tine!

Mi-am ridicat privirea la el.

— Dacă îți spun că ai părul mov, oare înseamnă asta că e într-adevăr mov? m-a întrebat.

— Nu, e castaniu!

— Și înseamnă asta că trebuie să îmi dovedești că este castaniu?

Am clătinat din cap.

— Nu, poți vedea și singur cum este!

— Într-o bună zi ai să fii una dintre cele mai importante jucătoare de tenis din lume, *cariño*. Iar lucrul acesta este la fel de adevărat precum faptul că ai părul castaniu. Nu trebuie să le demonstrezi nimic oamenilor. Pur și simplu trebuie doar să fii cum ești tu.

Am căzut pe gânduri.

— Data viitoare când o să joci cu un puști cum e Chris, mă aștept să văd că faci un joc frumos. Ai înțeles?

Am încuviințat cu o mișcare din cap.

— *Está bien!*[28]

— Și nu plângem când pierdem, dar nici nu ne împăunăm când câștigăm.

— *Bueno, entiendo!*

— Nu joci cu adversarul tău, înțelegi asta, da?

Am făcut ochii mari la el, nesigură. Totuși, aveam nevoie să creadă că înțeleg tot ce trebuia să fiu – părea o trădare de neiertat a misiunii noastre să fiu confuză în legătură cu oricare parte a ei.

— De fiecare dată când ieși pe teren, trebuie să faci un joc de tenis mai bun decât ai făcut data trecută. Ai făcut cel mai bun joc al tău astăzi?

— Nu!

— Data viitoare vreau să te învingi pe tine însăți. În fiecare zi trebuie să depășești performanța din ziua anterioară.

M-am așezat pe banca de alături și am căzut pe gânduri. Sarcina încredințată de tata era mult mai grea decât îmi imaginasem. Dar, odată ce ideea îmi fusese sădită în minte, trebuia să am grijă de ea. Nu o puteam izgoni.

— *Entiendo!*

— Acum, ia-ți lucrurile! Mergem pe plajă!

— Nu, tată! Te rog, nu! l-am implorat. Nu putem, pur și simplu, să mergem acasă? Sau ce-ar fi să luăm niște înghețată? O fată de la mine din clasă mi-a povestit despre un loc unde au niște sandviciuri cu înghețată absolut grozave. Mă gândeam să mergem și noi.

Tata a izbucnit în râs.

— Nu o să îți antrenăm picioarele pierzând vremea și mâncând sandviciuri cu înghețată. Putem face asta doar…

M-am încruntat.

— Alergând pe nisip.

— *Sí,* alergând pe nisip. *Entonces vámonos!*[29]

1968

După încă vreo doi ani în care i-am învins pe
absolut toți puștii din oraș, am primit un telefon de la Lars Van de Berg, unul dintre cei mai renumiți antrenori de tenis pentru juniori din țară.

Pe atunci o pregătea pe Mary-Louise Bryant, în vârstă de 14 ani, în Laguna Beach. Mary-Louise câștigase deja câteva campionate pentru juniori, iar în anul acela ajunsese în semifinala de la Wimbledon Junior.

— Lars a sunat pentru că toată lumea din LA vorbește despre tine, m-a anunțat tata în timp ce ne îndreptam cu mașina pe autostradă, spre sud, către Laguna Beach.

Purtam o fustă de tenis și un tricou polo albe, iar pe deasupra, un cardigan crem. Aveam șosete noi și o pereche de pantofi sport noi-nouți, de un alb orbitor.

Tata mersese în oraș și îmi cumpărase ținuta cu o săptămână în urmă. O spălase și mi-o pregătise pentru dimineața aceea. Când văzusem volanele de pe fundul șortului pe care aveam să îl port pe sub fustă, mă holbasem la el o vreme, sperând că nu vorbea serios. Totuși, din privirea lui, mi-am dat seama că nu era nicio glumă. Așa că n-am mai făcut nazuri și m-am îmbrăcat.

— Cică va fi, pur și simplu, un meci amical, a continuat tata, dar adevărul e că vrea să vadă dacă reprezinți un pericol pentru Mary-Louise.

Deja pe la colțuri apăruseră bârfe legate de viitorul meu. Știam că, în scurtă vreme, urma să particip la competiții, așa cum unii copii știu că urmează să meargă la facultate. Și, la fel ca în cazul facultății, aveam impresia că tata căuta în tăcere o modalitate de a

susține financiar acest plan.

M-am foit în scaun, încercând să împiedic puloverul să mă frece pe gât.

— *Reprezint* un pericol pentru Mary-Louise? l-am întrebat.

— Da!

Am coborât geamul și am privit oceanul Pacific pe lângă care treceam în goană.

— Vreau să îți faci planul pentru partida asta! mi-a spus tata. Mary-Louise este cu trei ani mai mare decât tine, așa că trebuie să pleci de la premisa că este mai înaltă, mai puternică și poate are mai multă încredere în forțele proprii. Cum o să îți influențeze strategia aceste amănunte? Ai cinci minute la dispoziție.

— Bine! am acceptat.

Tata a dat sonorul radioului mai tare și s-a concentrat asupra drumului. Curând, traficul a încetinit considerabil, pentru ca, în cele din urmă, să ne oprim de tot. M-am uitat pe geam la copiii de pe plajă care se jucau în nisip. Am văzut două fetițe de vârsta mea care construiau un castel de nisip.

Prăpastia dintre mine și fete precum acelea – fete precum colegele mele de școală – fusese întotdeauna mare, dar acum părea de-a dreptul de netrecut.

Jumătate de secundă mai târziu, am început să ne mișcăm din nou, iar eu m-am întrebat de ce ar vrea cineva să construiască ceva, orice, din nisip, știind că a doua zi avea să dispară și că nu va mai avea nimic ce să arate.

— *Bueno, contame!*[30] Care este planul de bătaie?

— Dacă este mai puternică decât mine, trebuie să o fac să se apropie cât mai mult de fileu și să-mi folosesc unghiurile. Și, pentru că probabil se simte destul de încrezătoare, trebuie să o zgâlțâi chiar de la început. Dacă o pot determina să își facă griji legate de faptul că o puștoaică de 11 ani ar putea să o învingă, atunci o puștoaică de 11 ani chiar o să o învingă.

— *Muy bien!* a spus tata și și-a ridicat palma ca să bat cuba. Ahile al meu! Cel mai măreț dintre greci!

Mi-am reținut zâmbetul în timp ce înaintam cu viteză pe autostradă.

Mary-Louise a câștigat tragerea la sorți și a ales să servească.

Am mers pe linia de fund și am lovit de palmă corzile întinse ale rachetei. Am apucat bine mânerul și l-am răsucit în mâini.

M-am uitat în jos, la pantofii mei noi-nouți. Am observat o zgârietură pe degetul mare, așa că m-am aplecat, încercând să o fac să dispară.

Tata și Lars erau pe bancă. Lars avea vreo 1,82 de metri

înălțime, părul nisipiu și un zâmbet pe care nu i-l regăseam și în privire. I-l prezentase pe tata elevei sale, Mary-Louise, folosind porecla „Jaguarul" pe un ton care nu îmi plăcuse.

Mary-Louise se afla în partea cealaltă a terenului și purta fustă de tenis și hanorac albe, plus o bentiță asortată. În timp ce stătea acolo, am remarcat cât de înaltă și deșirată e, dar nici unghiurile și delicatețea chipului nu au scăpat neobservate. Se prea poate să fi fost pliurile perfecte ale fustei sau felul în care își ținea racheta de lemn Dunlop Maxply Ford, dar mi-am dat seama că, deși amândouă ne simțeam ca acasă pe teren, nu aveam să ne potrivim una în lumea celeilalte.

Mi-a zâmbit, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva era posibil să fie cea mai drăguță fată pe care o văzusem în viața mea.

Nu îmi făceam iluzii că sunt vreo frumusețe. Eram îndesată și lată în umeri, iar pulpele și antebrațele îmi erau mai groase decât ale fetelor de la mine din clasă. Unele dintre colegele mai populare – cele care purtau funde în păr și cardigane pe deasupra rochiilor, cele după care alergau băieții – începuseră să mă strige folosind tot felul de porecle atunci când profesoara nu era atentă.

Într-o dimineață, în timp ce intram în clasă, Christina Williams îi șoptise suficient de tare, încât să aud, lui Diane Richards: „Uite-o că vine! Zdup, zdup, zdup!", făcând un zgomot ca și cum clasa s-ar fi zguduit din pricina pașilor mei grei în timp ce mă îndreptam spre bancă.

Toți colegii izbucniseră în râs.

— Cel puțin n-am încasat un cinci la test la matematică! îi răspunsesem și mă așezasem în bancă.

Colegii au râs iar, dar Christina a început să plângă. Profesoara a observat și ne-a chemat pe amândouă la catedră.

Silită să povestească ce se întâmplase, Christina a plâns și mai tare și a negat că m-ar fi necăjit. Eu, una, am ținut fruntea sus și am recunoscut ce îi spusesem.

Și, cumva, lașa a scăpat basma curată, iar eu am fost trimisă în biroul directoarei, care l-a chemat pe tata la școală. Acesta a venit și m-a dus acasă.

După ce a ascultat și varianta mea, m-a certat și apoi m-a pus să mă uit în oglindă. Mi-a spus că sunt frumoasă:

— *Pichona, sos hermosa.*

Mi-am cercetat cu luare-aminte chipul, încercând să descopăr o urmă din ceea ce spunea el. Avem pielea măslinie și ochii verzi ai mamei. Culoarea părului o moștenisem de la tata. Dar corpul, trăsăturile… nu îmi dădeam seama de unde le luasem. Voiam păr ondulat, ca mama și ca tata, voiam înălțimea mamei, încheieturile ei delicate, nasul ei perfect. Nici urmă de așa ceva.

— Nu semăn deloc cu mama! am spus în final.

Mama fusese incredibil de frumoasă, lucru evident pentru toată lumea.

— Ba da, semeni! m-a contrazis tata. Și ești la fel de puternică precum ea.

M-am uitat la umerii lați și la brațele puternice. Din fericire, nu era nevoie să fiu puternică. Corpul îmi era construit pentru a purta războaie.

Și, mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, pentru că eram pe cale să îl folosesc ca să o zdrobesc pe frumușica de Mary-Louise Bryant.

Zero la zero.

Mary-Louise a aruncat mingea în aer și apoi a lovit-o cu putere cu racheta. În timp ce alergam să o prind, m-am gândit că cea mai bună soluție pentru mine era să opresc repede zborul mingii. Dar, în timp ce luam poziția potrivită, am văzut-o pe Mary-Louise apropiindu-se de fileu. Presupunea că nu am forța necesară pentru un passing shot. Așa că, în ultima clipă, am venit cu o lovitură puternică de pe linia de fund. A trebuit să accelereze ca să returneze, iar mingea ei a lovit fileul.

Am câștigat primul punct. *0–15.*

În timp ce mergeam spre linia de fund, l-am căutat cu privirea pe tata. Atât el, cât și Lars erau cu ochii ațintiți asupra mea; de fapt, Lars se holba de-a dreptul. Tata se chinuia să își rețină un zâmbet.

Am adoptat poziția de așteptare, gata pentru următorul serviciu al adversarei. Chipul lui Mary-Louise era împietrit. Deodată, mingea a năvălit de după fileu iute, ca o lovitură de bici. Nu am reușit să returnez.

15–15.

Serviciu după serviciu, m-a uimit.

30–15.

40–15.

Și uite așa a câștigat primul ghem.

M-am uitat la tata și i-am văzut sprâncenele încruntate. Îmi era imposibil să ghicesc ce gândește.

Rândul meu să servesc. Am trimis fiecare minge exact acolo unde voiam. Îmi calculam loviturile cu câteva mișcări înainte. O făceam pe adversară să alerge pe tot terenul. Dar, de fiecare dată, Mary-Louise returna. Lungile noastre schimburi aveau să se încheie inevitabil în favoarea ei.

Am rămas vigilentă. Am lovit mingea de fiecare dată. Dar, indiferent cât de bune îmi erau loviturile, pur și simplu, nu conta.

Mary-Louise a câștigat primul set cu 7–5.

Eram deja istovită. Tata mi-a dat un prosop, fără să îmi adreseze

nici măcar un cuvânt. Am inspirat profund. Nu puteam pierde; nu era o opțiune pe care să o iau în calcul.

Crezusem că, luându-i acel prim punct, urma să o dau peste cap, să o destabilizez, dar nu făcusem decât să o trezesc. Îi dădusem un motiv puternic să joace cât de bine poate.

Trebuia să îi iau orice șansă la loviturile direct câștigătoare. Trebuia să lupt pentru ași[31] la fiecare serviciu. Era o strategie riscantă; puteam face dublă greșeală, dar îmi părea că asta e singura mea șansă.

Primul meu serviciu a fost tare, iar mingea a sărit înalt. Mary-Louise s-a repezit după ea și a lovit-o. *15–0.*

Am făcut-o din nou. *30–0.*

M-am uitat la tata în timp ce mergeam să recuperez mingea și am văzut cum pe chipul lui se insinuează un zâmbet.

Am servit la rama plată, dar de data asta aproape de T. Mingea a trecut șuierând pe lângă ea. *40–0.*

Era la mâna mea. O simțeam în creștetul capului și pe șira spinării. Îmi simțeam spațiul dintre articulații și fluiditatea mușchilor. Simțeam un soi de zumzăit în oase.

Am servit jos și rapid. A returnat cu un spin[32] pe care l-am *înțeles* instinctiv. Am știut unde o să ajungă mingea, unde o să sară. Am lovit-o cu toată forța din umăr. A returnat prea lung.

Am câștigat setul. Scorul era acum 1–1, iar câștigătoare avea să fie cine își adjudeca al treilea set.

Primul serviciu al lui Mary-Louise ne-a făcut să alergăm înainte și înapoi, disputându-ne punctul, dar s-a sfârșit cu o lovitură de teren puternică din partea ei care a trecut vâjâind pe lângă racheta mea. Dar știam că tata nu o să înghită asta.

Uite care-i chestia cu zumzăitul din oase: cum apare, așa dispare!

Mary-Louise avea acum control asupra terenului. A obținut punctul de pe serviciul meu și de pe al ei. M-am repezit spre minge. Am alergat ca nebuna. Nu a fost suficient însă.

Când a înscris ultimul punct, am căzut în genunchi. Simțeam cum lumea se destramă în mii de bucățele. Am atins terenul și, pentru o clipă, am închis ochii.

Când i-am deschis, Mary-Louise și Lars erau lângă bancă și vorbeau calm, în timp ce tata se afla lângă mine și îmi oferea mâna ca să mă ridic.

Tata avea o expresie blândă și părul ondulat întunecat la culoare. Genele îi erau lungi, sprâncenele, groase, iar ochii aveau o nuanță caldă de căprui. Îmi era greu să mă uit în ei.

— *Vámonos!* mi-a spus. Putem pleca.

M-am ridicat și am privit-o fix pe Mary-Louise. Știam ce trebuie

să fac. Trebuia doar să găsesc voința pentru asta.

M-am apropiat de ea.

— Ai jucat frumos! i-am spus.

Mă auzeam în timp ce vorbeam, dar parcă nu era vocea mea. Era o voce aspră și rece, fără inflexiuni. I-am întins mâna, ca să i-o strâng, iar ea a zâmbit și a acceptat-o.

— Carrie, mi-a spus, a fost cel mai greu meci pe care l-am jucat în ultima vreme.

— Îți mulțumesc pentru cuvintele astea, dar tu ai câștigat! i-am răspuns.

— Totuși, a insistat ea, cu siguranță nu te-aș fi învins când aveam 11 ani.

— Mulțumesc! i-am spus, dar eram sigură că știe că pentru mine nu conta decât că pierdusem.

Împreună cu tata, am împachetat lucrurile și am pornit-o spre mașină. Mi-am pus racheta în husă, am tras fermoarul și am aruncat-o pe locurile din spate, apoi m-am afundat în scaunul din față.

Când tata a urcat în mașină, mă holbam la torpedou, încercând să îmi rețin lacrimile care mi se formau în ochi.

— *Hablemos!*[33] mi-a spus.

— Nu ar fi trebuit să mă pui să joc cu ea! am spus, iar vocea mi s-a frânt.

Tata a clătinat din cap.

— *Ni lo intentes!*[34] a replicat. Nu asta e lecția pe care trebuia să o înveți de aici. Mai încearcă o dată!

— Urăsc tenisul! am spus și am lovit torpedoul.

— Ia-ți picioarele de pe mașina mea! Știi asta!

Am închis ochii și am încercat să respir adânc. Când i-am deschis, nu mă puteam uita la tata. Am privit în schimb pe geam și am văzut cum, peste stradă, o femeie ieșea din casă și se ducea să își ridice corespondența de la cutia de scrisori. M-am întrebat dacă și ziua ei e groaznică. Sau poate că viața ei nu semăna defel cu a mea. Poate că nu avea habar ce e aia tensiune sau cum e să te lupți cu sentimentul că trăiești sau mori în funcție de cât de bună ești la un anumit lucru. Trăia și ea oare împovărată de nevoia de a excela la orice făcea? Sau își ducea zilele fără să-și bată capul cu nimic?

M-am uitat la tata, dar, la început, nu s-a întors, iar atunci am bănuit că îi înșelasem așteptările, că mă dovedisem nedemnă de toată încrederea pe care o avusese în mine.

— Ai terminat? m-a întrebat într-un târziu în timp ce se întorcea spre mine. Cu istericalele?

— Încă mai vrei… să mă antrenezi? l-am întrebat.

Felul în care i s-a schimonosit fața mi-a făcut imposibil să-i

interpretez expresiile. A clătinat din cap și mi-a cuprins obrazul în palmă, ștergându-mi lacrimile cu degetul mare.

— *Cariño*, cum poți să întrebi așa ceva?

Și-a plecat privirea până când a ajuns să se uite fix în ochii mei.

— Astăzi am fost mai mândru să îți fiu tată și antrenor decât am fost în toată viața mea.

— Cum așa?

— Știu că ești mâhnită pentru că ai pierdut.

— *Am pierdut!* Ceea ce mă transformă într-o *învinsă*.

Tata a clătinat din cap, încă zâmbind.

— Semeni atât de mult cu mine, *hija*! Acum însă ascultă-mă! M-am concentrat atât de mult pe a te învăța cum să câștigi, încât am omis să îți povestesc că toată lumea pierde meciuri.

— Eu nu sunt toată lumea! Eu ar trebui să fiu cea mai bună!

Tata a încuviințat.

— Și vei fi. Azi ai dovedit-o. Azi ai jucat mai bine decât ai jucat în toată viața ta.

L-am privit.

— Ai mai lovit vreodată mingile care sar *chiar* în fața liniei de fund? m-a întrebat.

— Nu! i-am spus.

— Ai mai servit vreodată trei ași consecutiv, așa cum ai făcut azi?

Am început să bat darabana cu degetele pe picior în timp ce îl ascultam.

— Nu! i-am răspuns. Primul meu serviciu a fost grozav astăzi.

— Ai fost dinamită, *cariño*. Ai prins aproape toate mingile.

— Da, dar le-am trimis direct în fileu în aproape jumătate din cazuri.

— Pentru că nu ești încă jucătoarea care vei fi într-o bună zi.

L-am privit pe tata, iar inima mi-a mai venit un pic la loc.

— Cu fiecare meci pe care îl joci ești mai aproape cu un pas de a deveni cea mai mare jucătoare de tenis din lume. Nu te-ai născut așa. Te-ai născut ca să *devii* așa. Acesta este motivul pentru care trebuie să fii din ce în ce mai bună de fiecare dată când intri pe teren. Nu atât ca să îți învingi adversara…

— Cât ca să devin eu! am încheiat fraza.

— Acum mai vii de acasă! Azi ai jucat mai bine decât ai jucat în toată viața ta.

— Iar tu ești fericit! Datorită mie. Pentru că am jucat grozav.

— Pentru că ai jucat mai bine decât ai jucat *vreodată*!

— Și în fiecare zi o să joc din ce în ce mai bine. Până când, într-o zi, o să fiu cea mai bună.

— Până când o să îți atingi întregul potențial. Acesta este cel

mai important lucru. Nu ne vom opri nici măcar o secundă până când nu vei fi cea mai bună. Nu o să ne odihnim până când visul nostru nu o să devină realitate. *Algún día!*[35]

— Pentru că atunci voi fi cine m-am născut să fiu.

— *Exacto!*

Tata s-a întors spre volan și a pus mașina în mișcare, însă, chiar înainte să intrăm pe drum, s-a mai uitat la mine o dată.

— Să nu te mai întrebi niciodată, *hija*, dacă mai vreau să te antrenez! Să nu te mai întrebi asta! *Nunca!*[36]

Am încuviințat, zâmbind. M-am gândit că înțelesesem perfect ce încerca să îmi transmită.

— De vreme ce azi a mers bine, am reluat câteva clipe mai târziu, în drum spre casă, m-am gândit la ce am făcut. Știi, adică la ce a mers.

Tata a încuviințat.

— *Contame!*[37]

I-am făcut o listă a strategiilor pe care le folosisem și a deciziilor pe care le luasem într-o fracțiune de secundă. Și apoi i-am pomenit de ultimul lucru:

— *También*[38], chiar înainte meci, mi-am curățat vârful încălțărilor.

Tata a ridicat din sprâncene a mirare.

— Mă gândesc că poate e o chestie pentru noroc. Înțelegi ce zic? Un obicei, așa cum au unii dintre jucătorii profesioniști.

Tata a zâmbit.

— *Me encanta.*

— Da, am adăugat. Și cred că mă va ajuta, înțelegi? Voi deveni din ce în ce mai bună. Până într-o zi, când voi fi suficient de bună ca să devin profesionistă.

1971–1975

La 13 ani, am început să particip la campionatele pentru juniori. Am șocat pe toată lumea, mai puțin pe tata și pe mine însămi, când am câștigat SoCal Junior Championships în acel an și am urcat mult în clasament.

La prima mea participare la Wimbledon Junior, am ajuns până în semifinală. În anul următor, am fost în finală. Destul de iute, și eu, și tata am ajuns la concluzia că, deși eram grozavă pe zgură, pe iarbă dominam. Să câștig Wimbledon Junior devenise din vis, un scop.

Tata mi-a întrerupt programul deja agresiv de antrenamente și a

accelerat pregătirea până la cea mai mare viteză posibilă. Mergeam la toate turneele posibile, fără să ne pese de programul meu de la școală. Am călătorit cu avionul peste tot prin țară.

De asemenea, am observat că, atunci când eram acasă, tata accepta de două ori mai mulți clienți. Din când în când, se întorcea acasă noaptea târziu cu un pas săltăreț, care mă nedumerea.

La început, am crezut că poate are o iubită. Apoi, într-o noapte, am izbutit să scot adevărul de la el. Escroca aristocrați la jocuri de noroc la club. Făcea sute de dolari într-o singură noapte.

Când l-am întrebat de ce, a spus că asta îi ținea mintea în priză. Însă eu știam care sunt prețurile pentru închiriat terenuri cu zgură, pentru biletele de avion către New York și Londra sau cât costă taxele de participare la turnee.

Data următoare când l-am văzut plecând la un meci, l-am urmat pe mica noastră verandă și l-am strigat chiar când punea mâna pe portieră.

— Ești sigur în legătură cu treaba asta? l-am întrebat.

M-a privit cu atenție.

— Niciodată n-am fost mai sigur de ceva.

Am respirat adânc.

— Vreau să renunț la școală și să mă dedic tenisului cât e ziua de lungă.

Turneul Virginia Slims s-a dovedit o semnificativă sursă de bani pentru sportivele care treceau la categoria profesionistă. Eram deja destul de bună pentru a participa la câteva dintre evenimentele principale, așa că tata nu mai trebuia să fraierească tipi multă vreme de acum încolo.

— Nu încă! mi-a răspuns, dar i-am văzut colțurile buzelor ridicându-se și am simțit și continuarea frazei, deși a rămas nerostită: *Nu încă, dar curând.*

În zilele în care nu concuram, eram pe teren la ora opt dimineața și nu plecam până la începutul după-amiezii.

De la 15 la 17, luam o pauză de studii cu un meditator pe care tata mi-l găsise în *Pagini aurii.* Apoi, vreme de o oră sau cam așa, revizuiam cu tata strategia de joc, discuție care, uneori, se prelungea până la cină.

După asta, dacă nu aveam teme, îmi puteam vedea de treburile mele timp de oră, înainte să merg la culcare pe la ora 10 seara, astfel încât să mă pot trezi la 5.30 ca să alerg, să iau micul-dejun și să studiez strategia înainte de a mă întoarce pe teren la ora 8.

În primăvara anului ۱۹۷۳, când aveam ۱۵ ani, ne-am stabilit în Saddlebrook, Florida, ca să putem juca în fiecare zi pe terenuri cu iarbă, perfecționându-mi absolut fiecare lovitură pe care o aveam în

arsenal pentru cea de-a treia mea participare la Wimbledon Junior.

În Saddlebrook l-am întâlnit pe Marco.

Tata îmi angajase pe cineva care să îmi arunce mingi, ajutându-mă astfel să îmi exersez returul. Elena avea aproape 20 de ani și un serviciu incredibil. Când ne antrenam împreună, mă întrebam adeseori de ce nu își îmbunătățea și restul tehnicii pentru a putea juca în mod profesionist. Ea însă părea total neinteresată de acest aspect, un lucru care începuse să mă enerveze din ce în ce mai tare.

Își făcea apariția pe teren în fiecare zi, își etala serviciile incredibile care mă făceau să gândesc mai repede decât o făcusem vreodată și apoi pleca.

Într-o zi, la câteva săptămâni după ce ne-am cunoscut, fratele ei, Marco, a venit pe teren.

Marco avea 16 ani și 1,83 metri înălțime, și mi-a fost cu desăvârșire imposibil să nu îl remarc în timp ce stătea dincolo de gardul verde de plasă, așteptând ca Elena să-și termine treaba. Către finalul sesiunii de antrenament, m-am surprins holbându-mă la el preț de câteva clipe. M-a văzut, iar eu mi-am ferit iute privirea.

După asta, a tot revenit la antrenamente.

Habar n-aveam ce înseamnă să te îndrăgostești – să simți o atracție inexplicabilă față de o altă persoană –, dar, până să apară Marco pentru a treia oară la teren, începusem deja să fiu cu capul în nori, stare care îmi era cu totul necunoscută.

Săptămâni la rând, Marco venea din ce în ce mai devreme ca să o aștepte pe Elena. Uneori, îi simțeam privirea ațintită asupra mea și mă căzneam să îmi păstrez concentrarea asupra jocului.

Mă sileam să nu mă uit la umerii lui perfect pătrați, la părul de un șaten profund, la buzele ușor îmbufnate, la felul în care se sprijinea cu atâta naturalețe de gard. Încercam să nu îmi imaginez ce aș simți cu mâinile lui pe spate.

— Rămâi cu ochii pe minge, Carrie! Hai odată! mi-a spus tata într-o după-amiază.

A clătinat din cap, iar inima mi s-a prăbușit, însă mi-am corectat jocul și am încheiat în forță.

După ce am terminat, tata a mers să rezerve cu terenul pentru următorul antrenament. În timp ce Elena își împacheta lucrurile, Marco a venit pe teren și m-a abordat:

— Bună! m-a salutat.

— Bună!

— Eu sunt Marco!

— Carrie.

— Știu, mi-a răspuns, zâmbind. Toată lumea pare să știe cine

ești.

Elena și-a pus geanta pe umăr și a făcut semn că e gata de plecare. Marco i-a spus să îl aștepte la mașină și apoi s-a întors spre mine.

— De ceva vreme tot vreau să intru în vorbă cu tine, dar tată tău e mereu prin preajmă.

— Oh!

Pentru o clipă, mi l-am imaginat invitându-mă în oraș, iar pulsul mi-a luat-o la goană în asemenea hal, încât am fost la un pas de leșin.

Dacă avea să mă invite, ce Dumnezeului aveam să-i răspund?

Tata îmi spusese cu câteva zile în urmă să mă aștept la antrenamente duble pentru rever[39] și forehandul invers. Și picasem – cu adevărat picasem – la testul pentru bac pe care mi-l dăduse meditatorul săptămâna trecută. Îi promisesem tatei că în weekend aveam să mă pun cu burta pe carte. Să accept invitația ar fi fost de-a dreptul imposibil. Și, cu toate astea, dorința ca el să mă invite creștea tot mai mult cu fiecare clipă.

— Păi… deci…, a reluat Marco, însă nu a terminat fraza.

Îmi ațintisem privirea asupra lui, disperată să știu la ce se gândește. Simțeam o povară, o greutate ca de plumb în zona șoldurilor. Habar nu aveam ce îmi doream cu atâta ardoare de la el, dar simțeam că îmi doresc.

Înainte să mai spună ceva, Marco a pus mâna pe gard, făcând să dispară distanța dintre noi. I-am privit buzele în timp ce își înclina gura către mine. Când în sfârșit m-a sărutat, nu am ezitat. I-am răspuns cu tot trupul, lipindu-mă de el, dorindu-mi ca fiecare centimetru din mine să atingă fiecare centimetru din el.

Buzele lui atât de moi, iar mâinile, extrem de calde în timp ce îmi coborau de pe umeri pe spate!

Mi-am dat capul pe spate în timp ce gura lui îmi cobora pe gât și am gemut încet, uitând de toate în afară de acest băiat, de mâinile lui și ce senzații trezeau în mine.

Și apoi, deodată, am auzit scrâșnetul pietrișului, ceea ce însemna că tata se întorcea pe alee. Marco și-a retras mâinile.

Totul s-a terminat pe cât de iute începuse. Marco mi-a șoptit „Ne mai vedem” și a șters-o exact când se întorcea tata. Acesta din urmă și-a luat racheta și a mers în capătul celălalt al terenului, de unde a început să-mi anunțe loviturile pe care voia să le repetăm.

Am lovit mingea la fel ca întotdeauna, dar în sinea mea eram copleșită că aveam primul meu secret adevărat. Era ca atunci când deschizi ușa și lași aerul proaspăt să îți intre în casă.

În următoarea lună, în fiecare zi după antrenamente, Marco a fost nelipsit. Când nici tata, nici Elena nu se aflau prin preajmă,

mă săruta pe ascuns într-un colț al terenului. Mă simțeam jenată de cât de mult așteptam asta, de cât de disperată eram să îl simt tot mai mult, de cât de des mă gândeam la el când nu era lângă mine.

Tânjeam după atingerea lui; îmi era foame de trupul lui! Era la fel ca foamea de victorie de pe teren. Sentimentul că în centrul ființei mele se găsea un gol pe care nu îl puteam umple. Niciodată nu câștigam suficient de multe meciuri. Niciodată nu mă săturam de Marco.

Iar sentimentul era împărtășit. Și el părea să aibă nevoie de mine. Îmi dădeam seama după graba cu care mă atingea sau după privirea pe care mi-o arunca atunci când trebuia să plec. Mă simțeam luminoasă și strălucitoare poate pentru prima dată în viață, radiind la gândul că sunt dorită.

Încă sunt uluită că, în primăvara aceea, în Florida, eu și Marco am scăpat neprinși cu micile noastre săruturi furate și că lucrurile au mers atât de departe. În cele din urmă, am ajuns pe bancheta din spate a vechii mașini a părinților lui, aflată în capul îndepărtat al parcării.

Marco mi-a dezvăluit o bucată de lume pe care nu o cunoșteam și lucruri pe care corpul meu le putea face, iar eu mă simțeam mistuită de asta. Puteam să îmi chinui trupul ziua întreagă – să îmi obosesc mușchii în așa măsură, încât să mă simt de plumb –, dar, în câteva minute, Marco putea să ridice această povară care mă apăsa, făcându-mă să suflu ușurată.

— Ești iubitul meu? l-am întrebat într-o după-amiază de iunie în timp ce îmi trăgeam tricoul în jos și îmi aranjam părul.

Wimbledon Junior începea în doar două săptămâni.

— Nu cred! mi-a răspuns Marco. Nu ne petrecem timpul împreună sau ceva de genul ăsta.

— Ei bine, poate am putea să o facem, i-am sugerat. După turneu. Va avea loc peste două săptămâni, iar după ce se termină, aș putea să încerc să îl conving pe tata să ne întoarcem aici.

— Nu vreau să te întorci aici doar pentru mine, mi-a spus Marco și m-a sărutat pe buze.

Când s-a desprins, zâmbea. Îmi plăcea zâmbetul lui – felul în care gropițele abia se zăreau, însă eu mă aflam suficient de aproape să le văd.

— Dar dacă mie îmi place de tine, iar ție îți place de mine…

— Desigur, a încuviințat, dar e bine cum sunt lucrurile acum. Adică fiecare își vede de treburile lui, apoi facem… asta.

M-a sărutat pe gât, și din nou m-am surprins închizând ochii și pe punctul de a ceda.

Puținele informații pe care le știam despre Marco și despre

lucrurile pe care le făcea când nu eram împreună mă nedumereau. Era un elev cam de nota șapte și nu practica niciun sport. Mama și tatăl lui nu știau niciodată pe unde umblă. Tot ce-l interesa era să cânte la chitară și să își convingă trupa să apară la repetiții în garajul familiei lui. Nu prea puteam să-mi imaginez cum era de fapt lumea lui și, cu toate astea, nu mă puteam împiedica să încerc să o fac.

Îmi plăcea că vorbea mult, dar, în realitate, spunea prea puține. Că nu lua niciodată nimic prea în serios. Că nimic nu-i părea a fi vreo mare scofală. Uneori, îmi imaginam că sunt cu el și în afara mașinii. Că stăteam de partea cealaltă a mesei într-un restaurant, iar el își întindea mâna, căutând-o pe a mea. Astfel încât oamenii din jur să vadă că *mă alesese pe mine.*

— Spuneam doar că, dacă am vrea, am găsi o modalitate, i-am zis.

— Nu e ca și cum ai avea timp să mergi la o petrecere cu mine sau face ceva din ce îmi doresc eu. Tu ești obsedată de tenis.

— Nu sunt „obsedată" de nimic. Sunt dedicată visului de a câștiga. Și muncesc din greu ca să reușesc asta.

— Da, corect! Așa că hai să continuăm așa!

Nu mi-a plăcut răspunsul lui, dar, în după-amiaza următoare, m-am întâlnit cu el din nou pe bancheta din spate a mașinii, toată un zâmbet.

Poate că eu și Marco nu aveam să ieșim niciodată la cină. Poate că nu eram genul de fată care să devină iubita cuiva. Poate că eram genul de fată pe care o săruți când nu se uită nimeni și asta e tot. Și dacă așa stăteau lucrurile, atunci era în regulă. Nu aveam să mă înjosesc dorindu-mi mai mult. Dar asta nu însemna că nu puteam să mă aleg cu restul, că trupul meu nu merita ce îi putea oferi el.

Când am plecat din Saddlebrook spre Londra, știam în inima mea că probabil nu aveam să-l mai văd pe Marco niciodată. Nu am plâns însă. În timp ce priveam avionul înălțându-se deasupra norilor, mi-a fost limpede că în viața mea aveau să existe și alți Marco – că Marco de felul acesta erau ușor de găsit acum, că știam unde să îi caut.

Când avionul s-a îndreptat, m-am întors spre tata, care stătea de vorbă cu stewardesa. Nu prea puteam să îmi dau seama ce e cu el. Mă tot uitam la fața lui, încercând să îmi dau seama de ce acum îmi părea atât de străin.

Între noi apăruse o prăpastie care nu fusese acolo, o insulă pentru care nu avea să fie construit niciun pod.

Săptămâni mai târziu, am câștigat Wimbledon Junior. Am câștigat și următoarele competiții dedicate juniorilor. Jurnaliștii mă

proclamau deja „noul fenomen al tenisului”.

Tata decupa articolele din paginile sportive. Toate spuneau lucruri de genul debutanta carrie soto se dovedește de neoprit. Tata le înrăma și le atârna pe pereți în dormitorul meu. Când au publicat un articol cu titlul
stilul lui javier soto, viitorul tenisului feminin?, l-a pus la vedere, pe frigider.

Telefonul a început să sune cu o asemenea frecvență, încât am fost siliți să ne cumpărăm un robot telefonic. Jurnaliștii voiau interviuri; o companie care producea rachete îmi oferea un contract de publicitate.

Și a urmat și un apel de la o reprezentantă a turneului Virginia Slims. În mesajul lăsat, a sugerat că venise momentul să intru pe tabloul principal feminin.

Eu și tata ne-am privit îndelung.

Sosise momentul meu.

1975–1976

În dimineața primului meu meci din cadrul turneului Virginia Slims, chiar înainte de a intra la vestiare, tata mi-a ținut discursul de îmbărbătare:

— Poți să vorbești și să faci glume cu celelalte jucătoarea, dacă trebuie, dar amintește-ți că nu îți sunt prietene, îți sunt…

— Dușmane.

— Adversare, m-a corectat.

— Totuna! i-am răspuns.

— Și, așa cum am mai discutat, toate vor fi cu ochii pe tine, ca să vadă dacă ești atât de bună pe cât au auzit că ești. Ignoră toate astea! Pur și simplu, *fii* bună – nu încerca să o dovedești!

— *Bueno, entiendo!*

În timp ce mă întorceam ca să intru în vestiar, ușa s-a deschis larg și m-a lovit tare în umăr. Paulina Stepanova!

18 ani, 1,82 metri înălțime, păr blond, aproape alb, și brațe ca niște tunuri – apărută de nicăieri. O jucătoare de tenis de la periferia Moscovei care se ținea aproape de linia de fund a terenului, Paulina era genul de adversară la care nu mă așteptam. Se alăturase turneului cu doar două luni în urmă și deja ajunsese în finala de la Australian Open.

În timp ce îndepărta, abia m-a învrednicit cu o privire.

— *Izvinite minia!*[40] Nu te-am văzut! Ești atât de scundă!

I-am aruncaat un zâmbet încordat și m-am întors spre tata,

spunându-i:

— Vreau să o învinge pe teren!

În primul meu an de turneu, am câștigat câteva titluri importante și am trecut rapid la nivel profesionist, câștigând zeci de mii de dolari. Concuram împotriva unora dintre cele mai mari nume din tenis, femei la care mă uitasem cu admirație ani la rând, cum ar fi Amparo Pereira, și jucătoare care mă evitau de multă vreme, ca Mary-Louise Bryant. Însă despre Stepanova scriau toate ziarele.

paulina cea puternică domină restul jucătoarelor. stepanova iese în arenă în aplauzele asurzitoare ale publicului.

În public, expresia mea era neutră. Dar după, la hotel sau în timpul lungilor zboruri cu avionul, spumegam de furie.

— *Îmi stă în cale!* i-am spus tatei.

— Ești în primul tău an de turneu, mi-a răspuns. Nu totul se întâmplă chiar în clipa în care îți dorești ceva. Ține capul la cutie și continuă să te antrenezi! O să ajungi acolo unde trebuie.

Am făcut ce mi-a spus. Am făcut *tot* ce mi-a spus. Antrenamente în plus, fără pauze duminica, sau studiat înregistrări cu meciurile adversarelor. Am văzut meciurile Mary-Louise Bryant – Tanya McLeod și Olga Zeman – Amparo Pereira. Am urmărit înregistrări cu Stepanova jucând contra tuturor. Chiar și a mea.

Iar eu și tata ne-am adaptat. Am învățat să preiau mingea din aer mai devreme când jucam cu Stepanova, să încetinesc jocul când o aveam adversară pe Mary-Louise, să mă arăt puternică de la început în cazul Tanyei McLeod și să încerc să o enervez pe Pereira.

De-a lungul anului 1975, mi-am croit drum către fruntea clasamentului.

Locul 61
Locul 59
Locul 30
Locul 18
Locul 16
Locul 12
Locul 11

În toamna lui ’vo, am avut în sfârșit șansa să concurez de la egal la egal cu Stepanova pentru un titlu când am ajuns amândouă în finala de la Thunderbird Classic. Nu o mai învinsesem niciodată în cadrul unui turneu important. În timpul celui de-al treilea set, am simțit un soi de motivație, de energie, și am perceput acel zumzăit familiar din oase.

Când scorul a fost 6–6, am ajuns la tie-break. N-am slăbit-o nicio clipă. Apoi scorul a fost 12–12 și am observat că încetinea ritmul. A făcut o dublă greșeală, iar eu am câștigat un as.

Jocul ajunsese la final. O învinsesem.

La conferința de presă de după, s-a confirmat că intrasem în mod oficial în top 10. Aveam 17 ani și eram numărul 10 în tenisul mondial. Am zâmbit când am auzit anunțul. Unul dintre reporteri a comentat:

— Nu suntem obișnuiți să te vedem zâmbind. Ar trebui să zâmbești mai des.

În secunda următoare, am strâns buzele.

După meci, cineva a întrebat-o pe Stepanova:

— Tu și Carrie Soto ați dovedit că sunteți la fel de bune. Ești de acord?

Preț de o clipă nu a spus nimic, apoi s-a aplecat spre microfon și a comentat:

— În dimineața aceasta a început să mă doară umărul. Cu toată suferința, am jucat, dar durerea și-a spus cuvântul. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, Carrie nu ar fi câștigat. Nu are capacitatea de a mă învinge atunci când sunt în cea mai bună formă.

— Ce-i asta? O glumă? am comentat cu tata în timp ce urmăream intervenția de la televizor. A fost bine-mersi! N-a fost accidentată. Ce tâmpenie!

Tata a insistat s-o ignor, iar eu m-am străduit să îi dau ascultare.

Până la sfârșitul anului, eram numărul 4. Stepanova era numărul 3.

Într-un interviu pentru revista *SportsPages*, Paulina a fost întrebată ce părere are despre rivalitatea Soto – Stepanova, considerată a fi una memorabilă. Concuraserăm una împotriva celeilalte în finala a două Grand Slamuri în acel an și într-un număr de turnee desfășurate în toate colțurile lumii. Gazetarii sportivi îi spuneau „Războiul Rece”.

— Carrie Soto… Mda, oamenii vorbesc mult despre ea zilele astea, a răspuns Stepanova. Totuși, trebuie să slăbească vreo cinci kilograme dacă vrea să câștige atunci când joacă împotriva mea și nu sunt accidentată. Asta nu e rivalitate.

Când am citit comentariul acela, am pus revista jos și am tras un picior în coșul de gunoi din camera mea de hotel, trimițându-l în zbor până în partea cealaltă a încăperii și făcând o crăpătură în perete.

Tata a clătinat din cap.

— Controlează-te, *hija*! Nu concurezi împotriva ei. Concurezi împotriva ta.

— Ba *concurez* împotriva ei și pierd.

— Este un joc de durată, mi-a spus tata în timp ce ne întorceam de

la Australian Open în 1976, unde pierdusem în semifinală în fața Stepanovei, care, într-un final, câștigase nenorocitul ăla de turneu.

— Am terminat-o cu jocurile de durată! i-am răspuns.

Stewardesele tocmai ne serviseră un mic-dejun copios, iar tata îl devorase pe al lui. Al meu rămăsese neatins.

— Trebuie să câștig absolut de fiecare dată când concurez împotriva ei, am spus.

— În momentul de față, joacă mai bine decât tine, mi-a zis tata. Dar ești capabilă de mult mai mult. Acesta este secretul tău, faptul că ai și mai mult potențial decât crede lumea. O să găsim noi o cale.

Cu o mișcare violentă, mi-am tras oblonul.

— Nu vreau potențial, vreau victorii!

În ciuda faptul că de-acum aveam ١٨ ani, tata și-a pus cu blândețe mâna pe umărul meu și mi-a spus:

— Suntem familia Soto. Nu țipăm și nu facem crize de isterie dacă nu suntem suficient de buni. Ce facem noi?

— Devenim suficient de buni, i-am răspuns și mi-am întors privirea de la el, ațintind-o pe geam.

Preț de o clipă, nu am fost în stare să îmi amintesc ce țară părăsiserăm și încotro ne îndreptam. M-am uitat în jos și atunci mi-am dat seama că suntem deasupra Pacificului.

— *Bien!* a zis tata.

Câteva clipe mai târziu m-am întors spre el.

— Servesc destul de bine împotriva ei. Trebuie să câștige la tie-break în jumătate din cazuri.

— *Es cierto!*[41] mi-a răspuns tata fără să își ridice ochii din revista pe care o frunzărea.

— Dar are mai multă forță decât mine, am continuat. Iar uneori am probleme în a-i rupe ritmul. Și aleg loviturile greșite.

Tata a rămas tăcut.

— Ai spus că voi fi cea mai mare jucătoare de tenis a unei generații. Ai spus că ar trebui să devin asta. Ce o să facem? Am nevoie de tine… Am nevoie de tine ca să îmi dau seama cum să procedez.

Tata și-a închis revista și m-a privit.

— *Dame un minuto!*[42] Mă gândesc…

S-a ridicat, și-a îndreptat spatele și a început să umble de colo-colo pe culoar. Apoi, deodată, s-a întors.

— Soto Slice, lovitura ta tăiată[43]!

— Lovitura mea tăiată?

— Hai să o rafinăm, să o facem mai precisă, impenetrabilă! Asta o să îi ia tot elanul. O facem mortală și apoi… Tata a făcut un semn de încuviințare din cap în timp ce adăuga: Asta o să o termine!

* * *

Am exersat luni la rând cu tata lovitura tăiată. Am transformat-o în cea mai bună lovitură a mea, perfecționând-o în timpul a ore și ore de antrenament. Unghiul meu era brutal și știam cum și când să îl folosesc.

Amparo Pereira a capotat când am folosit lovitura tăiată. Tanya McLeod n-a mai avut nicio șansă împotriva mea. Olga Zeman a căzut în genunchi în vara aceea și a plâns când am bătut-o în două seturi. După meciul acela, un reporter m-a întrebat în fața camerei de filmat ce sfaturi am pentru adversarele care se chinuie să țină pasul cu mine.

— Sincer? am spus. Să joace tenis mai bine!

Răspunsul a fost difuzat în toate emisiunile sportive din țară. De fiecare dată când îl auzea, tata clătina din cap.

— Chiar nu era necesar, Carolina!

— Dar asta am făcut *eu*! i-am amintit. De ce e toată lumea atât de sensibilă când vine vorba să spui adevărul?

— A ajuns să ți se spună „Carrie cea cu Inimă de Gheață", mi s-a plâns tata la un moment dat.

Nimănui nu-i plăcea stilul meu, dar cine avea ceva de comentat când se vedeau rezultatele? Nu le doboram doar pe McLeod, Pereira și Zeman.

Și Stepanova se prăbușea. O anihilasem cu lovitura tăiată în semifinala de la Wimbledon. Și apoi, două zile mai târziu, câștigam primul meu Grand Slam, învingând-o în finală pe Mary-Louise Bryant.

Primul meu trofeu Wimbledon!

În ziua de după ce am câștigat, am dormit până la ora opt, pentru prima dată în ceea ce mi se păreau a fi ani întregi. Când m-am trezit, am auzit televizorul din livingul apartamentului în care eram cazați, tata delectându-se cu momentul pentru care munciserăm așa de mult amândoi.

„E posibil să fim martorii începutului unei frumoase cariere la Wimbledon", l-am auzit pe crainic spunând în timp ce mă dădeam jos din pat. „Lovitura tăiată a lui Carrie Soto s-a dovedit a fi o armă periculoasă, căci ieri a ajutat-o să o scoată din joc pe colega americană Mary-Louise Bryant. Și, încă și mai demn de reținut, a nimicit-o în semifinală pe cea mai aprigă rivală a ei, Paulina Stepanova. Deși, Brent, Paulina a zis că problemele pe care le are la gleznă i-au creat probleme pe teren."

M-am năpustit în living și am închis televizorul.

US Open 1976.

Eu și Stepanova eram în finală.

Am câștigat ușor primul set. În cel de-al doilea, scorul era 5–4.

Tot ce trebuia să fac era să controlez jocul și să nu pierd niciun set în fața Stepanovei, ajungând astfel în finală.

Am servit un as chiar pe linie. Stepanova a bătut din picior. A mers la arbitru și i-a contestat decizia, dar acesta a rămas ferm pe poziții. Punctul mi-a revenit mie.

Stepanova s-a îndreptat către linia de fund, clătinând din cap. Când fanii au huiduit, ținându-i partea, și-a dus mâna la inimă și s-a îmbufnat, ca și cum ar fi fost victima unei decizii greșite.

Am ignorat-o și am servit din nou, urmărind cum mingea aterizează pe linie și apoi sare sus și departe.

Stepanova a alergat după ea, întinzându-se cât a putut de mult. A returnat, dar a aterizat pe marginea externă a labei piciorului, care a cedat sub greutatea corpului, și și-a sucit glezna.

Până să ajung să lovesc mingea, adversara mea era chircită la pământ. Pe teren a pătruns în fugă un medic. Curând, acesta o ridica pe Stepanova care șchiopăta. S-a cerut pauză pe motive medicale.

M-am așezat și mi-am șters fruntea. Am mâncat o banană. Am băut apă. Curând după aceasta, un oficial a venit la mine și m-a abordat:

— Domnișoara Stepanova întreabă dacă sunteți de acord cu o întârziere.

— Poftim? a venit reacția mea.

— Echipa ei solicită mai mult timp pentru a bandaja glezna și a îngriji rana.

— O întârziere? am repetat, luând încă o înghițitură de apă. Nu, în niciun caz! Dacă lucrurile ar fi stat invers, nu ar fi fost de acord cu o întârziere nici într-un milion de ani. Nu!

Bărbatul a mers la Stepanova să îi comunice răspunsul meu. M-am uitat la tata, aflat în lojă. Mi-am dat seama că înțelesese ce mi se ceruse. Mi-a aprobat decizia cu un semn din cap.

În timp ce ne întorceam pe teren, Stepanova mi-a aruncat o privire încruntată. Nu îmi venea să cred. Cu ce drept era încruntată?

— Dacă chiar ești rănită, ar trebui să abandonezi, i-am spus. După cum le declari mereu jurnaliștilor, te învinge doar când ești accidentată.

— Nu o să abandonez niciodată în fața ta! a scuipat vorbele printre dinți.

— Pur și simplu te omoară gândul că aș putea fi mai bună decât tine, nu-i așa? am întrebat-o.

A râs.

— Nu poți fi mai bună decât mine dacă sunt întotdeauna deasupra ta în clasament, *drujok*[44]!

Mulțimea o încuraja. Stepanova a salutat publicul cu mâna în timp ce se îndrepta, șchiopătând, spre linia de fund.

Era genială! Știa că urmează să piardă acest meci, dar măcar acum avea compasiunea întregii lumi. Căpătase cumva un ascendent moral, susținând că îi exploatam rănile pentru a câștiga.

Mă prinsese în capcană.

La dracu'! m-am gândit. Dacă insista să joace, atunci însemna că era dispusă să joace pe glezna rănită, și exact asta aveam de gând să îi ofer.

Am trimis un serviciu fulgerător chiar în capătul îndepărtat, determinând-o să alerge ca să ajungă la minge. Când a reușit să returneze, am trimis mingea în colțul opus al terenului. Am privit-o cum se luptă să ajungă, șchiopătând. Grimasa ei mi-a spus că e în agonie. Punctul a fost al meu.

Îmi puteam imagina – aproape că puteam *simți* – prin ce trece. Sensibilitatea piciorului, durerea cumplită care o străbătea în timp ce se întorcea pe el, conștientizarea că ar putea să cedeze în orice moment.

Totuși, aceasta era o minge de meci.

Înainte ca Stepanova să se îndrepte șontâcăind către linia de fund, a făcut un pas către fileu și mi-a zis:

— Acesta este singurul mod în care vei câștiga în fața mea. Așa că sper că te vei bucura de victorie.

— Înțelegi că o să te fac una cu pământul, nu-i așa? i-am replicat, fără să mă obosesc să vorbesc în șoaptă.

Camerele erau pe noi, iar arbitrul ne urmărea.

— O să te fac să alergi așa de mult pe glezna aia, că o să ți-o faci praf!

Inima îmi bătea așa de tare, încât mi se lovea de piept. M-am îndreptat către linia de fund. Am respirat adânc. Apoi am servit cu viteza unui glonț chiar în afurisitul ei de picior.

A sărit în lături, căzând la pământ. Era în lacrimi.

— Ghem, set, meci, Soto!

Jumătate din public ovaționa, iar jumătate huiduia mai tare decât auzisem vreodată.

În interviul de după meci, unul dintre reporteri m-a întrebat dacă mă simțeam rău pentru că vizasem glezna Stepanovei.

M-am aplecat deasupra microfonului și am răspuns:

— Nu!

Încăperea s-a cufundat într-o liniște atât de adâncă, încât îmi auzeam bătăile inimii.

În dimineața următoare, sub un titlu care numea meciul disputat drept „Războiul cel mai Rece", unul dintre jurnaliști m-a numit „Halebarda". În câteva zile, aceasta a devenit porecla mea.

23 IANUARIE 1979

Până să împlinesc 20 de ani, câștigasem deja
patru Grand Slamuri. Două la Wimbledon, unul la US Open și o învinsesem pe Stepanova în finala de la Australian Open, un meci care durase aproape trei ore și fusese una dintre cele mai urmărite confruntări din istoria tenisului.

Rivalitatea noastră domina paginile de sport. războiul rece continuă pe teren. soto câștigă grand slamuri, dar stepanova ia mai multe titluri. întâlnirea dintre stepanova și soto devine urâtă la londra. Și totuși, în clasamentul de la sfârșit de an, tot ea conducea.

Rivalitatea a devenit așa de populară – și beneficia de o promovare atât de bună la televizor –, încât și tata devenise celebru. Camerele îl iubeau pe seducătorul Javier Soto. Ziarele publicau fotografii cu „El Jaguar" stând mândru în loja jucătorilor. Una dintre publicații l-a numit chiar „Omul care a învățat-o pe Carrie Soto tot ce știe".

În ۱۹۷۸, tata a publicat o carte, *Frumoasele elemente fundamentale,* care a ajuns pe lista bestsellerelor și a devenit rapid pilonul principal al antrenamentelor la tenis. Ba a existat și un moment în care era invitat în mod regulat în emisiunea lui Johnny Carson.

Oamenii îl iubeau, iar el o accepta cu plăcere. Părea mulțumit de ceea ce făcuserăm împreună, de ceea ce realizaserăm. Visurile lui se împliniseră.

Ale mele însă nu.

— Ar trebui să fiu numărul unu, i-am spus în timp ce luam prânzul la un club de tenis din Florida.

Tocmai o învinsesem pe Stepanova la Houston la un eveniment din cadrul Avon Championships.

— În clipa de față, mi-am câștigat acest drept.

— Te rog, hai să ne bucurăm de prânzul pe care îl luăm! mi-a spus tata.

— Vreau să dețin recordul pentru cele mai multe Grand Slamuri câștigate vreodată de un jucător! am insistat, ridicând vocea. Și nu pot face asta până nu reușesc să o distrug *de fiecare dată* când joc contra ei.

— *Hija*…, m-a dojenit tata cu blândețe.

Tata insista mereu să nu fac vreo scenă pe teren sau în afara lui. Iar eu chiar mă străduiam să țin cont de rugămintea lui, dar era nevoie de un mare efort. În concluzie, jurnaliștii de sport începuseră să se refere la mine ca fiind „împăiată" sau „un robot".

Văzusem articole, și nu puține, în revistele de specialitate despre cum „Carrie Soto se comportă mai degrabă ca o mașinărie decât ca

o femeie” sau „Halebarda pare că nu se bucură niciodată de victoriile ei”. Alte jucătoare din cadrul turneelor povesteau prin interviuri cum că nu sunt deosebit de prietenoasă. Ca și cum se presupunea că ar trebui să mă împrietenesc cu exact aceleași femei pe care le învingeam săptămână de săptămână.

Citeam tabloidele prin aeroporturi și, ori de câte ori era menționat numele meu, apărea invariabil și un comentariu legat de faptul că nu zâmbeam niciodată.

Îmi e imposibil să spun de câte ori mi s-a întâmplat să frunzăresc o revistă și să dau peste un articol în care cineva ștergea cu mine pe jos. Îi dădeam publicația cu pricina tatei, ca să nu mai fiu silită să mă uit la ea. Totuși, cinci minute mai târziu, o luam înapoi și continuam să mă torturez de bunăvoie.

Indiferent cât de bună eram pe teren, nu eram niciodată suficient de bună pentru public.

Nu era suficient să joc tenis aproape perfect. Trebuia să fac asta și, *de asemenea*, să fiu și fermecătoare. Iar farmecul trebuia să pară că nu implică niciun efort.

Nu puteam *să încerc* să îi fac să mă placă. Nu puteam să las pe nimeni să bănuiască faptul că i-aș putea *dori* aprobarea. Vedeam felul în care scriau despre o sportivă precum Tanya McLeod, felul în care o disprețuiau pentru că încerca din greu să fie drăguță. Și eu disprețuiam asta.

Dar hai să fim serioși! Mai lesne era să intre o cămilă prin urechile acului.

Iar urechile acului deveneau tot mai mici pe măsură ce aveam succes tot mai mare.

Era în regulă să câștig atâta timp cât păream *surprinsă* când o făceam și o puneam pe seama norocului. Nu trebuia niciodată să îmi scape cât de mult îmi *doream* să câștig sau, mai rău, că eram încredințată că *merit* să câștig. Și niciodată, sub nicio formă, nu trebuia să recunosc că nu-mi consideram adversarele a fi la fel de vrednice de succes ca mine.

Cei mai mulți dintre comentatorii sportivi… ei bine, voiau o femeie ai cărei ochi să înoate în lacrimi de recunoștință, ca și cum le-ar fi datorat victoria, ca și cum lor le datora tot ce avea.

Habar n-am dacă mi s-a părut vreodată natural să mă port astfel, dar, până să ajung la 20 de ani, un astfel de comportament dispăruse cu totul.

Și m-a costat!

Când am ajuns să câștig un Grand Slam și să fiu numărul doi în lume, aveam mai puține contracte de sponsorizare decât oricare dintre jucătoarele din Top 10. Nu aveam nici prietenii adevărate în turnee sau în afara lor.

Și, cu toate că îmi făceam de cap din greu, cea mai lungă relație sentimentală pe care am avut-o a fost cu un actor cu care mă văzusem de câteva ori la Chateau Marmont în timp ce filma în LA.

Tipul era un mare fan al tenisului. Fusese în public când câștigasem la Wimbledon cu un an în urmă. Poate că acesta a fost motivul pentru care am crezut că m-ar putea *plăcea* cu adevărat. Dar, după câteva săptămâni, fără niciun avertisment, a încetat să mă mai sune.

M-am convins că îmi pierduse numărul. În concluzie, l-am căutat pe agentul lui și am încercat să îi las un mesaj prin intermediul acestuia. Când am auzit pauza stânjenitoare a agentului, mi-am dat seama că tipul nu îmi pierduse numărul.

Așa că, la dracu', era indicat să devin numărul unu. Ce altceva mai aveam?

— Stepanova nu e la fel de bună ca mine, tată! i-am spus. Dar încă adună mai multe titluri decât ar trebui și, așa, reușește să mă învingă în clasamentele de la sfârșit de an.

— Ai săptămâni la rând când ești numărul unu, m-a contrazis tata. Clasamentele de la final de an nu sunt cea mai bună unitate de măsură.

— Se presupune că ar trebui să fiu cea mai bună, indiferent de *unitatea de măsură,* am comentat. Tata și-a pus jos furculița, privindu-mă intens în timp ce continuam: Dacă nu devin numărul unu până la finalul acestui an, ei bine, e pentru că nu am câștigat suficiente meciuri din cele potrivite și, în concluzie, nu sunt încă cea mai mare.

Tata s-a încruntat

— *Como quieras*[45], Carolina!

— Trebuie să muncim *mai mult*. Amândoi. Trebuie să ieșim pe teren de două ori mai mult. Trebuie să te uiți în băgăjelul tău cu șmecherii și să propui un alt unghi, pe care eu, una, nu îl văd. Stepanova a devenit mai rapidă ca să țină pasul cu mine. Ai remarcat?

— *Hija*, ești tot ce ne-am dorit amândoi să fii. Iar timpul va demonstra că ești o jucătoare de tenis mai bună decât ea, mi-a răspuns tata. În câțiva ani, Stepanova va fi istorie. Deja își distruge umărul. Iar atunci domnia ta va fi mai lungă.

— Dacă voi fi numărul unu doar după ce nu mai joacă înseamnă că nu sunt cea mai bună, ci că ea e.

— Dar tu vei intra în istorie drept cea mai premiată jucătoare de tenis.

— Vreau ca asta să fie evident *acum*. Avem nevoie de un plan.

Tata și-a împins farfuria din față.

— *Hija*, nu știu cât de bună mai poți deveni.

— Ce spui acolo?

— Cred că ți-am făcut un deserviciu, a răspuns tata în sfârșit, privindu-mă în ochi. Ți-am spus de la o vârstă fragedă că ai putea fi cea mai bună, însă nu ți-am explicat niciodată că e vorba despre a ținti către excelență, nu despre statistici.

— Poftim?

— Spun doar că, atunci când erai doar o copilă, vorbeam… ca un grandoman. Dar, Carrie, de fapt, nu există un incontestabil „cel mai mare jucător de tenis". Sportul ăsta nu funcționează așa. Lumea nu funcționează așa.

— Nu am de gând să stau aici și să accept să fiu insultată.

— În ce fel te insult? Îți spun doar că nu există un singur mod de a-l defini pe cel mai mare jucător de tenis al tuturor timpurilor. În momentul de față, nu te concentrezi decât pe clasamente. Dar cum rămâne cu cei care câștigă cele mai multe titluri de-a lungul carierei? Sunt sau nu sunt cei mai mari? Sau cu persoana care deține recordul pentru cel mai rapid serviciu? Sau cu cea care e cel mai bine plătită? Te rog să faci o pauză și să îți regândești așteptările!

— Poftim? am reacționat, ridicându-mă în picioare. Să îmi regândesc așteptările?

— Carrie! Te rog, ascultă-mă!

— Nu! am refuzat, ridicând mâinile. Nu-ți folosi vocea asta calmă și nu te purta ca și cum ai fi drăguț! Pentru că nu ești. Faptul că există cineva pe planeta asta care este la fel de bun ca mine – sau chiar mai bun – înseamnă că nu mi-am atins scopul. Dacă vrei să antrenezi pe cineva împăcat cu gândul că este numărul doi, atunci n-ai decât, du-te să antrenezi pe cine vrei!

Zicând acestea, am aruncat șervetul cât colo și am ieșit din restaurant. Mi-am croit drum prin hol, până în parcare. Încă mai clocoteam de furie când tata m-a ajuns din urmă la mașină.

— Carolina, oprește-te, faci o scenă!

— Ai idee cât de greu este? i-am strigat, și mi s-a părut de-a dreptul șocant să îmi aud vocea atât de tare. Să dai tot ce ai pentru a obține un lucru și să nu fii în stare să îl ai? Să dai greș în a ajunge sus, zi după zi, iar oamenii să aibă pretenția să o faci cu zâmbetul pe buze? Poate că nu mi se permite să fac o scenă pe teren, dar o să fac o scenă aici, tată! Măcar atât poți să faci pentru mine. Măcar o dată în viață, îngăduie-mi să țip din cauza a ceea ce mi se întâmplă.

Oamenii se adunau în parcare și toți știau cine sunt, eram sigură de asta. Știau cine e tata. Știau exact la ce sunt martori.

— LA CE VĂ HOLBAȚI CU TOȚII? VEDEȚI-VĂ DE VIEȚILE VOASTRE AMĂRÂTE!

Am urcat apoi în decapotabila mea și am plecat.

În secunda în care am ajuns în apartamentul meu de la hotel, m-am așezat pe canapea și am înșfăcat telefonul de pe măsuță. L-am pus în fața mea și m-am holbat la el preț de câteva clipe înainte să ridic receptorul și să formez.

— Alo?

— Bună, sunt Carrie!

Inima mi-o luase la goană și simțeam cum îmi arde fața. Mă tot uitam la ușă, știind bine că tata putea să intre dintr-o clipă în alta.

— Halebarda! În sfârșit! a exclamat Lars Van de Berg. Ți-am lăsat nenumărate mesaje.

Mă sunase cu insistență din momentul în care cariera lui Mary-Louise începuse să stagneze.

— Mda, bine, să zicem că a fost complicat să te sun înapoi.

— Păi, îmi imaginez că așa stau lucrurile.

— Sunt numărul doi în lume, i-am spus.

Am prins telefonul între ureche și umăr și m-am ghemuit cu coatele pe genunchi.

— Ar trebui să fiu numărul unu.

— De acord!

— Javier crede că a fi pe locul al doilea e o mare realizare și că ar trebui să fiu mândră de asta, i-am explicat.

— Ei bine, este tatăl tău. Am trei copii și vreau, chiar foarte mult, ca ei să fie fericiți, dar uneori cred că să fii cel mai bun se bate cap în cap cu să fii fericit.

— Da! am încuviințat. *Exact!*

M-am ridicat și am luat telefonul cu mine în balcon. Priveam palmierii unduindu-se în bătaia vântului. Se simțea briza, și eram recunoscătoare pentru asta, în ciuda vremii răcoroase de ianuarie din Florida.

— Carrie, ascultă-mă! Sunt unul dintre cei mai buni antrenori de tenis pentru femei din lume, știi asta. Toată lumea e de aceeași părere de când am antrenat-o pe Chrissy Salvos și a luat opt titluri în ’62. Ce am reușit împreună cu Mary-Louise a fost de-a dreptul spectaculos, date fiind abilitățile de care dispune. Ea însă nu mai evoluează la nivelul la care am eu nevoie.

— Dacă ai părăsi-o acum, asta i-ar grăbi finalul carierei! i-am spus.

— Da, e o posibilitate, dar nu trebuie să îți faci griji!

— Ea și-ar face griji dacă lucrurile ar sta diferit. S-ar gândi la sentimentele mele.

— Da! a admis el și apoi a oftat. Da, s-ar gândi! Și se mai întreabă de ce nu își atinge întregul potențial. Ascultă, n-am

antrenat niciodată o jucătoare care să aibă atât de mult talent nativ pe cât ai tu. Și, ca antrenori, nu putem să ne facem treaba la cel mai înalt nivel dacă nu avem jucătoarea *perfectă*. Nu o să aflu niciodată de ce sunt cu adevărat capabil până nu o să am șansa să antrenez pe cineva care e la fel de bun ca tine. Am nevoie de tine ca să îmi desăvârșesc munca. Eu sunt un sculptor, iar tu ești cea mai bună bucată de lut pe care aș putea să o modelez. Am văzut-o încă din '68, când ai jucat pentru prima dată contra lui Mary-Louise. Și o să îți spun acum ce i-am spus și tatălui tău atunci: a făcut o treabă minunată șlefuindu-ți talentul, dar de aici pot să preiau eu.

M-am uitat înapoi, spre ușa apartamentului.

— Ce ai să faci și n-a făcut încă tata?

— Chiar ești pregătită să purtăm conversația asta acum?

M-am holbat la oamenii care treceau pe trotuarul de sub mine. La mașinile care se înscriau în trafic. La familia care stătea de vorbă la colț în vreme ce aștepta la semafor să poată trece.

— Este singurul motiv pentru care am sunat! i-am răspuns.

— Păi, a început Lars, distanța dintre jucătoarea care ești azi și jucătoarea care îți dorești să devii…

— Vreau să devin cea mai mare jucătoare de tenis din lume.

— Distanța asta nu e mare. Vorbim de o îmbunătățire vitală de jumătate de procent. Iar asta nu presupune o schimbare a strategiei. Presupune scurtarea la nanosecundă a timpului care se scurge între preluarea mingii și trimiterea ei în partea cealaltă a terenului. Presupune schimbarea minusculă pe care o faci în ceea ce privește unghiul serviciului. Detaliile acestea sunt fine și o să devină încă și mai fine. Felul în care e nevoie să îți schimbăm jocul e aproape imperceptibil. Nimeni din afară nu o să reușească să vadă nimic, dar Stepanova o să o simtă. De fiecare dată când va pierde în fața ta în următorii 10 ani.

Aproape că îmi puteam simți pulsul în urechi; fața îmi ardea.

— Bine! i-am răspuns. Cum facem asta?

— Faci antrenamente complexe? a vrut să știe.

— Alerg și fac exerciții.

Lars a izbucnit în râs.

— Nu e suficient! Stepanova are dreptate în privința unui lucru: trebuie să dai jos măcar câteva kilograme. Trebuie să faci sprinturi, fandări, să ridici greutăți. Trebuie să poți sări mai sus ca să lovești deasupra capului. Rareori o faci; după părerea mea, asta e o slăbiciune în jocul tău. Vreau să văd ce se întâmplă dacă sari mult în aer. Ia din mingile Stepanovei înainte să atingă terenul. Începem de aici și vedem unde ajungem.

— Nu! i-am răspuns, clătinând din cap. Dacă facem asta, am nevoie să știu de pe acum că ești încredințat că o pot îngropa. Că

pot fi numărul unu.

— Dacă voi fi antrenorul tău și nu vei deveni numărul unu anul acesta, o să fiu dezgustat.

Un scut se forma în jurul meu, unul cu margini dure.

— Bine! Te voi suna curând ca să discutăm mai mult! Nu sufla o vorba despre asta! Nimănui.

Când m-am întors în apartament, l-am găsit pe tata lângă măsuța de cafea.

Mă privea cu ochii larg deschiși și înotând în lacrimi. Nu îl mai văzusem niciodată în starea asta.

— Ce-ai făcut? m-a întrebat pe un ton domol.

Vocea îi era mai mult o șoaptă și i s-a frânt în timp ce vorbea.

— Carolina!

— Nu pot să am un antrenor care este mai puțin ambițios decât mine în ceea ce mă privește.

Vocea îmi era puternică și clară, în ciuda faptului că nu îl puteam privi în ochi.

— Nu mă înțelegi cum trebuie dacă crezi că așa stau lucrurile, m-a înfruntat tata. *Y lo sabés!*[46]

— Ba nu, *nu știu*! i-am răspuns.

— *Cariño*, de când erai suficient de mare să ții racheta în mână, ți-am spus că ai potențialul să devii extraordinară. Nu știu ce ambiție mai mare poate avea cineva când vine vorba de copilul lui.

— Mi-ai spus că ești încredințat că m-am născut să fiu „cea mai mare", i-am întors-o. Și acum, dintr-odată, se presupune că trebuie să mă mulțumesc cu ce am. Cu numărul doi.

— Nu asta am spus, ci că deja ești mare. Că ai reușit tot ceea ce visam pentru tine.

— De ce? Pentru că ai vândut suficiente cărți?

I-a căzut falca din cauza șocului.

— Cum poți să spui așa ceva?

Nu i-am răspuns. Știa deja. Dacă un antrenor are nevoie de un lut bun din care să modeleze, tata mă transformase deja în asta.

— Când te văd jucând, văd perfecțiune, mi-a spus tata. O văd pe jucătoarea de tenis care am crezut întotdeauna că o să devii. Așa că fii fericită, bucură-te de ce ai aici și acum! De ce ai realizat, de cine ai devenit. Fără ca asta să fie condiționată de a fi sau nu numărul unu.

— Dar de ce să încetez să mai lupt *acum*, tată? M-ai crescut dorindu-mi să fiu *cea mai bună*. Asta înseamnă numărul unu. Și încă nu sunt. De ce schimbi regulile?

Tata s-a așezat pe scaunul din imediata lui apropiere. Eu însă nu puteam să stau jos.

— Măcar fii cinstit cu mine! i-am spus, clătinând din cap. *Decime*

la verdad, papá![47]

Simțeam că mă ard ochii și mi se umplu de lacrimi.

— Nu crezi că o pot face? l-am întrebat. Nu crezi că o pot da jos de pe locul întâi?

Tata a închis ochii și a oftat. L-am țintuit cu privirea în timp ce îmi ștergeam lacrima care curgea pe obraz.

— După atâta timp, ai renunțat oare la mine? l-am întrebat.

Nu și-a deschis ochii și nici nu mi-a răspuns.

— *Respondeme!*[48] am insistat. *Creés que puedo hacerlo?*[49]

Tata și-a azvârlit brațele în aer a disperare.

— De ce nu asculți ceea ce încerc să îți spun, Carolina?

M-am apropiat de el. Respirația mi s-a încetinit, iar colțurile gurii mi s-au lăsat în jos.

— Crezi că o pot învinge, tată? am insistat. Da sau nu?

Într-un final, tata s-a uitat la mine, și jur că inima a început să mi se frângă încă dinainte ca el să îmi răspundă:

— Nu știu!

Am închis ochii și am încercat să mă țin dreaptă, dar picioarele aproape că mi-au cedat. M-am așezat, apoi, într-o fracțiune de secundă, am fost din nou în picioare.

— *Te podés ir!*[50] i-am spus.

Am alergat la ușa camerei mele de hotel și am deschis-o.

— *ANDATE DE ACÁ!*[51] i-am strigat.

— Carolina!

— Ieși din camera mea! Noi doi am terminat-o!

— Carolina, nu poți să o „termini" cu tatăl tău!

— Ca antrenor, mă refer! Ieși!

Tata s-a ridicat, dar umerii îi erau căzuți. Ochii îi erau pe jumătate închiși și grei. Capul îi atârna în timp ce se îndrepta de spate.

— *Te amo, hija!*[52] mi-a spus în timp ce ieșea pe hol.

Am închis ușa după el.

De dimineață m-am trezit și am mers pe teren singură. Tata a zburat acasă, în LA, puțin mai târziu, în ziua aceea.

1979–1982

Curând după asta am început să mă antrenez cu Lars șase zile pe săptămână, chiar și atunci când aveam meci. În câteva luni, pierdusem un kilogram și jumătate de grăsime și câștigasem cam jumătate de kilogram de masă musculară, aproape în întregime pe brațe și umeri.

Serviciul meu a devenit mai lung. Puteam alerga cu o jumătate de secundă mai repede. Loviturile mi-au devenit mai puternice.

Dar cel mai mult mi s-au îmbunătățit săriturile. Lars mă făcea să sar mai sus decât o făcusem vreodată. Dintr-odată, aveam unghiuri mai bune la servicii, preluam mingile din aer mai repede și returnam lovituri care erau aproape *nereturnabile*. Nu mai văzusem o astfel de diferență în evoluția mea de când lucrasem la lovitura tăiată. De acum era aproape imposibil să mai treacă vreo minge de mine.

Până în septembrie, o învinsesem pe Stepanova la Openurile italian și francez și avansasem mai mult decât ea la Wimbledon.

În dimineața primei runde de la US Open, am intrat în vestiar ca numărul doi. Știam că, dacă era să joc cu Stepanova, asta nu avea să se întâmple până în finală. Înăuntru erau jucătoare care stăteau la taclale. N-am stabilit contact vizual cu nimeni.

Suze Carter, o jucătoare în vârstă de 17 ani, nouă în turneu, a venit la mine.

— Sper să câștigi! mi-a spus. Toate lumea zice că, dacă iei trofeul, Stepanova nu mai are cum să fie numărul unu.

Ines Dell'oro, o sportivă care își făcuse loc în peisaj de vreo câțiva ani, și-a pus mâna pe umărul lui Suze.

— Nu-ți răci gura! Halebarda nu vorbește cu noi. Suntem sub nivelul ei.

M-am uitat la Suze și i-am spus:

— Mulțumesc!

Apoi m-am uitat și la Ines.

— Sunt numărul doi, iar tu ești… cât? Treizeci, poate… Așadar, în acest caz, chiar ești sub nivelul meu.

Așa cum prevăzusem, m-am întâlnit cu Stepanova în finală.

Și, cu toate că mai erau câteva lui până la clasamentele de sfârșit de an, știam bine amândouă care era miza meciului. Acesta avea să determine cine urma să încheie anul ca numărul unu.

În următoarele două ore și zece minute, am câștigat și meciul, și campionatul.

După ovații și ceremonia de premiere, în timp ce mă îndreptam spre vestiar, l-am văzut pe Lars în tunel, rânjind.

— *Prachtig*[53], Soto! Contează aerul, așa cum te-am învățat! mi-a spus. Iar acum vei încheia anul drept cea mai bună jucătoare de tenis din lume.

M-a bătut prietenește pe spate. Apoi dus a fost. Plecase să stea de vorbă cu reporterii.

Nu m-am mai îndreptat spre vestiar; am rămas locului, nemișcată. Așteptam să mă simt așa cum îmi imaginasem că urma

să se întâmple când avea să sosească momentul. Să vină cineva să mă îmbrățișeze și să îmi spună că mi-am spulberat adversara, așa cum făcuseră grecii cu Troia.

Dar, desigur, nu era nimeni care să facă asta.

În toamna aceea, am înfrânt-o pe Stepanova la US Indoor, Thunderbird Classic și Porsche Grand Prix. Cu problema ei la umăr neluată în serios de comisie la Emeron Lion Cup, am bătut-o în doar două seturi.

În decembrie, după ۴۰ de săptămâni în care fusesem numărul unu, am zburat la Melbourne. Australian Open începea în Ajunul Crăciunului. În mai puțin de o săptămână avea să apară clasamentul de la sfârșit de an.

În noaptea aceea, în timp ce mă aflam în camera de hotel și auzeam muzica de Crăciun care se înălța de pe străzile din jur, am ridicat în sfârșit receptorul ca să îl sun pe tata. Trecuseră aproape ۱۱ luni de la ultima noastră discuție.

— Alo?

Vocea lui, odinioară atât de prezentă în viața mea, lipsise mult prea multă vreme. Mă așteptam să îmi sune străină sau ciudată. În schimb, mi s-a părut incredibil de familiară, ca și cum nu se schimbase nimic.

— *Hola, papá! Feliz Navidad!*[54]

Preț de câteva clipe, la capătul celălalt al firului s-a lăsat liniștea, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva închisese.

— *Feliz Navidad, cariño!*[55] Sunt foarte mândru de tine!

Greutatea din piept a cedat și nu mi-am putut reține lacrimile. Tata a rămas tăcut cât mi-am recăpătat suflul.

— *Pichona*, trebuie să știi că, indiferent ce se întâmplă între noi, voi fi întotdeauna mândru de tine! Voi veghea mereu asupra ta.

— Îmi e dor de tine! i-am spus.

Tata a râs.

— Crezi că eu m-am distrat mai bine?

M-am șters la ochi.

— Dar te descurci minunat! mi-a spus tata. Ține-o tot așa! Luptă pentru ceea ce îți dorești! Așa cum ai făcut întotdeauna. Iar eu voi fi mereu alături de tine!

Am încheiat anul ca numărul unu feminin. Când a venit rezultatul oficial, am desfăcut o sticlă de șampanie de una sigură în camera de hotel. Apoi, n-am reușit să mă adun ca să torn în pahar doar pentru o persoană.

După Australian Open, am zburat spre casa tatei. Când a

deschis ușa, avea deja pregătite două pahare cu Dom Pérignon. L-am îmbrățișat și am băut până la fund chiar acolo, la ușă.

Mai târziu, mi-am despachetat lucrurile în camera de oaspeți. Tata a pregătit friptură la grătar. Și am căutat o nouă modalitate de a sta de vorbă unul cu celălalt.

Să îl întreb pe tata de ce erau un aparat de ras de damă și încă o periuță de dinți în baia lui? Avea oare să mă întrebe de fotografiile din tabloide în care apăream în fața unor hoteluri în compania a diferiți bărbați?

În schimb, dialogul nostru s-a rezumat la platitudini de genul „Iarna asta e mai umedă decât în trecut, nu?" sau „Așadar, acum bei Fresca în loc de suc de ghimbir?"

Însă în a doua zi petrecută acasă la el, a venit în living și m-a întrebat dacă nu vreau să ieșim să luam niște sandviciuri cu înghețată.

— Sandviciuri cu înghețată? l-am întrebat. Despre ce vorbești?

— Nu îți amintești de vremea când erai doar o copiliță și voiai mereu sandviciuri cu înghețată sau înghețată?

— Asta… nu-mi pare cunoscut!

Tata a suspinat și și-a luat cheile de la mașină.

— Vino cu mine, *por favor, hija*!

M-am uitat la ceas.

— Ar trebui să merg la antrenament curând.

— Nu o să ia decât jumătate de oră, mi-a spus. Poți să lipsești jumătate de oră.

În după-amiaza aceea, am stat pe locul din față în noul Mercedes al tatei și am mâncat sandvici cu înghețată alături de el în timp ce ne uitam la trecători.

— E bun! i-am spus.

Tata a încuviințat.

— Îmi pare rău că nu te lăsam să mănânci așa ceva!

— Oh, nu! A fost mai bine!

Din felul în care mă privea, mi-am dat seama că nu era sigur că e adevărat. Și atunci m-am gândit: *Vezi, tată, ăsta e motivul pentru care nu mă mai antrenezi.*

Dar, după asta, atmosfera dintre noi s-a schimbat. Am mers la film împreună. La restaurant. I-am cumpărat o nouă pălărie de panama. Mi-a dăruit vechiul lui joc de șah, „pentru că întotdeauna trebuie să gândești patru mutări înainte".

În ultima zi petrecută acasă la el înainte să mă întorc în turneu, împachetam când a venit să stăm de vorbă.

— Vreau să discutăm ceva! a început în timp ce adunam pereche după pereche de pantofi Adidas.

Era cel mai mare contract de imagine pe care îl aveam după

rachetele Wilson și le creasem o linie de pantofi cu numele Carrie Soto Break Points. Deși nu eram la fel de populară ca Stepanova și McLeod, aveam și eu fanii mei. Nimeni nu putea nega faptul că, atunci când jucam, chiar aveai parte de spectacol, iar numărul spectatorilor – și, în concluzie, și al contractelor de imagine – începea să reflecte asta.

— Bine! am spus.

— Te înalți din ce în ce mai mult pe teren, ca să ajungi la mingile trimise de Stepanova.

— Da, știu! i-am răspuns și m-am oprit din împachetat, privindu-l cu atenție. Și funcționează. O învinge de fiecare dată.

— Dar aterizezi greu, mi-a explicat. Și poate că nu e o problemă când e sezon de jucat pe zgură, dar pe suprafețele mai dure…

— N-am nicio problemă la aterizare.

— Crede-mă că știu despre ce vorbesc! Trebuie să îți îndoi piciorul mai mult atunci când aterizezi. Îmi fac griji pentru genunchii…

— Lars spune că e în regulă. Dacă nu aș fi câștigat în înălțime, niciodată nu aș…

— Nu vreau să vorbesc cu tine despre Lars! m-a repezit tata.

— Iar eu nu vreau să vorbesc *cu tine* despre cum joc *tenis*.

— *Está bien!* mi-a spus tata și a ieșit din cameră.

La începutul anilor ’80, vorbeam cu tata la telefon în fiecare zi a turneelor și, treptat, am început să ne deschidem sufletul în privința unor lucruri despre care nu mai discutaserăm niciodată unul cu altul.

În sfârșit, tata mi-a povestit despre mama, mărtu-risindu-mi cât de mult îi duce dorul. La rândul meu, i-am spus că mă gândeam la ea atunci când în jurul meu era prea multă liniște. Apoi el mi-a dezvăluit care erau lucrurile pe care mama le voia pentru mine.

— N-a crezut niciodată că tenisul ar fi din cale afară de important, mi-a spus tata la un moment dat, când eram la Roma pentru Italian Open. Zicea că bucuria e mult mai importantă.

Am izbucnit în râs.

— Victoria este bucurie! i-am spus.

— Exact, *pichona*, să știi că am încercat să îi explic asta, dar ea era mai puțin competitivă decât suntem noi. În schimb, era mai fericită cu ce trăia. Și atât de deschisă la minte, și accepta lucrurile așa cum veneau. Probabil că nu ar fi fost deranjată de toate idilele tale. Dar, *cariño*, nu știu dacă mai vreau să văd multe poze de felul celor din reviste cu tine și cu… peținorii tăi.

Am oftat.

— Mă distrez. Atâta tot!

Nu am știut cum să îi spun tatei că bărbații cu pricina nu erau peţitori și că rareori mă sunau și a doua oară. L-am lăsat însă să creadă că eu eram cea care hotăra să nu se mai vadă cu ei, nu invers.

Eram Halebarda. Eram rece. O mașinărie. Sigur, mulți dintre ei erau intrigați de ideea de forță pură cu care era înzestrat trupul meu. Totuși, nu eram genul de femeie pe care bărbații erau nerăbdători să o ducă acasă și să le-o prezinte mamelor.

Mi-am amintit să nu pun botul la rahaturile cu care căutau să îmi împuie capul. Cât de mult mă admirau, cum eram ca nicio altă persoană pe care o cunoscuseră. Vorbeam extrem de des despre vacanțe pe care să le petrecem împreună, despre ideea de a închiria un iaht în sudul Franței, despre un viitor imaginar. Știam însă că trebuie să ignor promisiunile pe care mi le făceau cu prea mare ușurință, promisiuni pe care, de altfel, îmi doream cu disperare ca măcar unul dintre ei să și le țină.

— Poate că o să găsești pe cineva care e potrivit pentru tine, mi-a spus tata. Cineva care să fie mai mult decât o simplă întâlnire.

— Nu e așa de simplu, tată! Nu e…

Voiam să pun capăt discuției telefonice, dar, în același timp, voiam să îi spun cuiva, oricui, despre spaima care creștea în mine și care începuse să mă roadă pe interior: *Nimeni nu mă vrea.*

— Alegi bărbați nepotriviți, cum ar fi Bowe Huntley. Cum să fii fotografiată ieșind dintr-un hotel cu scandalul ăla umblător? Este numărul doi în clasamentul ATP și zbiară la arbitri? Nu e un tip potrivit pentru tine.

— Și atunci, cine este tipul potrivit pentru mine?

— Brandon Randall e un băiat bun.

Brandon Randall era numărul unu în clasamentul ATP și fusese poreclit „Tipul cumsecade din tenis".

— *Sí, claro, papá!*[56] Mi-ar plăcea să ies cu Brandon Randall. Problema e că e însurat. Cu Nina Riva, un model de costume de baie.

— Fata lui Mick Riva? m-a întrebat tata. Nu pot să-l suport pe individul ăla! Ei, atunci cu cineva *ca* Brandon. Un tip cumsecade. Caută un tip cumsecade! Te rog!

1983

Brandon Randall chiar era însurat. Și nu era
deloc tipul cumsecade pe care îl credea tata a fi.

Știu pentru că am mers în camera lui de hotel la Paris, după

finala de la French Open în ۱۹۸۳.

Nu câștigasem French Open până atunci. Era un teren cu zgură, care este cea mai dificilă suprafață de joc pentru cineva ca mine, care are serviciu și voleuri rapide. Mulți dintre cei mai mare jucători din lume nu l-au câștigat.

Însă am învins-o pe Renee Levy în finala din anul respectiv, iar în momentul acela am simțit bucuria nestăvilită de a ști că am deosebit de rara abilitate de a câștiga orice Grand Slam.

Eu și Brandon ne-am întâlnit în lift, în weekendul în care fiecare dintre noi și-a adjudecat titlul la simplu. Când ascensorul s-a oprit la etajul lui Brandon, acesta a făcut un pas afară, apoi a oprit cu mâna ușa, împiedicând-o să se închidă. M-a privit în ochi și mi-a spus:

— Vrei să bei un cocktail în camera mea? Să toastăm, poate? Pentru succesul nostru?

L-am privit cu luare-aminte, căutând un indiciu legat de ceea ce-și dorea cu adevărat – ceea ce cerea cu adevărat. Nu eram singură, dar am acceptat.

În timp ce îmi pregătea băutura, mi-a spus că mariajul lui cu Nina e pe butuci.

— Nu mă înțelege! mi s-a plâns. Și am impresia clară că tu o faci.

Sunt jenată acum, când mă gândesc cât de lipsit de originalitate a fost.

În dimineața următoare, în timp ce ședeam sub așternuturile de un alb strălucitor, Brandon mi-a spus că mă credea a fi singura persoană din lume care îl făcea să se simtă mai puțin singur.

— Încerc să le spun oamenilor din jurul meu cât de cumplită este presiunea pe care o simt. Cât de jos sunt atunci când sunt cu moralul la pământ. Dar ei nu pricep. Și mă boscorodesc singur pentru că acum îmi pare evident: cine să mă poate înțelege mai bine dacă nu tu, care ești egala mea?

Mi s-a părut o impertinență din partea lui să spună că suntem egali. Câștigasem mult mai multe Grand Slamuri decât el. Totuși, l-am lăsat să facă această comparație.

Întinsă în pat, așa cum stăteam, cu lumina soarelui revărsându-se prin ferestrele mari, am simțit că poate nu îmi era hărăzit să fiu mereu singură. Că poate eram atât de
unică și de excepțională, că puteam forma o legătură doar cu cineva ca Brandon, cu cineva la fel de pasionat ca mine.

Mă temeam că exista posibilitatea să fie doar o aventură de-o noapte. Dar Brandon a continuat să sune. A continuat să sune, iar apropierea dintre noi a tot crescut, ca un balon care se umple cu aer cald.

A existat un moment, în mijlocul tuturor lucrurilor care se întâmplau – când eu și el eram împreună în secret și câștigam titluri și chiar și Wimbledonul –, când mi s-a părut că aici e vorba de soartă. Am trecut în revistă experiențele pe care le avusesem cu diferiți bărbați și mi-am dat seama că fiecare dintre ei fusese doar o piesă de domino care trebuise să cadă pentru a putea ajunge în sfârșit la el.

În lunile în care am fost împreună, am simțit, în sfârșit, că-i aparțin cuiva. Că e la fel de bine pe cât îmi imaginasem eu că o să fie.

În vara lui ۱۹۸۳, am desființat-o pe Paulina Stepanova ori de câte ori am jucat împreună. Umărul ei (odinioară doar o scuză) era din ce în ce mai afectat. Mai mult, căzuse ۳۰ de locuri în clasament.

Chiar înainte de US Open, a anunțat că se retrage. Am fost șocată să aflu că femeia care îmi fusese cea mai mare adversară avea să devină o simplă notă de subsol.

Până în clipa retragerii, Stepanova câștigase doar 9 Grand Slamuri. Eu, 12. Iar acum, pentru ea se terminase.

În dimineața de după marele anunț, Brandon a sunat la room service și le-a cerut să aducă micul-dejun. Când a sosit mâncarea, m-a felicitat pentru că reușisem să o îngrop pe Stepanova o dată pentru totdeauna.

— S-a terminat! mi-a spus. Gata cu rivalitatea! Nu mai încape îndoială cine e câștigătoarea!

Mi-am prins fața în palme, iar zâmbetul îmi era atât de larg, încât aveam senzația că gura îmi ajunsese până la urechi.

M-a sărutat, iar eu m-am gândit: *Am totul!*

Ca o nenorocită de drogată!

Presa ne-a dat în vileag relația la sfârșitul lui iulie. Brandon a părăsit-o pe Nina la scurt timp după aceea, iar tabloidele au făcut totul public în august, când a devenit evidentă cruzimea a ceea ce făceam.

Povestea a ajuns pe prima pagină a tuturor revistelor expuse pe culoarele magazinelor: love–love: brandon și carrie, cuibușor de nebunii la hotelul beverly hills. nina riva, cu inima frântă. brandon și carrie lovesc cu halebarda în inima ninei riva.

Cu toate astea, nu am pus capăt relației.

Nici când paparazzii au început să ne urmărească, nici când revista *NowThis* a publicat o fotografie cu Nina, plângând în fața unei băcănii din Malibu. Nici măcar când Brandon a încercat să se împace cu ea, iar ea l-a respins. Ticălosul s-a întors în genunchi la mine, iar eu l-am primit chiar și atunci. Mersesem prea departe, disperată să cred că găsisem dragostea adevărată.

Și, după toate astea, el a fost cel care a pus punct relației când

m-a părăsit în decembrie pentru o altă femeie.

Am avut nevoie de ceva timp ca să-mi revin, dar, chiar și atunci când am făcut-o, nu am putut să rămân indiferentă la ura fanilor din tribune. Titlurile din tabloide au devenit și mai cumplite. Chestii de genul: carrie soto, singură în vârf. Și apoi, cel mai îngrozitor dintre toate: cine ar putea iubi o halebardă?

Eram obișnuită cu antipatia oamenilor, dar nimic nu mă pregătise pentru asaltul paparazzilor în timp ce ieșeam dintr-un restaurant și eram întrebată pe un ton dezinvolt: „Cum te simți, știind că oamenii cred despre tine că ești o târfă?"

Purtam ochelari de soare și șepci de baseball chiar și în interior. Fugeam de oricine avea în mână o cameră. Mă ascundeam în camere de hotel. Cu greu mă uitam la spectatorii din tribune care asistau la meciurile mele. Sportsade a renunțat la contractul publicitar cu mine, vânzările de bilete au scăzut, iar oamenii spuneau că e din vina mea.

Simțeam un milion de lucruri.

Unul însă era mai puternic decât toate: fusese o greșeală să încerc să îi dăruiesc lui Brandon inima mea. Nu mai aveam să pic niciodată într-o astfel de capcană.

1984–1989

Mulți oameni mă urau în 1984. Eu însă mi-am
văzut de treaba mea și am câștigat trei Grand Slamuri. Am stabilit un record ca fiind jucătoarea de tenis care a rezistat cele mai multe săptămâni ca numărul unu. Iar victoria, am descoperit, îi subjugă pe mulți, astfel încât le-am recâștigat afecțiunea.

În ۱۹۸۵ am câștigat Wimbledonul pentru al treilea an consecutiv. În ۱۹۸۷ l-am câștigat din nou și am fost victorioasă și la US Open.

Când am participat la Wimbledon în '87 aveam 29 de ani. Toată lumea era cu ochii pe mine, curioasă să vadă dacă pot câștiga cel ce-al douăzecilea Grand Slam din carieră și stabili un nou record pentru cele mai multe Grand Slamuri câștigate la simplu. Majoritatea ziarelor proclamau că mă apropiam de finalul carierei.

Am câștigat meciul final în două seturi. Și asta a fost! Record mondial!

La un pas să împlinesc 30 de ani și nu eram doar mare. Eram *cea mai mare*. A tuturor timpurilor.

În timp ce stăteam pe teren, privindu-i pe oficialii care se apropiau de mine pentru a-mi înmâna trofeul, mi-am privit întreaga carieră cu ochii minții.

Făceam antrenamente cu tata când eram copil. Jucam cu Mary-Louise Bryant. Câștigam la juniori, apoi intram direct pe tablourile principale. Urcam în clasament, îmi îmbunătățeam lovitura tăiată, învățam să sar mai sus, o învingeam pe Stepanova din nou și din nou. Dominam tot.

Acum eram cea mai premiată jucătoare de tenis, după aproape toate standardele imaginabile. Cele mai multe Grand Slamuri câștigate la simplu. Cele mai multe săptămâni ca numărul unu din istoria acestui sport. Cele mai multe titluri la simplu. Cel mai bine plătită sportivă a tuturor timpurilor.

Eram în sfârșit acea Carrie Soto despre care credeam că aș putea fi.

În ziua aceea mi-am acceptat trofeul așa cum le acceptasem și pe toate celelalte – expresie sobră, discurs scurt. Doar că, de asta, în timp ce salutam mulțimea fluturând din mână și mă întorceam să plec, a trebuit să șchiopătez către ieșire.

Genunchiul stâng mă ucidea. Mă durea adesea și era sensibil la atingere toată ziua. Simțeam o durere ascuțită când îl flexam prea mult sau când puneam prea multă greutate pe el. Începea să mă încetinească pe teren. Și, cu toate că până în clipa aceea reușisem să îmi țin în frâu durerea doar printr-un incredibil efort de voință, știam că nu aveam să o pot face la nesfârșit.

— *Hija!* mi-a spus tata la telefon. Trebuie să te operezi!

— Termină! i-am spus cu vocea frântă.

Știam însă că are dreptate. Înainte de US Open, durerea de genunchi era așa de cumplită, că era necesar să mi se injecteze analgezice direct în el. În plus, am pierdut în semifinală în fața lui Suze Carter. Mai devreme în acel an, fusesem nevoită să mă retrag de la Australian Open.

Mi-am luat o pauză ca să mă refac, dar, când am revenit, nu am reușit nimic. În tot anul ’88 nu am câștigat nici măcar un titlu.

Chiar înainte de Wimbledon, în 1989, am avut o discuție cu Lars în sala de sport a hotelului din Londra unde eram cazați.

— S-a terminat; Carrie! mi-a spus. Am făcut tot ce se putea face. Iar tu ai reușit tot ce se putea reuși.

— Nu, nu s-a terminat! Doar… Am privit în pământ, apoi la el, gata să recunosc ceea ce negasem multă vreme: Trebuie să mă operez. Apoi o să revin.

— Să revii ca să pierzi din nou? Ca să le îngădui tuturor să vadă că regina a murit?

Am tresărit.

— N-a murit nicio regină! i-am răspuns.

Lars a clătinat din cap.

— Carrie, corpul tău, abilitățile tale, toate au o dată de expirare. Și aceea este acum. Ai 31 de ani. A sosit vremea.

— Nu știu ce să spun despre asta. Poate că da, poate că nu.

— A sosit!

L-am privit în ochi și am început să îmi dau seama ce se întâmplă.

— Ai în vedere o altă jucătoare! i-am spus. Te-ai hotărât deja.

— Nu contează! Corpul tău nu mai poate, Carrie! Nu vreau să văd ce versiune a ta departe de perfecțiune ne așteaptă după operații. Nu mă interesează așa ceva!

— Aș putea să revin în forță! S-ar putea să mă aștepte cei mai frumoși ani ai carierei.

— Ei, nu la 31 de ani! mi-a întors-o. Nu mă face să îți cânt în strună în privința asta! Dacă vei continua după Wimbledon, va fi fără mine ca antrenor.

Zicând acestea, Lars s-a ridicat și a plecat, iar eu am rămas în sala de sport rece în care domnea un aer stătut, holbându-mă la bicicleta medicinală. Genunchiul mă durea doar la gândul că ar trebui să mă sui pe ea.

Cu toate acestea, am ignorat sfatul lui Lars și am intrat pe tabloul principal de la US Open. Pentru prima dată în ultimii 10 ani, nu am ajuns în optimi.

Am căzut atât de mult în clasament, încât la US Open nu m-aș fi numărat printre favoriți.

— Operează-te și apoi vezi unde te afli! mi-a spus tata la telefon.

Eram la New York și mă pregăteam de Open, beneficiind de un wild card. Tata era în LA, pregătindu-se să se instaleze în complexul pe care îl cumpărasem pentru noi. O casă principală pentru mine, o casă de oaspeți pentru el, piscină și teren de tenis.

— Nu poți să îți dai seama dacă genunchiul tău își poate reveni dacă nu încerci.

— Și să risc să pierd din nou? În fața tuturor? Nu vezi cât de mult le place asta? Să dau greș? Nu o să le pun pe tavă așa ceva! Exclus!

— Și ce ai de gând să faci? m-a întrebat tata.

— Nu discut asta cu tine! i-am răspuns. Nu tu decizi!

— OK! mi-a zis. *Está bien!*

Două zile mai târziu, în august 1989, m-am retras de la US Open și am anunțat că îmi închei cariera.

— Am avut parte de clipe memorabile de-a lungul unei cariere cu adevărat incredibile în lumea tenisului, am spus, citindu-mi de la pupitru discursul dinainte pregătit. Am reușit tot ce îmi propusesem. Cred că realizările mele vor fi amintite cu admirație și în anii ce vor veni. Acum însă a venit momentul să ies din scenă. Vă

mulțumesc!

De atunci, nu am mai jucat niciun meci la nivel profesionist!

Până acum!

---

12 „Mica războinică” (în orig., în sp.).

13 Joc de cuvinte intraductibil în limba română, care pornește de la termenul *love* și care înseamnă și „dragoste, iubire”, dar și „nimic”. Din câte se pare, francezii, care ar fi inventat acest joc, foloseau cuvântul *l'oeuf* („ou”), destul de asemănător cu *love*, când se refereau la zero. De altfel, 0 chiar arată ca un ou. O altă explicație pentru folosirea termenului *love* ar fi aceea că jucătorii care nu reușeau să se distingă pe teren jucau de dragul jocului, din dragoste pentru acest sport, nu pentru puncte sau a face performanță.

14 „Din nou!” (în orig., în lb. sp.).

15 Rotație imprimată mingii prin modul de lovire.

16 „Fetiță” (în orig., în lb. sp.).

17 „Ai înțeles?” (în orig., în lb. sp.).

18 Rodney George Laver (1938), fost tenismen australian, considerat unul dintre cei mai mari campioni din istoria acestui sport. Laver a fost numărul unu mondial între 1964 și 1970. Cele 200 de titluri câștigate de Laver de-a lungul carierei sunt un record absolut în istoria tenisului.

19 Billie Jean King (n. 1943) este o fostă jucătoare de tenis care s-a aflat pe primul loc în clasamentul WTA. King a câștigat 39 de titluri de Grand Slam, dintre care 12 la simplu, 16 la dublu feminin și 11 la dublu mixt. King a câștigat prima ediție a Turneului Campioanelor.

20 „Spune-mi de ce!” (în orig., în lb. sp.).

21 „Și altceva?” (în orig., în lb. sp.).

22 Seria de lovituri efectuate în cadrul disputării punctului.

23 „Am înțeles!” (în orig., în lb. sp.).

24 „Foarte, foarte bine!” (în orig., în lb. sp.).

25 „Scumpa mea” (în orig., în lb. sp.).

26 Minge cu traiectorie foarte lungă, care trece rapid (în diagonală sau în lungul liniei) pe lângă adversarul venit la fileu.

27 Lovitură de atac la tenis, în urma căreia mingea urmează o traiectorie neprevăzută.

28 „Bine!” (în orig., în lb. sp.).

29 „Atunci, hai!” (în orig., în lb. sp.).

30 „Bine, povestește-mi!” (în orig., în lb. sp.).

31 As, serviciu valabil, dar care nu poate fi „luat” de adversar; punct făcut direct din serviciu, mingea nefiind atinsă de adversar.

32 Efect de învârtire; rotație aplicată mingii prin modul de lovire. Dacă impactul este jos, efectul poartă numele de „underspin” sau „backspin”. Dacă efectul se face de jos în sus, acesta poartă numele de „overspin”, „topspin” sau „lift”. Dacă efectul este lateral, atunci este vorba despre „sidespin”.

33 „Hai să stăm de vorbă!” (în orig., în lb. sp.).

34 „Nici să nu te gândești!” (în orig., în lb. sp.).

35 „Într-o bună zi” (în orig., în lb. sp.).

36 „Niciodată!” (în orig., în lb. sp.).

37 „Povestește-mi!” (în orig., în lb. sp.).

38 „De asemenea” (în orig., în lb. sp.).

39 Procedeu tehnic care constă în trimiterea mingii peste fileu după ce aceasta

a atins terenul de joc, de pe partea opusă mâinii care ține racheta.

40 „Îți cer scuze!” (în orig., lb. rusă).

41 „Este adevărat!” (în orig., în lb. sp.).

42 „Lasă-mă un minut!” (în orig., în lb. sp.).

43 Lovitură care presupune imprimarea unui efect asupra mingii în sensul de rotire spre înapoi, deci opus direcției de zbor (invers efectului liftat).

44 „Colega” (în orig., în lb. rusă.).

45 „Cum dorești” (în orig., în lb. sp.).

46 „Și știi asta!” (în orig., în lb. sp.).

47 „Spune-mi adevărul, tată!” (în orig., în lb. sp.).

48 „Răspunde-mi!” (în orig., în lb. sp.).

49 „Crezi că o pot face?” (în orig., în lb. sp.).

50 „Poți să pleci!” (în orig., în lb. sp.).

51 „Cară-te de aici!” (în orig., în lb. sp.).

52 „Te iubesc, fata mea!” (în orig., în lb. sp.).

53 „Practica” (în orig., în lb. germ.).

54 „Bună, tată! Crăciun fericit!” (în orig., în lb. sp.).

55 „Crăciun fericit, scumpo!” (în orig., în lb. sp.).

56 „Da, bineînțeles, tată!” (în orig., în lb. sp.).

REVENIREA

OCTOMBRIE 1994

Mă trezesc la 7.15 dimineața. Beau un smoothie de afine și mănânc migdale crude și nesărate pe post de mic-dejun. Îmi pun pantalonii de trening și un tricou. Adaug o bentiță pe frunte.

La 8.00 fix, la 5 ani de la retragerea mea din viața sportivă – și la 15 ani de când tata m-a pregătit ultima oară –, pășesc pe terenul de tenis, gata de antrenament.

Soarele își aruncă lumina cu forță asupra munților, iar cerul este senin și fără pată, cu excepția unui petic de vreo 15 metri, unde se află palmierii care îmi mărginesc grădina. E liniște aici, în ciuda faptului că freneticul trafic din LA se desfășoară chiar dincolo de porțile casei mele.

Puțin îmi pasă de restul orașului! Mă concentrez asupra *acestui* teren și a *acestui* pământ pe care îl simt sub tălpi. Îmi voi apăra recordul. O voi învinge pe Nicki Chan!

— Începem! mă anunță tata.

Poartă un tricou polo și pantaloni chino.

Uitându-mă la el, îmi dau seama că e mult mai cărunt decât ultima oară când ne-am aflat pe un teren de tenis împreună și că e și mult mai slab. Însă e la fel de falnic ca atunci când eram copilă.

— Sunt gata! îi răspund.

Nu își poate reține zâmbetul.

— Sunt trei lucruri pe care vreau să le îmbunătățim azi! îmi spune.

Mă aplec, încercând să îmi ating degetele de la picioare, ca să îmi întind mușchii.

— Mai întâi serviciul, zic în timp ce țopăi și îmi apuc piciorul drept cu ambele mâini, apoi fac același lucru și cu stângul.

Tata clatină din cap.

— Nu, eu sunt cel *care îți spune* ce vrea să se întâmple – nu mergem pe ghicite. Nu e un concurs.

Mă îndrept de spate și clipesc când îi remarc tonul.

— OK!

Se așază pe banca de pe o latură a terenului, iar eu îmi pun un picior chiar lângă el, continuând să mă întind.

Tata începe să enumere.

— *Uno*, serviciul, iar prin asta vreau să spun că încerc să aflu ce forță mai au loviturile tale. Vreau să văd cum controlezi.

— *Está bien!*

— În al doilea rând, jocul de picioare. Vreau să văd cât de rapid te deplasezi de la un capăt la celălalt al terenului și cât de agilă

poți fi.

— *Perfecto! Qué más?*[57] Rezistență?

Tata se face că nu mă aude.

— În al treilea rând, rezistență.

Încuviințez cu un semn din cap.

— Ți-ai îmbunătățit rezistența în bună măsură în timpul antrenamentelor cu Lars.

Tresar când menționează numele lui Lars.

— Ce anume a adăugat în sesiunile de antrenament ca să obțineți asta?

Nu mi-e clar cum să răspund sau cum să port discuția asta cu el.

— Adică în afară de sărituri? întreb într-un final.

— Nu o să-ți forțăm genunchiul cu prea multe sărituri. Tocmai ai suferit o operație ca să îți repari ligamentul încrucișat anterior și nu o să ți-l rupi din nou…

— *Bueno, papá! Basta, ya lo entendi!*[58]

— Așadar, ce a mai adăugat la tipul tău de joc?

Mă țintuiește cu privirea.

— *Contame!*[59]

— Antrenamente complexe, îi răspund. Cu tine alergam întotdeauna, însă el a adăugat elemente de aerobic, gimnastică și ridicarea greutăților.

Tata încuviințează și își dă ochii peste cap.

— Te antrenezi pentru tenis făcând lucruri care nu au legătură cu tenisul! Un geniu, ce mai!

— Tu ai întrebat! Și a funcționat!

Tata încuviințează dând din cap.

— *Bien, bien, bien!*

Preț de câteva clipe, rămânem amândoi tăcuți. Aud cum grădinarul pornește mașina de tuns iarba pe proprietatea din spatele locuinței mele.

— În concluzie… vrei să faci așa sau…

Tata dă din cap.

— *Sí, estoy pensando!*[60]

Aștept să termine de gândit. Încep să fac exerciții pentru încălzirea gâtului.

— Nicki o să presupună că cea mai bună soluție pentru ea este să te obosească.

— Oricine joacă împotriva mea o să presupună asta. Am 37 de ani. Tot ce trebuie să faci este să scoți sufletul din bătrâna doamnă.

Tata izbucnește în râs.

— Habar n-ai cum e să fii bătrân.

— În marea schemă a lucrurilor, da, tată, ai dreptate. Însă în tenis…

Tata încuviințează.

— Așadar, cel mai important lucru pe care îl putem face pentru tine în clipa asta este să îți antrenăm rezistența.

— Da, corect!

— Așa că o să începem – în fiecare zi – cu o alergare de 16 kilometri.

N-am mai alergat 16 kilometri de câțiva ani, dar fie…

— Și apoi lovim mingi?

Clatină din cap.

— Și apoi genuflexiuni, sprinturi și sărit coarda pentru jocul de picioare. Bănuiesc că la asta lucrai cel mai mult cu Lars? Apoi vei înota, pentru a-ți antrena mușchii, dar fără a avea un efect vizibil. Apoi, poți lua prânzul, iar după, lovești.

— O să mor!

— Nu te mai văicări!

— Nu o să particip la triatlon în fiecare zi *fără* să mă plâng din cauza asta. Tata dă să deschidă gura, dar îl opresc: Nu mai sunt o copiliță. Uneori, o să am și eu părerile mele. În unele zile, când o să am ١٦ kilometri de alergat și ٥٠ de bazine de înotat, o să mă plâng. Însă o să fac ce-mi spui, iar tu o să te împaci cu atitudinea mea, și poate că în viitorul apropiat o să câștigăm împreună un alt Grand Slam. *Está bien?*

Tata mă privește și, pentru un moment, pare lipsit de emoție. Apoi însă zâmbește și îmi întinde mâna.

— *Perfecto!*

În fiecare zi, timp de șapte zile, îmi pun încălțările de alergat și mă apuc de treabă.

Alerg cât pot de repede în timp ce tata, aflat într-o mașinuță de golf, țipă:

— *Más rápido! Más rápido!*

Picioarele mele lovesc pământul din nou și din nou și din nou.

— Dacă nu ești în față, ești în spate! țipă el la mine.

— *Sí!* îi răspund de fiecare dată. *Lo sé!*[61]

— *Vamos, más rápido!* urlă la mine în secunda în care își dă seama că încetinesc ritmul. Nu am ieșit să facem jogging. Alergăm ca să câștigăm un titlu!

Din când în când, încerc să țip la el în oricare limbă îmi vine la gură. Dar, până să termin cei 16 kilometri de alergat, încetez să îmi irosesc orice răsuflare.

Alergările sunt rezonabile. După acestea însă, când sar coarda în timp ce el stă acolo și latră la mine lucruri de genul „*Más rápido!*” și „*No pares!*”[62], îmi vine să țip.

În schimb, mă concentrez asupra pulpelor care mă ard și a

durerilor de brațe.

Și apoi urmează înotul. Bazin după bazin, iar în timp ce picioarele și umerii încep să încetinească din cauza uzurii, tata stă pe marginea piscinei strigând *Usá esos brazos*[63], ca și cum ar fi un soi de comandă militară.

În fiecare zi, când mă întorc de la piscină, brațele îmi sunt lipsite de vlagă, iar picioarele îmi tremură. Sunt ca un vițel abia fătat, incapabil să stea pe picioare.

În a șaptea zi, după ultima tură de bazin, abia mai pot să urc pe scară. Totul mă doare – coapsele și cvadricepșii sunt inflamați, iar umerii și bicepșii mă dor. Mi-a fost imposibil să îmi păstrez ritmul în timpul ultimei ture de bazin.

Mă lungesc pe margine, iar tata se apropie și îmi întinde un prosop. Se așază lângă mine.

Îl privesc. Îi simt încruntătura încă înainte să îi se formeze pe frunte.

— Cât de rău a fost? îl întreb.

Tata clatină din cap dintr-o parte în cealaltă.

— Ești cu aproape 800 de kilometri pe oră mai lentă. Trebuie să îți îmbunătățești forma. Înotul tău este…

Inspiră adânc.

— *Mirá*[64], având în vedere vârsta pe care o ai și cât timp ai stat departe de teren, este impresionant. Dar nu ești încă acolo unde ar trebui să fii ca să poți câștiga un Grand Slam, *cariño*.

— *Sí, lo sé*.

Mă șterg pe față și mă ridic. Clatin din cap și mă uit la cer. E senin și strălucitor, fără nici măcar un nor, fără niciun lucru care să îl tulbure.

Toată chestia asta e o glumă tâmpită. O sportivă care revine în activitate după ce s-a retras în urmă cu atâția ani? Și chiar cred că o să câștig un Grand Slam? Am înnebunit de tot?

— Cred că ești pe drumul cel bun, îmi spune.

Îl privesc.

— Ești cea mai muncitoare persoană pe care o știu, adaugă tata. Dacă te dedici acestui țel, vei reuși!

Încuviințez cu o mișcare din cap, urând faptul că începem cu vechiul „efort”, nu cu „talentul pur”

— Mulțumesc!

Îmi dă un ghiont în umăr și îmi zâmbește.

— Ceea ce încerc să spun este că, deși mai ai mult de muncă, sunt încredințat că poți fi din nou cea mai mare din lume. Am încredere.

Încep să mă joc cu unghiile de la mâna stângă.

— Da? îl întreb. Ești sigur?

— Absolut sigur! Dar ascultă, *hija*, spune tata și mă cuprinde cu brațul pe după umeri, strângându-mă. Nu contează dacă am eu încredere.

— Ba da, de fapt, spun, iar în vocea mea e o nuanță care ne înspăimântă pe amândoi.

Tata încuviințează, dar nu mai spune nimic. La fel ca mine, nu are niciun interes să dezgroape morții.

— Încrederea te-a dus odinioară în vârf. Și o poate face din nou, îmi zice într-un final.

Știu că are dreptate. Decenii la rând, talentul și determinarea mea au fost de-a dreptul devastatoare pentru cei care mi-au stat în cale. Dacă este adevărat că fiecare dintre noi este binecuvântat cu un dar, al meu este hotărârea.

— *Tu* crezi că o poți învinge? mă întreabă.

Îi răspund mai repede decât am intenționat:

— Da!

— Și vei fi capabilă să te împaci cu gândul dacă nu o vei face?

Îmi ia mai mult timp să răspund la întrebarea asta.

— Nu!

Tata închide ochii și apoi dă din cap.

— Bine! spune și oftează. Atunci nu mai avem timp de pierdut.

---

57 „Perfect! Altceva?” (în orig., în lb. sp.).
58 „Bine, tată! Gata, am priceput!” (în orig., în lb. sp.).
59 „Povestește-mi!” (în orig., în lb. sp.).
60 „Da, mă gândesc!” (în orig., în lb. sp.).
61 „Da, știu asta!” (în orig., în lb. sp.).
62 „Nu te opri!” (în orig., în lb. sp.).
63 „Folosește brațele alea!” (în orig., în lb. sp.).
64 „Vezi tu” (în orig., în lb. sp.).

Stau pe scaun în biroul agentei mele, lângă
ferestrele care merg până în tavan. Lucrez cu Gwen de vreo șapte ani.

Am început colaborarea cu ea după ce am trecut pe la două agenții conduse de bărbați care îmi spuneau să fiu rezonabilă legat de anumite lucruri în privința cărora eram deja rezonabilă. Am avut întâlniri cu toate agențiile din oraș și, la una dintre ele, în încăpere a intrat Gwen Davis. O femeie de culoare născută și crescută în LA care lucrase ca agent pentru o agenție mare, dar apoi făcuse o schimbare către vedetele din sport și pornise pe un drum propriu.

— Dacă simți că e nevoie, mă aștept să îmi spui să mă duc dracului! mi-a zis în timpul acelei prime întâlniri. Iar dacă simt că e nevoie, o să îți răspund în consecință. Trebuie să avem o relație brutal de onestă. Nu mă interesează să fiu omul care spune „da" la tot ce ți se năzărește ție. Nu merită să ne pierdem timpul nici tu, nici eu cu așa ceva.

Am semnat pe loc contractul cu ea.

Astăzi, mă aflu în biroul ei și mă uit către Beverly Hills – la palmieri, la străzile largi și la terenurile generoase. De aici pot vedea coroana aurie din vârful primăriei.

Mă întorc spre Gwen, așezată pe canapea lângă mine. Se apropie de 60 de ani și poartă un taior roșu, cu pantaloni și saboți. Uneori stau și mă întreb dacă nu cumva activează în domeniul greșit; e prea atractivă și prea strălucitoare ca să lucreze în spatele reflectoarelor.

Ali, asistenta ei, intră în birou. Cu ajutorul unui pix, părul lung și brunet îi e strâns într-un coc care e deja pe cale să se dezintegreze. Poartă o cămașă din flanel și jeanși negri la care a asortat o pereche de bocanci. Faptul că lui Gwen nu îi pasă ce poartă asistenta ei la birou în timp ce ea arată ca un supermodel mă face să le plac pe amândouă încă și mai mult.

— Un ceai de plante pentru tine, îmi spune Ali în timp ce îmi înmânează o cană. Și o brioșă pe care știu că nu o să o mănânci.

Izbucnesc în râs.

— Trebuie să mă întorc pe teren în după-amiaza asta, și nici măcar nu îmi plac brioșele.

— Data viitoare o să te tratez cu migdale crude și nesărate! îmi promite Ali, și știu că râde de mine, dar sincer, *mai degrabă* aș mânca migdalele.

Ali îi oferă lui Gwen o cafea și apoi pleacă.

Gwen ia o înghițitură și apoi își ațintește privirea asupra mea. Ridică din sprâncene în timp ce lasă ușor cana pe masa de sticlă, alături de o carte-album care are pe copertă chipul meu. A apărut

în 1990 și include fotografii cu mine la Wimbledon realizate pe parcursul a 15 ani. *Soto pe iarbă.*

Ne privim ochi în ochi în timp ce Gwen se sprijină de spătarul canapelei.

— Ești sigură în privința revenirii?

— Nu m-aș afla aici dacă n-aș fi sigură.

— Nu e o decizie pe care să o iei cu ușurință.

— Arăt eu ca o persoană care ia o decizie cu ușurință?

— Ei bine, sponsorizarea…

— Știu!

— Ar trebui să faci ședința foto pentru campania Elite Gold în primăvara asta.

— Știu!

— Iar Gatorade va difuza curând reclama „Campionii" cu tine în deschidere și centru…

Încuviințez înclinând din cap.

— În clipa de față, Break Points, pantofii creați de tine, se vând mai bine decât orice alte încălțări pentru tenis de la Adidas.

Unul dintre cele mai surprinzătoare lucruri legate de retragerea mea din activitatea sportivă e că aceasta s-a dovedit a fi extrem de profitabilă. Din câte se pare, atunci când nu eram prin preajmă, oamenii tindeau să uite cât de antipatică le eram și își aminteau cât de mult le plac pantofii creați de mine.

— Știu și asta, îi spun.

— Toate aceste contracte de imagine au la bază ideea că acum ești o legendă. Că ai fost una dintre *cele mai mari* sportive din lume.

— Corect, și o să dovedesc că *încă* sunt.

— Dar dacă…

Îmi ațintesc privirea asupra ei, provocând-o să o rostească.

Ezită.

— Dacă e vorba de bani, cred că pentru tine ar fi mai profitabil din punct de vedere financiar să fii comentator sau oficial WTA decât jucătoare. Te poziționăm ca personalitate mai în vârstă a tenisului. Așa îți vom păstra relevanța și vei rămâne activă.

— Întâi de toate, nimeni nu vrea să asculte ce am eu de zis, îi răspund.

Gwen ridică din sprâncene, cugetând, și apoi dă din cap, recunoscând că am dreptate.

— Apoi, nu e deloc vorba de bani. Este o chestiune de onoare.

Gwen se apropie de mine și își pune mâna pe brațul meu.

— Aș vrea să te gândești la ceva, Carrie. „Onoare" este… Ei bine, câteodată este pur și simplu un cuvânt mai drăguț pentru „orgoliu". Iar eu voi alege întotdeauna banii, nu orgoliul. Adică eu, una, așa

fac.

Mă uit la ea.

— Îți apreciez sfatul, dar decizia mea nu e negociabilă.

— Încerc să am grijă de viitorul tău, încearcă Gwen, bătând în retragere.

Ia o brioșă, apoi rupe o bucățică și o mănâncă.

— Gwen, tot ce am avut vreodată e tenisul, îi explic.

Încuviințează din cap.

— Știu asta.

— Iar acum, asta e pe cale să îmi fie smuls din mâini. Lăsându-mă fără nimic.

— Nu e adev…

— Ba da! îi tai vorba. Ba e adevărat. Nu o pot lăsa pe Nicki să îmi doboare recordul. Iar pentru asta, am nevoie să îmi fii alături.

Ia o înghițitură de cafea, apoi lasă cana jos.

— Și ești încredințată că e mișcarea corectă?

— Este singura mișcare posibilă. Nu îmi pot imagina niciun alt viitor.

— Bine! îmi răspunde. Atunci contează pe mine! Mă bag!

Privindu-i expresia timidă, îmi dau seama că e îngrijorată. Sunt pe cale să pierd o mulțime de bani. Pentru amândouă. Și, cu toate că simt o scânteie de furie pentru lipsa ei de încredere, sunt suficient de isteață să-i iau acceptarea ca pe o victorie.

— Îți mulțumesc! îi spun. Și pregătește-te pentru clipa în care îți voi demonstra că te-ai înșelat ezitând!

— Nu trebuie să îmi demonstrezi că m-am înșelat. Cred în tine. Așadar, care-i planul?

— Am de gând să joc în toate cele patru Grand Slamuri de anul acesta și să câștig cel puțin unul, ca să îmi revendic titlul.

— Așadar, în primul an după revenire, ești încrezătoare că poți câștiga un Grand Slam? mă întreabă Gwen.

— Da! Sunt!

— Și dacă Nicki câștigă unul mai întâi?

Umerii mi se încordează, și încerc să îmi descleștez dinții.

— Lasă-mă pe mine să îmi fac griji din pricina asta!

— Bine! cade ea de acord. Am înțeles! Și nu ai de gând să participi la toate turneele WTA?

Clatin din cap.

— Nu! Pur și simplu vreau să joc în anumite turnee. Nu știu însă cum stau în clasamentele ITF[65] sau WTA.

Gwen se ridică și apasă un buton de pe telefonul aflat pe birou.

— Ali, poți să iei legătura cu cineva de la ITF sau de la WTA și să afli – cât de discret posibil – dacă o jucătoare cum e Carrie ar putea primi wild carduri pentru toate cele patru Grand Slamuri

dacă s-ar înscrie?

— Mă ocup imediat!

Gwen ia degetul de pe buton.

— OK, și acum? De ce altceva mai ai nevoie?

— Am nevoie de cineva care lovește bine, dacă ai vreo idee… Însă nu e vorba doar de cineva cu care să fac schimb de mingi. Am nevoie de cineva aflat cu adevărat la un nivel superior. Astfel încât să pot să îmi dau seama dacă sunt pregătită să dau piept cu cele mai bune jucătoare.

Gwen încuviințează cu o mișcare din cap.

— Ai nevoie de cineva care e în vârf, cineva care te poate duce acolo unde e Nicki.

Mă strâmb la aluzia că ne aflăm atât de departe.

— Păi, Nicki e… Mda, cineva din vârf.

— Pot să dau niște telefoane! zice Gwen. Și să văd cine vrea să se antreneze cu tine.

— OK! Bine! Numai să nu fie Suze Carter; nu pot să o sufăr! Sau Brenda Johns. Oricine altcineva e în regulă. Astea două sunt așa de… încrezute! Ce zici de Ingrid Cortez? Îi face zile fripte lui Ingrid în finale. Poate că putem să ne antrenăm un pic împreună!

— Altceva?

— Am nevoie ca Wilson să îmi trimită rachete noi, Adidas să-mi trimită ținute noi, iar noii Break Points să fie în culorile sezonului. Ar trebui oare să îmi angajez din nou o asistentă? Care să se ocupe de planificare călătoriilor și rezervările la hoteluri?

— Dacă sunt doar patru turnee, Ali se poate ocupa de treburile astea.

— OK! Îți mulțumesc!

— Dar îți faci singură bagajul! Nu sunt maică-ta!

Gluma stăruie între noi și, preț de o clipă, o simt cum mă împovărează. Când ți-a murit mama, chestia asta te urmează pretutindeni și vine peste tine când te aștepți mai puțin. Remarc astfel de lucruri tot timpul, chiar dacă persoana cu care stau de vorbă nu o face. Îmi dau seama că Gwen a priceput cât lipsită de empatie a fost și apreciez că schimbă rapid subiectul. Nu e nimic mai rău pe lume decât să fii silit să faci pe cineva să se simtă mai bine pentru că ție ți-a murit mama.

— Care-i următoarea mișcare? mă întreabă.

Pentru o clipă, mă întreb ce ar crede azi mama despre mine. Dacă ar fi mândră de ceea ce încerc să fac. Habar n-am care e răspunsul și îmi dau seama cât a trecut de când nu mi-am mai pus această întrebare.

Ali bate la ușă, apoi intră.

— OK! Treaba asta e palpitantă! Am răspunsurile la întrebările

tale.

— Dă-i drumul! o îndemn.

— Pentru că ești fostul numărul unu WTA și ai câștigat toate cele grand patru Grand Slamuri anterior, ți se garantează wild card la orice eveniment WTA sau ITF alegi.

— Da! exclam. Acum mai vii de-acasă.

— Poți să îți alegi turneele la care vrei să participi. Trebuie să completăm niște acte, dar nu va fi nicio problemă să te înscriem ca wild card la Australian Open peste trei luni.

— O să fiu cap de serie?

— Nu! îmi răspunde Ali. Acum, toate punctele pe care le-ai obținut în trecut au devenit irelevante. Până în momentul de față, nu ai o poziție în clasament. Dar asta e valabil doar până începi să câștigi, adaugă ea cu un zâmbet.

Mă și văd, trei luni de acum încolo, stând pe terenul verde și dur de la Melbourne[66], privind peste fileu la adversara mea, indiferent cine va fi fiind aceasta. Aproape că pot auzi mulțimea și simți tensiunea care plutește în aer.

A trecut mult de când nu am mai jucat într-un turneu și aproape de trei ori pe atât de când n-am mai jucat fără să fiu cap de serie.

Chestia asta mă face să mă înfior de parcă aș fi o adolescentă care se uită la muntele pe care nu l-a escaladat încă, fiecare meci fiind un pas mai aproape de vârf. A trecut atât de mult timp de când nu am mai simțit durerea perfectă a ascensiunii!

---

65 International Tennis Federation (ITF), Federația Inter-națională de Tenis.

66 Înainte de 1988, Australian Open se juca pe terenuri cu iarbă, dar de atunci au fost folosite trei tipuri de suprafețe de teren dur: Rebound Ace, de culoare verde, până în 2007, Plexicushion, de culoare albastră, din 2008 până în 2019, și GreenSet, de asemenea albastru, din 2020.

Următoarea declarație a fost dată publicității de Carrie Soto, prin intermediul agentei sale, Gwen Davis.

Pentru publicare imediată 11/10/1994

Carrie Soto se întoarce

Revin pe teren, după retragerea din activitatea sportivă, pentru a participa în sezonul 1995 la evenimente din cadrul celor patru Grand Slamuri – Australian Open în ianuarie, French Open în mai, Wimbledon în iunie și US Open în august – și a-mi apăra recordul mondial care mă recunoaște a fi sportiva cu cele mai multe titluri de Grand Slam la simplu.

O felicit pe Nicki Chan pentru realizările din lumea tenisului, însă dominația sa a luat sfârșit.

M-am întors!

Soto revine pe terenul de tenis pentru a o învinge pe Chan

Los Angeles Daily
12 octombrie 1994

Campioana la tenis Carrie Soto, în vârstă de 37 de ani, cunoscută odinioară sub porecla „Halebarda”, și-a anunțat intenția de a reveni în activitatea competițională pentru a-și apăra recordul mondial în ceea ce privește câștigarea celor mai multe titluri de Grand Slam la categoria simplu. O veritabilă forță a naturii,
Nicki Chan, în vârstă de 30 de ani, este o figură proeminentă a tenisului feminin din 1989, când Soto s-a retras din activitate, după ce câștigase de-a lungul carierei un număr record de titluri de Grand Slam, respectiv 20. Supranumită
de fanii tenisului „Bestia”, Chan a egalat
recordul luna trecută.

Soto este de mult timp un personaj controversat al lumii tenisului, fiind cunoscută pentru limba ascuțită și strategiile nemiloase în ceea ce le privește pe adversarele de pe teren. Dacă fosta glorie a tenisului ar câștiga un Grand Slam, ar deveni cea mai vârstnică sportivă din istoria tenisului care ar reuși această performanță.

„Îi salut revenirea”, a declarat Nicki Chan în cadrul unei conferințe de presă care a avut loc ieri, întrebată fiind ce părere are despre intenția lui Soto. „Am privit-o cu admirație pe Carrie Soto întreaga mea carieră. Ar fi o onoare să joc împotriva ei încă o dată.”

Întrebată dacă este de părere că Soto ar putea să o învingă, Chan a părut mai degrabă amuzată. „Ei, bine, asta rămâne de văzut, nu-i așa?”, a răspuns tenismena.

Transcriere

SportsNews Network
Wild Sports, cu Bill Evans
12 octombrie 1994

Bill Evans: Așadar, avem parte de ceva iureș venind dinspre lumea tenisului mondial feminin. Jimmy, ce ne poți spune? Carrie „Halebarda” Soto se întoarce? Ce înțelegem din asta?
Jimmy Wallace, editor SportsSunday: Cu siguranță este un eveniment neașteptat.
Evans: Puțin spus „neașteptat”. Soto și-a încheiat cariera după ce a căzut dramatic în clasamente la sfârșitul anilor ’80.
Wallace: Da, așa este. Deși cred că ea ar pune asta pe seama problemelor pe care le-a avut cu genunchiul. Care de atunci s-au rezolvat.
Evans: Dar au trecut de atunci – cât? – cinci ani? Cinci ani lungi în tenisul feminin.
Wallace: Desigur! Și în tot acest timp am fost cu toții martori ai evoluției lui Nicki Chan.
Evans: Și ai apariției unui nou tip de tenis.
Wallace: Da, cred că ai dreptate. Tenisul feminin a evoluat și nu mai înseamnă doar serviciu și voleu. Acum vedem mai multe jucătoare care lovesc de pe linia de fund, jucătoare mult mai puternice. Soto a fost întotdeauna o dansatoare – agilă și grațioasă pe teren. Chan este o brută – aproape ca o jucătoare de box. E dură.
Evans: Mai poate Halebarda concura, având în vedere stilul de joc practicat astăzi?
Wallace: Rămâne de văzut. Cred însă că mai este ceva foarte important de remarcat.
Evans: Ce anume?
Wallace: Nu doar că Soto are un stil de joc învechit, bătrânesc – ea însăși este bătrână. Nicio altă jucătoare de tenis nu a mai câștigat un Grand Slam la această vârstă, aproape de patruzeci de ani.
Evans: Și se mai pune o întrebare: chiar vrem să o vedem revenită pe teren? Nu e chiar cea mai… plăcută ființă, nu-i așa?
Wallace: La o adică, nu i se spune Halebarda degeaba…
Evans: Așa că poate vine la Melbourne și e trimisă acasă rapid. Și apoi face un lucru elegant și se retrage din nou.
Wallace: Cred că e foarte posibil, Bill. Doar timpul ne-o va spune. Altfel, Chan va trebui să o doboare.

Tata citește prea multe pagini sportive de prin gazete și se uită prea mult la știri.

— Absurd! exclamă, așezat la masa la care luăm micul-dejun. Felul în care dau de înțeles că nu poți câștiga…

Iau o înghițitură de smoothie. Felul în care este prezentată revenirea mea pe teren mă deranjează, dar nu pot face nimic în privința asta. Când am hotărât să joc tenis profesionist, pare-se că am semnat și un contract care le dă voie oamenilor să spună tâmpenii despre mine până o să închid ochii.

Tata continuă să citească ziarul.

— Cred că oamenii ăștia ar trebui să își reamintească despre cine anume vorbesc, bombăne el.

— Exact așa cred și eu.

Tata se întoarce spre televizor, care are sonorul dat pe mut.

— Stai așa! zice și se ridică să dea sonorul mai tare. Vorbesc despre tine la *Morning in America*.

Îmi îndrept privirea spre televizorul din bucătărie.

Prezentatorul de la știri, Greg Phillips, vorbește uitându-se direct în cameră și având undeva, chiar deasupra umărului, o imagine cu mine de la Wimbledon. Nu pot să-l sufăr. M-a intervievat de cel puțin 12 ori de-a lungul anilor și mă întreabă în mod constant despre lungimea fustelor. Am intrat într-o discuție în contradictoriu, la un moment dat, pe la mijlocul anilor ’80, când a spus că dețin recordul pentru cel mai mare număr de trofee de Grand Slam din tenisul feminin. L-am corectat chiar atunci, în direct, subliniind că dețin recordul pentru cele mai multe trofee din *tot* tenisul.

— Ai fi zis că a terminat-o cu sportul! zice Greg. Dar campioana americană Carrie Soto se întoarce în tenisul feminin pentru a-și apăra recordul în materie de Grand Slamuri. Soto s-a retras din activitate acum cinci ani și, la 37 de ani, cât are acum, va fi *cea mai bătrână* sportivă din circuit. Cu toate acestea, a pretins cu îndrăzneală că va câștiga cel puțin un turneu anul acesta, o performanță care, dacă se va ține de cuvânt, o va transforma în prima femeie din Era Openurilor care va câștiga un titlu chiar dacă se apropie de patruzeci de ani. Indiferent cum vor evolua lucrurile pentru ea, va fi un an sălbatic în tenisul feminin acum, că Halebarda s-a întors.

Mă duc să închid televizorul chiar când Greg anunță o pauză comercială și apare sigla emisiunii. Apoi, chiar când mâna mea atinge butonul, îl aud limpede ca lumina zilei pe prezentator spunându-i cuiva:

— Pe bune? „S-a întors Halebarda”? Poate ar trebui să spunem „S-a întors scorpia!” pentru că asta e, de fapt.

Apoi am parte de un feedback supărător, sunetul unei femei icnind și de timp mort când regia taie microfonul. O secundă mai târziu, apare o reclamă în care un adolescent cotrobăie prin frigider, împingând cât colo chestiile mov pentru că vrea Sunny D.

Închid televizorul și mă uit la tata. Acesta mă privește la rândul său, cu ochii larg deschiși.

— Cumva Greg Phillips tocmai m-a numit scorpie pe postul național de televiziune? reușesc să îl întreb într-un final.

Tata e roșu la față, iar gâtul i se înroșește și mai tare de la o secundă la alta.

— A făcut-o, nu-i așa? insist, încremenită. Tocmai a spus despre mine că sunt o scorpie.

Tata se ridică de la masă și aruncă ziarul cât colo.

— Adică…, îngaim. Știam ce crede lumea. Totuși… nu m-am așteptat să o spună cu glas tare.

Tata își pune mâinile pe umerii mei.

— *Pichona*, începe el cu o voce imploratoare. Ascultă-mă cu atenție!

— Nu ar trebui să mă surprindă și, cu toate astea, o face. Cu ce diferă asta de orice alt lucru pe care l-au spus despre mine?

— Pentru că e lipsit de respect. Iar tu ți-ai câștigat dreptul de a fi respectată. Dar ascultă cu atenție, *hija*, pentru că vorbesc serios!

— *Bueno!* îi răspund, privindu-l în ochi.

— La naiba cu ei! Du-te și câștigă fiecare afurisit de meci, și arată-le că nu îți pasă de părerea lor și că nu pleci nicăieri!

ÎNCEPUT DE NOIEMBRIE

Eu și tata ne aflăm pe terenul de acasă și lucrăm la primul meu serviciu.

— *De nuevo!*[67] îmi strigă el.

E îmbrăcat în trening și stă de cealaltă parte a fileului.

— *Necesitás ser mucho más rápida, hija!*[68]

A pus un coș de cumpărături plin cu mingi de tenis în dreapta mea. Scot una, pregătită să servesc din nou. O să stăm aici toată ziua, la fel ca atunci când eram doar o copilă. O să țintesc în cutia aia cartonată de lapte până când o să fie mulțumit.

De o lună, de când mă antrenez, jocul pare că mi s-a îmbunătățit. Îmi simt mușchii devenind atenți. Am câștigat în viteză și, pe zi ce trece, am tot mai multă forță. Serviciul meu e rapid – uneori atinge și 193 de kilometri pe oră. Controlul asupra mingii și acuratețea loviturilor sunt excelente. Tatei îi e din ce în ce mai greu să estimeze unde o să aterizeze mingile servite.

Și totuși…

Nu mai am trupul de la 29 de ani. Nu mai alerg la fel de rapid. Obosesc mult mai repede. Sunt mai înceată când mă răsucesc. Uneori, în timp ce sar, îmi simt cartilajul de la genunchi. Când joc contra unui tun de mingi, nu ridic întotdeauna racheta pe cât de rapid ar trebui. Și chiar și când reușesc să o fac, este mai dificil. E nevoie de mai mult efort.

Zilele astea, cam prin a doua oră de antrenament, simt că încep să obosesc. Balansez mai mult și mai puțin controlat. Urmărirea mingii este mai dezordonată. Pare că loviturile mi s-au mai înmuiat.

Și, când se întâmplă asta, îmi pierd controlul mai iute. Încep să ratez mai multe lovituri, devin frustrată, gândesc prea mult. E de-a dreptul înnebunitor să muncești atât de mult pentru un rezultat mai puțin impresionant. Să joc tenis cu trupul pe care îl am acum e ca și cum aș încerca să tai o friptură cu un cuțit neascuțit.

În timp ce stau pe linia de fund și trimit încă o minge dincolo de fileu, mă gândesc la Björn Borg. A fost cel mai bun tenismen din circuit în anii ’٧٠, dar când a revenit în activitatea competițională în urmă cu trei ani, nu a fost în stare să câștige nici măcar un singur set. Un campion mondial, un etalon! Și acum, uită-te la el!

Unde dracului mi-a fost mintea?

Există un motiv pentru care voi doborî un record mondial în eventualitatea că voi câștiga un Grand Slam la vârsta mea: pentru că nimeni nu a mai reușit să o facă vreodată.

Nimeresc din nou cutia de lapte. De vreo zece servicii nu am mai ratat-o.

— *Excelente!* mă laudă tata în timp ce ia cutia și o mută într-un alt loc, mai departe. Vreau să văd că nimerești patru din cinci care să treacă direct pe lângă mine, în colț. *Vamos!*

— *Sí, papá!*

Arunc mingea în aer și o trimit dincolo de fileu, chiar în vârful cutiei de lapte, care cade încă o dată. Mă uit la tata, care însă nu mai e atent la mine. Gwen își parchează Benzul pe alee.

Las racheta jos, apoi iau un prosop și beau o înghițitură de apă în timp ce Gwen se apropie de noi.

— Gwen! spune tata cu o voce bubuitoare în vreme ce îi iese în întâmpinare și o cuprinde într-o îmbrățișare.

Care-i treaba cu îmbrățișatul? De ce ar vrea cineva să își lipească trupul de al unei alte persoane pentru a saluta? Ajunge dacă faci un semn cu mâna; o strângere de mână e mai mult decât suficientă.

— Javi! îi răspunde Gwen, îmbrățișându-l la rândul ei.

— Ești radioasă, ca întotdeauna! o complimentează tata.

— Oh, încetează, Javier! zice Gwen, apoi se întoarce spre mine: Am vești!

— Care probabil că sunt proaste, altfel ai fi sunat la telefon, îi răspund.

— Carrie, nu ai de unde să știi! intervine tata.

— Nu, are dreptate. Sunt aici ca să îi ofer susținere.

Mă așez pe bancă.

— Despre ce e vorba?

— Avem probleme în a găsi pe cineva cu care să te antrenezi.

— Serios?

Gwen ia loc lângă mine.

— Am sunat… pe aproape toată lumea din WTA.

— Cu siguranță vreuna dintre jucătoarele mai tinere vrea să învețe o șmecherie, două de la mine, îi răspund. Ai precizat că vor fi beneficii de ambele părți? Nici Ingrid Cortez?

Ochii lui Gwen fug de colo-colo.

— Ingrid este de părere că, fiind numărul patru mondial, nu are nimic de câștigat făcând schimb de mingi cu tine.

Tata izbucnește în râs.

— Reverul ei e cumplit, motiv pentru care le oferă adversarelor șanse să câștige serviciul. E o copilă!

— Și restul jucătoarelor din turneu? întreb.

— Știi, cred că jucătoarele care n-au jucat până acum împotriva ta sunt probabil un pic intimidate. Iar cele care au jucat…

— Mă urăsc, continui fraza.

— Ei bine, cred că au resentimente în ceea ce te privește.

— Pentru că le-am făcut fundul arșice și o să li-l fac din nou? o întreb.

— Știi, ai un fel de… a-ți pune adversarele la pământ. Ești conștientă că felul tău de a câștiga nu a fost întotdeauna pe placul oamenilor.

— Data viitoare când o să șterg pe jos cu cineva pe teren, o să-mi amintesc să mă prefac „șocată că mi-a ieșit în cale” și că „ar fi putut să câștige oricare”! îi răspund.

Gwen izbucnește în râs.

— Bine, dar, între timp, trebuie să ne gândim că nu prea mai avem opțiuni.

Îmi îndrept privirea către tata.

— Într-un fel, e amuzant, nu-i așa? îi zic. Am 37 de ani, și tot nu vrea nimeni să joace cu mine.

— O să îți facem rost de o parteneră de antrenament obișnuită! vine el cu soluția. Nu e ca și cum înainte am avut nevoie să ne antrenăm cu jucătoare profesioniste.

— Dar vreau să știu exact cum stau înainte să ies pe teren, insist. Nu e ca înainte. Este… Trebuie să joc împotriva colegelor mele. Să văd dacă mai pot să le țin piept. Trebuie să fac asta aici, pe un teren particular. Înainte să ies și să joc în fața întregii lumi.

Gwen încuviințează cu un semn din cap.

— Ai întrebat-o pe Nicki? zic.

— Adică să îi cer lui Nicki să se antreneze cu tine?

— Nu!

— OK, bine! spune Gwen, apoi adaugă: Ali are o idee.

Mă uit la ea și îmi dau seama că nu a condus atâta până aici doar ca „să îmi ofere susținere”. E aici ca să *îmi propună* ceva.

— Despre ce e vorba?

— Am un client mai vechi care e în aceeași barcă, să zicem, cu tine, îmi răspunde Gwen.

— Cine Dumnezeului e în aceeași barcă?

Gwen izbucnește în râs.

— Un jucător cu care am lucrat pe vremuri, care face lucrurile ca pe vremuri și care vrea să facă o ultimă încercare. Iar voi doi v-ați putea ajuta unul pe celălalt.

— Despre cine vorbești? Ilona Heady? Abia dacă are 30 de ani.

— Nu! îmi spune Gwen. Nu e vorba despre Ilona.

— Ilona o să joace cu mine?

— Ai învins-o pe Ilona la Monte Carlo în ’88 și apoi le-ai spus reporterilor că a fost „jenant de ușor”, așa că nu, Ilona nu vrea să se antreneze cu tine.

— Chiar *a fost* jenant de ușor. Mi-a fost jenă pentru ea. Se

cheamă *empatie*.

— Așadar, despre cine e vorba? intervine tata.

— Doar… te rog, încearcă să cântărești bine ce urmează să îți spun!

— Hai odată!

— Bowe Huntley.

N-am mai auzit de Bowe Huntley de când ne-am culcat împreună la Madrid, iar el nu m-a mai sunat niciodată.

— Cu siguranță, glumești! vine replica mea.

— Omul ăla este o rușine pentru tenis, adaugă și tata. Tipul care urla la arbitri? Care își arunca racheta?

— Bowe nu mai bea. A divorțat anul trecut. Trece printr-o perioadă în care… reflectează. Și, în ciuda lucrurilor pe care le-ai putea crede despre crizele lui, este un jucător de tenis foarte talentat. Chiar și acum. Acesta însă va fi ultimul lui an în ATP.

— E mai bătrân decât mine! remarc.

— Are 39 de ani.

— N-a mai câștigat un Grand Slam de aproape un deceniu, îi amintesc lui Gwen.

— Da, este adevărat! Dar mai câștigă câte un titlu pe ici, pe colo. Și e un tip OK. A părăsit agenția pentru a merge la YRTA acum vreo zece ani, dar am păstrat legătura. Nu e chiar așa cum pare.

— Da! zice tata. Probabil Carrie îl știe… bine.

Îi arunc tatei o privire urâtă.

— OK, ține asta pentru tine!

Gwen se uită la mine.

— Ideea e următoarea: dacă nu e confortabil pentru tine, nu o face! Dar dacă vrei un jucător pe care să îți încerci puterile… Bowe e omul tău.

— L-ai întrebat deja?

— Doar nu era să îți propun asta fără să știu dacă va accepta.

Mă întorc spre tata.

— Putem să facem rost de un partener de antrenament. La o adică, putem încerca doi la unu, ca să te facem să alergi pe tot terenul.

Iau în calcul și varianta asta. Mă imaginez devenind din ce în ce mai încrezătoare în timp ce mă pregătesc pentru Melbourne jucând împotriva unor amatori. Pentru a fi apoi bătută măr de oricine din cadrul circuitului. Gândul la asta mă doboară.

Pe de altă parte însă nu vreau să dau ochii cu Bowe Huntley. Și asta mă doboară.

— Nu știu! îngaim un răspuns. Trebuie să mă gândesc la asta.

Mai târziu în seara aceea, îmbrăcată în pantaloni de trening și cu

un sifon în mână, mă așez pe canapea ca să urmăresc *Spitalul de urgență*, când sună telefonul. Amuțesc sonorul televizorului chiar în timp ce începe genericul.

Îmi las băutura jos și ridic receptorul, așteptându-mă să fie tata care să îmi spună că a rămas fără hârtie igienică sau șampon și să îmi ceară cu împrumut.

E însă Bowe.

— Oh, bună! îl salut.

— A trecut mult timp!

— Da! Cred că da!

— Ei bine, îmi pare rău că sun atât de târziu! se scuză. Gwen zice că ai vrea să ne antrenăm împreună, și mi-am dat seama că, dacă o să facem asta, trebuie să venim cu un plan cât de curând posibil.

— Practic, mă împiedici să mă uit la noul meu serial preferat, dar hai, putem sta de vorbă!

Bowe izbucnește în râs.

— Te uiți la *Spitalul de urgență*? Ce se întâmplă?

— Habar n-am! Stau de vorbă cu tine în loc să mă uit pentru că ești de părere că e OK să suni oamenii la 10 seara.

— Bine, aștept! îmi zice.

— Vrei să îți spun ce se întâmplă în *Spitalul de urgență*? Nu poți să deschizi televizorul?

— Stau la o prietenă drăguță pe care abia am cunoscut-o și care nu crede în existența unui televizor în casă.

— Sfinte Dumnezeule! îi răspund. Nici nu știu cine e mai catastrofal: tu sau ea? Mă întorc spre televizor, apoi adaug: Dr. Lewis discută cu Carter. Fac o pauză scurtă, după care îl întreb: Chiar vrei să îți povestesc ce se întâmplă cadru cu cadru în tot episodul?

— Oarecum! Reluarea nu o să se difuzeze decât în vară.

Mă așez pe canapea, picior peste picior.

— Bine, în regulă! Acum au adus un adolescent în sala de operații. Și, iată! Iată-l pe George Clooney!

— Îmi place doctorul Ross.

— Mie îmi place de cel care nu suportă rahaturile. Cum îl cheamă?

— Benton.

— Da, ăsta e preferatul meu!

— Bineînțeles că el e! comentează Bowe.

— De-asta m-ai sunat? îl întreb. Ca să îți povestesc *Spitalul de urgență*?

— Nu! Vreau să știu dacă o să facem într-adevăr chestia asta. Gwen a zis că nu ești chiar încântată de idee.

— Am spus doar că vreau să mă mai gândesc.

— Păi, și ce mai e de gândit?

— Nu știu, Bowe! De-asta am nevoie de timp.

— Trebuie să *te gândești* la ce trebuie să *te gândești*?

— Încerc să fiu foarte atentă în legătură cu orice o să fac în următoarele câteva luni.

— Uite ce e! replică Bowe. E o idee bună! Ne putem ajuta reciproc. Tu ai nevoie de cineva care să te ajute să fii din nou în formă. Eu am nevoie de cineva care să mă ajute…

— Să îți amintești cum e să câștigi un meci? îl întreb.

Rămâne tăcut preț de câteva clipe, apoi îmi dă replica:

— Știi, nu ești chiar așa de fermecătoare pe cât crezi că ești.

— Dacă îmi amintesc corect, tu ești cel pe care oamenii ar trebui să îl considere fermecător.

— Să știi că o mulțime de oameni *chiar* mă consideră fermecător.

— Frumos din partea lor!

— Iar eu îmi amintesc asta despre tine: fiecare propoziție care îți iese pe gură e tăioasă ca o sabie.

— Mda, poate că de-asta te-ai culcat cu mine și pe urmă nu m-ai mai sunat.

Izbucnește în râs.

— Ce tâmpenie!

— Așa s-a întâmplat!

— Ba nu! Se prea poate să îmi fi petrecut cea mai mare parte a anilor ’80 beat și incapabil să îmi dau seama în ce turneu jucam, dar lasă-mă să lămuresc un lucru, Soto! Înainte să pleci din camera mea de hotel la Madrid, ți-am spus „O să te sun!”, iar tu ai zis „Asta rămâne de văzut!” Și îmi amintesc bine asta, pentru că m-am gândit „Uau! E așa grozavă”, dar și „Nu vrea să mă mai vadă”.

— Oh, și ar trebui să cred că ți-am frânt inima?

— Nu! Deloc! Pur și simplu, nu vreau să pretinzi că sunt vreun afemeiat, pentru că nu sunt.

— Dar ești un afemeiat! Toată lumea o știe!

Bowe este acum unul dintre cei mai amendați tenismeni din istorie. Odinioară însă a fost și unul dintre cei mai buni tenismeni din istorie. A câștigat 11 titluri de Grand Slam – cele mai multe la Australian Open și US Open, la începutul anilor ’80. A fost unul dintre jucătorii cu cel mai bun retur pe care i-am văzut. Era și zgomotos, chipeș și te făcea să îți pierzi mințile. Și aproape toate femeile din turneul WTA știau că trebuie să stea departe de el – motiv pentru care niciuna dintre noi nu a făcut-o.

— Ei bine, ideea e că nu încercam să te bag în pat.

— Ei, da, clar! Oricum, toată lumea din ambele circuite crede că ești un nemernic.

— Iar despre tine se spune, pare-se, că ești o scorpie.

Izbucnesc în râs.

— *Nemernicul și scorpia*, toamna asta, la NBC!

Bowe râde tare, iar eu nu mă pot abține să zâmbesc.

— Așadar, ce spui? Vrei să jucăm împreună? Da sau nu? mă întreabă. Glezna mea e praf. Încheietura nu și-a revenit după operația de acum doi ani. Spatele mă termină. Sunt cel mai bătrân jucător din turneu. Dar încă mai e ceva foc în mine. Și știu că la fel e și în cazul tău. În afară de asta, știu cum joci, Soto. Știu că ești cea mai bună afurisită de jucătoare de tenis. Puțin îmi pasă cât ai stat departe de terenul de joc. Dacă pot să lovesc câteva mingi cu tine – dacă pot învăța de la tine –, vreau să o fac!

Mă uit prin cameră, gândindu-mă, căutând cu disperare un motiv pentru care să îl refuz. Totuși, adevărul este că Bowe reprezintă cea mai bună șansă a mea de a-mi rafina jocul la timp, iar acesta trebuie să fie cel mai important lucru. Acesta trebuie să fie lucrul care le pune în umbră pe toate celelalte.

— Bine! îi spun. Accept! Când te întorci în oraș?

— Luni, joc la Frankfurt; după asta, vin direct acasă, în Los Angeles. Ce zici dacă am începe în duminica în care mă întorc? Vin eu la tine!

— Sună bine! O să vină și Javier. Dar la tine? Cu cine te antrenezi acum? Tot cu Gardner?

— A, nu! Pete îl antrenează acum pe Washington Lomal, dintre toți. Sunt doar eu acum. Fără antrenor.

Las tăcerea să zăbovească prea mult între noi. Bowe o destramă după câteva clipe:

— E-n regulă! Mi-a fost alături cât de mult a putut. Știu cine sunt, Soto! Ne vedem săptămâna viitoare!

După ce închid, rămân cu receptorul în mână, incapabilă să îi dau drumul.

MIJLOCUL LUI NOIEMBRIE

---

67 „Din nou” (în orig., în lb. sp.).

68 „Trebuie să fii mai rapidă, fata mea!” (în orig., în lb. sp.).

Sunt afară, pe teren, făcându-mi încălzirea. Este 8.30 dimineața.

Aerul e proaspăt și răcoros. Soarele a început deja să ardă. Mă tot uit peste umăr, la drum, întrebându-mă când o să-și facă apariția Bowe.

Tata umblă încolo și încoace pe tușă.

— A întârziat deja două minute.

— Poate că toată chestia asta e o greșeală! îmi dau cu părerea.

Își întoarce capul în direcția mea.

— Mie mi s-a părut că implicarea lui Bowe e o greșeală din secunda în care Gwen a venit cu propunerea asta.

Mai trec câteva minute, timp în care mă ridic și îmi încălzesc umerii și brațele, aruncând încă o privire către drum. Tata se uită la mine.

— Ești neliniștită! remarcă. N-ar trebui. Loviturile tale au o viteză pe care jucătoarele de mijloc nu o pot atinge. Desigur, Chan nu intră în discuție. Cred că nici Cortez sau Antonovici. Dar asta e! Ești mai rapidă decât erai săptămâna trecută. Îți ascunzi frumos loviturile. Și ai doar o lună și jumătate de antrenament. Joci deja la un nivel superior!

Îl ațintesc cu privirea.

— Și, cu fiecare zi ce trece, ești tot mai bună, adaugă. N-ai observat?

Dau drumul umărului și mă îndrept de spate. Are dreptate! La un moment dat în carieră, am încetat să mai gândesc așa, concentrându-mă doar pe clasamente și recorduri. Însă nu acestea au fost adevăratul meu țel. Clatin din cap, punându-mi ideile în ordine, uimită, pentru o clipă, de cât de ușor mi-a fost să uit idealurile de bază cu care am crescut.

Oamenii se poartă de parcă nu ai putea în veci să îți uiți numele, dar, dacă nu ești pe față, e posibil să te îndepărtezi incredibil de mult de tot ce știi despre tine, până în punctul în care încetezi să recunoști ce se șoptește pe la colțuri.

— În fiecare zi joc mai bine decât am făcut-o cu o zi în urmă, spun.

Tata încuviințează.

— Atunci, nu trăi în viitor, *cariño*! Nu juca primul meci de la Melbourne cu luni înainte de a fi ajuns acolo. Nu știm încă ce fel de jucătoare vei fi în ziua aceea.

— O să fiu cu două luni mai bună decât sunt azi!

Pe alee oprește un jeep din care coboară Bowe. Pare mai

îmbătrânit și mai cărunt decât ultima oară când l-am văzut, obosit – ca un portofel de piele care s-a uzat și crăpat pe la cusături. Ne vede și ne face un semn cu mâna în timp ce se apropie de teren.

Tata mă bate ușor pe spate.

— Hai să vedem de ce mai e în stare golanul ăsta! A întârziat deja 10 minute.

— Fii drăguț, tată!

— O să fiu drăguț în fața lui, știi asta, dar e dreptul meu de la Dumnezeu să mă plâng de el pe la spate.

Una dintre cele mai mari nedreptăți ale acestei lumi false în care trăim este credința că femeile se trec odată cu înaintarea în vârstă în vreme ce bărbații cumva câștigă în prestanță.

Bowe însă îndepărtează rapid orice resentimente aș avea. Arată ca dracu' și îl bat măr în două seturi.

Când meciul se încheie, se așază pe jos, holbându-se la racheta pe care o ține în mâini.

— M-ai demolat! îmi zice.

— Fiica mea este una dintre cele mai bune jucătoare de tenis din lume! îi amintește tata.

— Da, știu! îi răspunde Bowe. Totuși…

Tata își dă ochii peste cap, apoi merge în casă pentru a mai aduce niște apă. Mă așez lângă Bowe.

— Pentru mine a fost o zi chiar o zi bună. Nu o să te mint, îi spun.

Bowe ridică privirea. Ochii lui căprui sunt foarte mari și căscați, iar părul îi e tuns scurt, cu fire argintii strecurându-i-se pe la tâmple. Are pielea arsă de soare. Au trecut 10 ani necruțători.

— Ai jucat bine! îmi zice. Nu ești chiar așa de departe de Carrie pe care o știam eu.

Sunt surprinsă de generozitatea lui. Eu, una, nu aș da dovadă de ea dacă aș fi în locul lui.

— Mulțumesc! Încă mai sunt multe lucruri de făcut. Încă îmi pare că alerg prin noroi.

Încuviințează cu o mișcare din cap.

— Știu ce zici!

— Și nu e suficient să fiu *bună*. Nu e suficient nici măcar să fiu grozavă. Trebuie să fiu…

— Trebuie să fii mai bună decât ai fost vreodată ca să le poți înfrunta pe femeile alea, intervine Bowe. Le-am văzut pe câteva dintre ele. Chan e o asasină, dar și Cortez e mortală.

— Știu! îi răspund, încordându-mă toată.

— Uite, sunt ani de când mă confrunt cu situația asta, concurând împotriva unor oameni care au, practic, jumătate din

vârsta mea. Unele dintre femeile cu care vei da piept sunt cu 20 de ani mai tinere decât noi. Au genunchi sănătoși, noi-nouți – direct din fabrică. Totul la ele e nou – nici măcar o fractură.

— Chestia asta nu mă ajută…

— Inimi noi, de asemenea. Nu au fost distruse, nu au mâncat bătaie din nou și din nou. Inimile noi bat mai repede.

— Nu mă…

— Știi cum e inima mea…? Ba nu, sufletul. Ca o saltea veche pe care s-a sărit prea mult, iar acum, dacă pui mâna pe ea, rămâne o adâncitură permanentă. Așa e sufletul meu acum. Ca o saltea mare și veche care își arată fiecare gaură.

— Întotdeauna ai fost atât de priceput la a-ți plânge de milă?

Izbucnește în râs.

— De ce crezi că beam atât de mult?

Îmi întorc privirea de la el și las o minge de tenis să se rostogolească, urmărind-o cum se îndepărtează tot mai mult pe teren.

— Ascultă! îi zic. Nu pot să progresez dacă nu o faci și tu. Trebuie să joc cu cineva bun, iar asta trebuie să se întâmple *acum*. Așa că termină cu văicăreala și încearcă să joci cum trebuie!

Bowe îmi evită privirea.

— Nu știu ce să zic. Poate ar fi mai bine să faci treaba asta cu altcineva. Cineva din WTA.

Oftez.

— Nu e chiar așa de simplu.

Mă uit la fileul care se unduiește în bătaia brizei, apoi din nou la Bowe.

— Nimeni din WTA nu vrea să joace cu mine.

Bowe face ochii cât cepele.

— Vorbești serios?

— Bowe, am auzit chestia asta de destule ori. N-am nevoie să o mai aud și din gura ta. Nimeni nu mă place – pricep.

Bowe îmi surprinde privirea.

— Eu te-am plăcut întotdeauna.

Îmi dau ochii peste cap.

— Să simți atracție față de mine și să mă placi sunt două lucruri diferite.

Ochii săi zăbovesc asupra mea.

— Aha! zice el. Uau!

— Ce-i?

— Eu… Ai dreptate!

— Nu știai asta? îl întreb, clătinând din cap. Ai aproape 40 de ani. Cât de atrofiat emoțional poți fi?

Bowe se uită la mine și se încruntă. Are însă delicatețea de a nu

sublinia că râde ciob de oală spartă.

— De ce te întorci? mă întreabă. De ce te supui la toate astea?

Ridic din umeri.

— Pur și simplu, nu pot… Nu o pot lăsa să aibă asta.

Bowe încuviințează din cap.

— Tu de ce o faci? îl întreb. De ce nu te lași?

— Nu știu! îmi răspunde oftând. Poate că ar trebui să o fac.

— Dar încă nu ai făcut-o. Trebuie să existe un motiv.

— Presupun că da!

Se ridică și se scutură de praf. Întinde mâna ca să mă ajute, dar mă ridic singură.

— Hai să jucăm încă o dată! Două din trei. Nu o să câștig niciun turneu dacă joc cum am jucat în dimineața asta. Și sincer, nici tu nu o să o faci.

— Ești sigur că vrei să joci din nou împotriva mea? îl întreb în timp ce mă îndrept spre linia de fund. Poți să înduri rușinea de a pierde în fața unei femei de două ori într-o zi?

— Ți-am spus, Carrie, nu ești așa de fermecătoare pe cât crezi că ești.

— OK! zic, ridicând din umeri. Dar nu cred că sunt fermecătoare defel.

Doar pentru că Soto poate nu înseamnă că și trebuie

De John Fowler

Editorial, Departamentul Sport
California Post

S-au spus multe despre revenirea lui Carrie Soto. În interviul ei pentru SportsPages de săptămâna trecută, Carrie pare să creadă că are șanse mari să câștige luna viitoare la Melbourne. „Mulți oameni cred că sunt nebună. Totuși, am făcut multe lucruri excepționale de-a lungul carierei. Amintiți-vă asta!" Ca și cum ne-ar lăsa vreo clipă să uităm așa ceva!

Soto nu este decât una dintre celebritățile disperate care nu pot trăi fără lumina reflectoarelor. Ai fi sperat că până acum a trecut mai departe și și-a întemeiat o familie sau își conduce fundația. Dar nu. Ea e din nou pe teren.

De-a lungul vieții, mi-a fost dat să văd cum mulți oameni din lumea sportului pe care îi iubesc s-au transformat în complexe mașinării de publicitate la nivel industrial, crescând astfel campioni care nu s-au dovedit defel a fi modele adevărate pentru ceilalți. Mă gândesc, de exemplu, la Tonya Harding și Pete Rose. Scriu aceste rânduri în timp ce țara așteaptă cu sufletul la gură să descopere ce fel de om este cu adevărat O.J. Simpson.

Se pare că cel mai bun lucru pe care îl putem spera este ca legendele noastre să nu devină niște paravane obsedate de propria persoană care promovează răcoritoare, pantofi sport și ceasuri.

Dar pe cine surprinde? Aceasta nu este decât consecința naturală a punerii chipurilor sportivilor pe cutiile de cereale Wheaties cu atâția ani în urmă. Când se retrag din activitatea competițională, nu suportă să fie ca noi, restul, care nu ne vedem mutrele decât în fotografiile de familie și oglinzi. Tânjesc după un alt tip de afiș.

Curând, Carrie Soto ne va arăta cu siguranță ce înseamnă cinci ani de pauză pentru corpul unui jucător de tenis. Eu însă sunt mai curios să aflu ce i-au făcut acești cinci ani de pauză creierului ei.

Pare că acum lucrurile stau mai rău decât atunci: e mult mai absorbită de propria persoană și mai nesocotit de ambițioasă.

Totuși, dacă iese un spectacol de calitate, cine sunt eu să stau în calea lui? Un lucru vă spun însă: când jucătorii dau un astfel de exemplu într-un sport al gentlemenilor, nimeni nu

câștigă!

De ce sunt recunoscătoare pentru Carrie Soto

Scrisoare din partea editorului

Helene Johannes
Vivant Magazine

Când aveam vreo 11 ani, mama m-a rugat să mă așez la masă și mi-a explicat că de acum sunt prea mare ca să mă mai iau la trântă în curtea din spate cu frații mei mai vârstnici.

„Nu se mai cade!” mi-a spus. Și-a mai îndulcit dojana, pregătindu-mi un cidru de mere cald. „De acum înainte, am nevoie de tine aici, înăuntru, cu mine, ajutându-mă cu cina.”

În seara aceea, am stat la masa din bucătărie, urmărindu-mi cei trei frați mai mici cum se luptă în timp ce eu curățam cartofi.

Mama a murit de mult, iar acum eu și frații mei suntem adulți, dar aș minți dacă aș spune că amintirea felului în care mi-am pierdut modul preferat de a-mi petrece timpul în compania fraților mei – hârjonindu-ne în aerul răcoros al toamnei și ascultând foșnetul frunzelor în timp ce îl atacam pe unul dintre ei – nu m-a durut.

Bărbaților li se permite să-și trăiască copilăria la nesfârșit. În schimb, femeilor li se amintește adesea că au treburi de făcut.

Și iat-o pe Carrie Soto, care îndrăznește să joace!

Am simțit entuziasm când am auzit anunțul ei de luna trecută. Și nu doar eu cred asta; atât de multe dintre prietenele mele sunt de acord: Carrie Soto trăiește visul pentru noi toate, revenind pe teren pentru o ultimă înfruntare.

În timp ce așteptăm să descoperim ce ne rezervă anul 1995, jurnaliștii noștri s-au concentrat luna asta pe ce e nou: ingenuele, debutantele și emisiunea The Young Turks. Avem articolul de pe copertă cu o vedetă în ascensiune, Cameron Diaz, un material despre planurile pe care și le-a făcut Aaliyah și un interviu cu Ethan Hawke și Julie Delpy, vedetele următorului film regizat de Richard Linklater, Înainte de răsărit.

Cu toate acestea, aș vrea să îmi rezerv un moment pentru a-i elogia pe cei din generația anterioară care aleg să rămână în luptă.

Știm că este foarte posibil ca anul viitor Carrie Soto să nu câștige nici măcar un titlu și că poate s-ar cuveni din partea ei să recunoască asta încă de pe acum, scutindu-ne de situația jenantă de a pretinde că lucrurile stau altfel. Nimeni nu poate nega ravagiile pe care le face timpul asupra trupului unui sportiv,

indiferent cât de nedrept este. Carrie va fi doar o umbră a Halebardei care domina terenul în anii ’80. Dar nu asta e ideea.

Este dreptul ei să se distreze, să continue să joace. Să nu ajute la pregătirea cinei.

Eu, una, sunt bucuroasă că și-l exercită.

DECEMBRIE 1994

Pentru moment, încetez să mai citesc paginile de sport din ziare. În schimb, dimineața, îmi beau smoothie-ul, îmi mănânc migdalele și citesc tabloidele. Cindy Crawford și Richard Gere divorțează, ceea ce într-un fel mă șochează, deși nu știu de ce.

Îmi plac revistele de scandal. Nu mă mai pot sătura de deliciosul șuvoi de informații despre cine se culcă cu cine și cum își botează copiii. Este unul dintre beneficiile faptului că viața mea amoroasă nu mai ajunge pe coperta revistelor. Acum pot citi articolele astea la micul-dejun fără nicio frică. O clipă de pace într-o zi altfel chinuitoare.

După micul-dejun, în fiecare dimineață, fac sport. Apoi, după-amiaza, am antrenament. Și apoi, seara, puțin după ora 17, luminile se aprind, apare Bowe și jucăm în aerul răcoros.

La început, câștigam de fiecare dată. Dar jocul lui Bowe se îmbunătățește rapid, prea rapid. Curând, ajung să înving numai când jucăm două din trei. Bowe începe să câștige când jucăm trei din cinci, lucru care îmi amintește cu cruzime că trebuie să îmi sporesc rezistența.

Acum, azi, Bowe joacă mai bine decât a jucat vreodată. Serviciul lui e precis și concentrat unde trebuie. Loviturile lui mă surprind. Mi-a distrus serviciile de mai multe ori astăzi.

— Ăsta! strigă tata la el din partea opusă a terenului. Ăsta e tenismenul pe care voiam să îl văd.

— Poftim? îi strigă Bowe înapoi.

— Am spus că ăsta e tenismenul pe care voiam să îl văd, repetă tata.

Bowe încuviințează și apoi servește. Suspectez că l-a auzit pe tata de prima oară, dar pur și simplu nu a știut cum să răspundă.

Eu și Bowe jucăm până aproape de ora opt, când el se furișează către o victorie. Am început să mă clatin în ultimul set, trimițându-mi forehandurile departe și reverele direct în fileu.

Nu e nevoie ca tata să îmi zică ceva. Îmi dau seama ce gândește când îi surprind privirea. Dacă o să joc așa la Open, sunt terminată.

Bowe își împachetează lucrurile.

— Așadar, pe mâine? mă întreabă.

Am stabilit să facem o ultimă sesiune de antrenament înainte să pornească spre turneul ATP. O să jucăm un pic și la Melbourne, înainte de debutul turneului – ca să ne obișnuim cu vremea și terenurile. Tata a plănuit deja în care zile o să fac antrenamente, meciuri de probă sau o să mă odihnesc. Practic, pentru luna

decembrie poate să îți spună ce o să fac, pe minute, la sfârșitul lui ianuarie.

— Pe mâine! îi răspund.

— O să fiu disponibil doar pentru antrenamente, nu meci, îmi zice Bowe. Amândoi avem nevoie să facem ceva exerciții în ceea ce privește serviciul. Reușesc mai bine să îți parez serviciile. Simt că reverul meu e mai precis. Dar serviciul… încă trebuie…

— Trebuie să lucrezi la primul serviciu o săptămână întreagă! intervine tata. Forma în care ești acum e jalnică, având în vedere ce poți face.

— Tată!

— Nu, e în regulă! spune Bowe.

— Firește că e în regulă! o ține pe a lui Javier. Pentru că știi că am dreptate. Nu ar trebui să folosești o poziție de servire precisă. Nu ai nevoie de forță. Ai nevoie de precizie, ai nevoie…

— Dar am folosit poziția asta de servire toată viața. De-asta pot să îi pun cu botul pe labe pe ticăloși ca Randall.

— Randall nu mai joacă tenis de șapte ani. Și nu mai pui cu botul pe labe pe nimeni.

— Așadar, încotro bați? întreabă Bowe, ridicând tonul.

— Păi, poate că ar trebuie să exersezi poziția de servire platformă. Încă mai ai forță. Ți-ai pierdut însă acuratețea. Te bazezi prea mult pe al doilea serviciu. Fă în așa fel încât prima minge servită să treacă de fileu și vei câștiga mai mult.

Bowe se uită la tata și apoi la mine.

— Are dreptate! spun.

— Aha! face Bowe, strângându-și lucrurile și îndepărtându-se. Știu naibii că are dreptate. Ne vedem mâine-dimineață!

În timp ce mașina lui Bowe se îndepărtează, îi arunc tatei o privire.

— De ce ai făcut asta? îl întreb. Nu ești antrenorul lui; nici măcar nu îl placi.

Tata clatină din cap dintr-o parte în alta.

— Progresează… progresează semnificativ doar jucând împotriva ta. Iar tu… tu lovești uneori mingea cu o viteză cu 5-6 kilometri la oră mai mult decât o făceai săptămâna trecută. Mingile pe care ți le trimite se aseamănă cu cele la care te poți aștepta de la Nicki și Cortez, și poate și Antonovici. Iar tu… tu le lovești mai bine decât ai făcut-o toată toamna, *hija*. Nu vezi asta?

— Adică… aranjamentul nostru funcționează! îi zic.

— Da! îmi răspunde tata. Funcționează!

Când își face apariția în dimineața următoare, Bowe abia dacă îi aruncă tatei o privire.

La primul lui serviciu însă recurge la poziția de servire platformă stabilă.

Tata e la marginea terenului și cugetă. Observ cum abia își reține un zâmbet.

IANUARIE 1995

Melbourne

Mai puțin de o săptămână până
la debutul Australian Open

Eu și tata ne aflăm deja de două săptămâni la Melbourne. Bowe a tot venit și plecat, jucând la Hard Court Championships de la Adelaide și la Sydney Outdoor.

Simt că îmi lipsește când participă la un turneu ATP. Sezonul 1995 a început, și mi se pare o greșeală faptul că nu fac parte din el. Totuși, nu mai sunt jucătoarea care eram acum 15 ani. Șansa mea de a câștiga este să mă concentrez asupra Grand Slamurilor.

În fiecare dimineață, eu și tata ne antrenăm până la vremea prânzului. Iar apoi, în zilele în care Bowe e în oraș, jucăm împreună o partidă la amiază.

Un fan sau doi ne-au surprins uneori împreună și s-au oprit, privindu-ne cum alergăm încolo și încoace. Astăzi însă mulțimea de privitori a sporit considerabil. Cred că sunt vreo douăzeci de oameni care își fac de lucru în zonă, încercând să surprindă ceva demn de interes.

Nu pot să nu mă uit la ei. Nu sunt în stare să mă uit la teren, așa cum ar trebui. Ratez câteva lovituri.

— Putem să îi rugăm să plece? îl întreb pe tata în timpul unei pauze.

Bowe e gata să câștige setul.

— I-am rugat deja! îmi răspunde. Nu știu ce altceva mai putem face. Mai ales pentru că îi stârnește Bowe.

Mă uit la Bowe în timp ce acesta face cu mâna și se îndreaptă spre mulțime. Îl văd cum semnează un autograf și face o fotografie. Zâmbetul îi e larg și aproape sclipitor pe sub șapca de baseball.

În săptămânile din urmă ale turneelor, a jucat câteva meciuri grozave. A urcat chiar câteva locuri în clasament. Mi-a devenit evident acum un element din jocul lui Bowe pe care nu l-am remarcat până deunăzi. Atunci când are alături energia publicului, când toți ochii sunt ațintiți asupra lui, se ridică la nivelul așteptărilor.

— Hai, Soto! îmi strigă Bowe în timp ce se îndreaptă spre linia de fund, gata să o ia de la capăt.

Mă pregătesc, iar el servește – o lovitură rapidă, mortală. Un as.

Mă uit la tata și văd că are chipul lipsit de orice expresie. Simt cum mi se încordează umerii.

Îmi amintesc mult din vechiul meu stil de joc, de parcă mușchii mi-ar fi înzestrați cu o memorie lungă și generoasă. Uneori însă pierd controlul asupra balansului sau aleg lovituri greșite. Iar astea

sunt semne care demonstrează că nu sunt pregătită pentru un Grand Slam.

De-a lungul a trei ghemuri, Bowe mai face doi ași. Când trimite un forehand la centru, iar eu lovesc greșit, aproape că arunc racheta cât colo. Mă uit la tata, care e și mai încordat.

Bowe câștigă și următorul ghem, făcând 4–1 în setul al doilea. Vreau să opresc meciul. Nu îmi doresc ca toți spectatorii aceia să mă vadă – ar fi pentru prima oară când dau cu ochii de mine după o absență de cinci ani, iar eu sunt *praf*. Îmi vine să turbez de furie. La următorul serviciu, fac dublă greșeală de două ori la rând. La dracu'! La dracu'! LA DRACU'!

Tata mă cheamă deoparte.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu!

— Ba știi!

— Nu vreau să mă fac de râs în fața oamenilor!

— Când o să ieși pe teren, în primul tur de săptămâna viitoare, toată lumea o să fie cu ochii pe tine.

— Mulțumesc, tată!

— Adună-te! Nu ai muncit din greu în ultimele patru luni ca să te îneci la mal tocmai acum.

— Știu asta! îi dau replica.

— *Hija*, ori poți să le înfrângi pe celelalte jucătoare, ori nu poți. Acela o să fie momentul când o să afli cum stau în realitate lucrurile, și, din câte te cunosc, nu ți-a fost niciodată teamă de adevăr.

Respir adânc. Odinioară, adevărul era mereu în favoarea mea.

— Haide! țipă Bowe. Fără sfaturi în timpul meciului!

— Nu e un meci adevărat, Huntley!

— Ba e, dacă eu îl câștig, Soto!

Trei ore mai târziu, sunt cu Bowe într-un bar aflat în apropiere de arena sportivă. Bowe bea apă minerală cu lămâie, iar eu mi-am comandat un ceai cu gheață.

— Nu trebuia să faci asta! îmi spune în timp ce mă pregătesc să duc paharul la gură. Poți să bei alcool în fața mea.

— Nu te simți tentat?

— Mă simt tentat în fiecare zi. Pur și simplu… nu e problema ta!

— De ce te-ai lăsat? îl întreb.

— Ce-i asta, terapie? zice și apoi oftează. M-am lăsat pentru că nu mai vreau să trăiesc ca atunci când beam. Sunt pregătit pentru o viață ceva mai liniștită, mai puțin stresantă, cu mai puține drame. Cu mai puține arestări pentru că m-am îmbătat în public, cu mai mult stat pe acasă sâmbătă seara.

— S-a întâmplat o singură dată, nu? îl întreb. Să fii arestat?

— O dată mi-a fost de ajuns, mulțumesc foarte mult! îmi răspunde.

Soarele bate din față și mă determină să-mi mijesc ochii.

— Vrei să facem schimb de locuri? mă întreabă Bowe.

Clatin din cap că nu; întotdeauna mi-a plăcut soarele.

Mă uit afară, la după-amiaza strălucitoare. Bat din picior necontenit, incapabilă să mă opresc. Îmi întorc privirea spre Bowe. Cu șase săptămâni în urmă, l-am înfrânt atât de ușor pe terenul de acasă! Dar acum, la Melbourne, când, teoretic, ar trebui să joc mai bine, m-a distrus.

— Noi doi suntem prieteni? îl întreb.

Soarbe din apa minerală și ridică din sprâncene a mirare. Își lasă băutura pe masă.

— Nu știu! Poate că suntem prieteni. Sau poate că suntem mai mult colegi?

— Petrecem mult timp împreună.

— Muncind.

— Ajutându-ne, îi sugerez.

— Pentru că e bine pentru amândoi.

Dau din cap și iau o gură din ceaiul cu gheață.

— Te porți ca și cum n-ai mai fi avut vreun prieten! remarcă Bowe.

Îmi dau ochii peste cap.

— Am avut un prieten odată.

Bowe are o anume strălucire în ochi. Cunosc zâmbetul ăla, știu cât de drăcesc este.

— N-am avut prea mulți. Ce întreb eu este: suntem apropiați? Putem să ne împărtășim lucruri unul altuia?

— Habar n-am, Soto. Tocmai ți-am zis de ce nu mai pun gura pe băutură, așa că poate… Ce vrei să îmi spui?

— Vreau să te întreb ceva! Din punctul tău de vedere, de ce am dat greș azi?

— N-ar trebui să-ți spună asta tăticuțul tău?

— Vrei să zici antrenorul meu, care se întâmplă să îmi fie și tată.

Bowe ridică o sprânceană.

— Mulți jucători sunt antrenați de tații lor.

— Da, când încep să joace… Dar tu ești o femeie matură.

Mi se pare interesant că, pentru el, n-a fost o lipsă de loialitate faptul că în ’79 l-am concediat pe tata, renunțând la serviciile lui de antrenor. În schimb, crede că este *copilăresc* să lucrez acum cu părintele meu.

— Păi, măcar există cineva care vrea să mă antreneze, îi răspund.

Lui Bowe îi cade falca și dă din cap a încuviințare fără să mai spună nimic. Ia o gură din băutura lui, iar picăturile de condens de pe pahar pică pe masă. E cald afară. Și va fi și mai cald pe măsură ce turneul avansează. Ăsta e un avantaj pe care îl am în fața multora dintre sportivele împotriva cărora voi juca: îmi place căldura, soarele arzător.

— Bine! Vrei părerea mea? Încetinești în al doilea set, mă lămurește Bowe. Totuși, se remarcă o îmbunătățire, dar nu prea mare. Așa că știu un lucru: cu cât te alerg mai mult în primul set, cu atât am mai multe șanse să câștig. Și exact asta am făcut azi, iar până la al doilea set erai terminată.

Sunt dezamăgită de răspunsul lui. Știu deja că rezistența încă este punctul meu slab. Am discutat cu tata despre asta, iar săptămâna viitoare o să fac sprinturi dimineața, ca să pot susține efortul mai mult.

— OK, mulțumesc! îi spun.

— Genunchiul tău pare bine. Dar îți e frică să te sprijini pe el. Pot spune când lovesc o minge mult prea departe pentru forehandul tău – lucru care e ușor de făcut pentru că îți favorizezi forehandul.

Încuviințez din nou; deja știu asta. Totuși, îmi e de ajutor să aud că poate depista așa ceva, ceea ce înseamnă că și adversarele mele o pot face.

Mă uit pe fereastră, la oamenii care trec pe lângă bar. Mă întreb câți dintre ei – sau dacă măcar vreunul – au bilete la turneu. Dacă vreunul dintre ei se va afla în tribune, urmărind cum încerc să înțeleg ceva din toate astea. Oare câți dintre ei îmi spun „Halebarda”, dar cu înțelesul de „Scorpia”?

— Totuși, nimic din ce ți-am enumerat nu e motivul pentru care ai dat greș *azi*, continuă Bowe.

Îi arunc o privire.

— Mai sunt și alte chestii?

— Ai pus o întrebare.

— Dă-i înainte!

— Ce se întâmplă în mintea ta e de toată jena.

— Poftim? Ce se întâmplă în mintea mea e perfect. Repertoriul meu de lovituri e la fel de bun ca întotdeauna. Încă socotesc loviturile câștigătoare cu trei, patru clipe înainte, iar tu încă te străduiești să ții pasul cu ele.

Bowe încuviințează.

— Da, dar nu la asta mă refer.

— Atunci, la ce te referi?

— În anii ’80 erai de neclintit. Știai că meriți trofeul pentru care luptai. Erai neînfricată.

— Nu… nu e adevărat.

— Ei, atunci o mimai mai bine. Ai citit *The Inner Game of Tennis*[69]?

— Aș putea să scriu *The Inner Game of Tennis* de una singură!

— Înțeleg că n-ai citit-o. Pentru că, dacă ai fi făcut-o, tu, dintre toți oamenii, ai fi știut că n-ai putea scrie în veci așa ceva.

— Asta ce ar trebui să mai însemne?

— Când ești pe teren – adică, nu sunt în mintea ta, așa că s-ar putea să mă înșel –, cu fiecare greșeală pe care o faci, pare că te înfurii din ce în ce mai rău. Riști enorm. Dacă te destabilizez devreme, pot să te necăjesc tot restul meciului.

— Eu…, bâigui și încerc să nu fiu de acord cu el, dar nu mă pot hotărî ce argumente să invoc; că *nu fac* asta sau că *toată lumea* face asta.

Bowe se apleacă peste masă și își dă băutura din cale.

— Tipul ăsta, cel care a scris *The Inner Game of Tennis*, vorbește despre cele două personalități care trăiesc înlăuntrul nostru. Sinele 1 și 2. Sinele 1 spune: „Haide, Huntley! Adună-te!" Sinele 2 este Huntley care ar trebui să se ocupe de treaba asta cu adunatul.

— Până aici am priceput! îi zic.

— Sinele 2 este cel care face treaba, corect? Sinele 2 este cel care te va ajuta să câștigi meciul. Sinele 2 este eroul. Sinele 1 nu face decât să țipe și să devină frustrat, și să ți se pună în cale.

— Înțeleg.

— Uite care-i treaba, Soto! continuă el, iar vocea i se îndulcește în timp ce se apleacă spre mine. Din punct de vedere fizic, la momentul ăsta, ești o jucătoare mai bună decât mine. Ești o jucătoare fenomenală; asta nu s-a schimbat.

— Mulțumesc!

— Dar ai slăbiciuni cu care nu te-ai mai confruntat. Suntem mai bătrâni. Trupurile noastre sunt diferite. Nu poți să ignori chestiile astea doar pentru că sunt un inconvenient.

— Dar, dacă ne luptăm amândoi cu așa ceva, ar trebui să fiu în stare să te înving, fiind o jucătoare mai bună decât tine.

— Diferența dintre noi doi este că eu am căzut la pace cu limitările mele, iar tu, nu. Simt chestia asta. Simt lupta. O văd pe chipul tău, și, din cauza asta, ești ușor de manipulat. Dacă te amețesc de cap de fiecare dată, dacă reușesc să te fac să te înfurii pe tine însăți pentru că nu ești Carrie Soto care crezi tu că ar trebui să fii, atunci o să te învinge de fiecare dată. Iar asta înseamnă că Nicki o să te măcelărească.

Iau o înghițitură din ceaiul cu gheață. Curând, nu mă pot aduna să-mi smulg paharul de la gură. Sorb restul băuturii dintr-o înghițitură. Și apoi arunc ridic privirea.

— OK! spun. Mulțumesc pentru sfat! Apreciez!

Bowe se sprijină de scaun, cu mâinile în aer, ca și cum ar face gestul că se predă.

— Nu întreba dacă nu vrei răspunsul…

— Am spus „mulțumesc”, nu-i așa? Futu-i!

Bowe izbucnește în râs.

— Da, așa ai făcut! răspunde și lovește cu palma în masă. OK, o să mușc momeala! Rezolvă-mă acum!

— Nu trebuie să fie „ochi pentru ochi, dinte peste dinte”.

— Nu, vreau să știu! Vreau să câștig, Carrie! Vreau o victorie *importantă*. Vreau să fac ceva sezonul ăsta. Vreau să…

Mă privește în ochi câteva clipe, apoi se uită în altă parte.

— Vreau să dovedesc faptul că am avut dreptate să rămân în joc atâta amar de vreme. Dacă fac ceva grozav sezonul ăsta, toată lumea va spune „Mulțumim lui Dumnezeu că a rămas prin preajmă!” în loc de… ceea ce spune acum.

— „De ce n-a renunțat?”

— Da, mulțumesc!

Mă gândesc la treaba asta și apoi mestec bucata de gheață rămasă pe fundul paharului.

— Îți ia prea mult să te încălzești. Dacă joci cu cineva precum O’Hara sau Garcia, care intră încălziți, o să fii la pământ înainte să îți dai seama ce se întâmplă.

Bowe încuviințează.

— Știu! Ai dreptate!

— Serviciul tău este mai bun acum decât atunci când foloseai poziția platformă. Dar nu îți ascunzi loviturile suficient. Pot să îmi dau seama imediat ce ai de gând să faci.

— Cum? întreabă Bowe.

— Piciorul tău este orientat către interior sau exterior, în funcție de cât de largă e lovitura.

— Ba nu! vine replica lui, clipind și mișcând din cap.

— Ba da!

— Dar e o nebunie!

— E adevărat!

— OK! spune. A fost… Mulțumesc!

— N-am terminat! Ești prea leneș. Ar trebui să prinzi mai multe mingi. Pot să strecor orice minge dincolo de tine trimițând-o pur și simplu mai departe decât alergi tu după ea. Toți cei care joacă cu tine știu că ești bătrân. Știu că ai probleme cu spatele. Primul lucru pe care îl vor face va fi să trimită mingea cât de departe de fiecare dată. Trebuie să îți conservi energia, pricep asta. Dar, dacă vrei cu adevărat să câștigi, trebuie să fii pregătit să mori pentru a ajunge să pui mâna pe minge, Huntley. Iar tu nu ești dispus să o faci. Așa că nu vei câștiga niciun meci important!

Strânge din fălci, iar buzele-i formează o linie subțire. Arată de parcă e gata-gata să se ridice de la masă. Mă încearcă o umbră de dezamăgire pentru că, la fel ca majoritatea bărbaților, e slobod la gură, dar, la o adică, nu poate suporta atunci când i se pune oglinda în față.

— Nu-i vina mea că nu poți accepta să ți se aducă vreo critică! îi spun.

Își pleacă ochii și fixează masa. Se zgâiește vreme îndelungată la inelul de apă pe care băutura lui l-a făcut pe micul petic de carton care îi face reclamă unei beri pe care nu o poate bea.

— Îți mulțumesc! îmi spune într-un final, când își ridică privirea la mine. Cu toată sinceritatea ți-o zic. Îți mulțumesc!

— Oh! îngaim. OK, bine… Păi, cu plăcere!

Se apleacă peste masă și își păstrează tonul șoptit:

— Vreau să câștig dracului, Carrie! Vreau ca mulțimea să îmi scandeze numele și să știu că, pentru o clipă, sunt cel mai bun din lume. Pentru ultima oară!

Nu îmi pot reține un zâmbet.

— Mi-ai luat vorba din gură!

---

69 *The Inner Game of Tennis*, lucrare de W. Timothy Gallwey, apărută în anul 1974 și considerată una dintre cărțile fundamentale ale acestui sport. Cartea, care li se adresează atât jucătorilor profesioniști, cât și celor amatori, tratează teme cum ar fi combaterea emoțiilor sau a lipsei de concentrare pe teren.

Sports Australia
SportsLine cu Stephen Mastiff

Stephen Mastiff: Întorcându-ne o clipă la simplu feminin, pe cine să stăm cu ochii, colega?
Harrison Trawley, editor SportsPages Australia: Ei bine, pe Nicki Chan, evident. Toată lumea se așteaptă să o vadă în finală. De asemenea, o să fiu cu ochii pe Ingrid Cortez și pe Natașa Antonovici. Sunt bucuros să descopăr niște mișcări rapide și îndrăznețe la ea. Și cred că jucătoarele care lovesc cu forță, cum ar fi Odette Moretti, din Italia, vor avea o participare bună.
Mastiff: Observ că nu ai spus nimic despre Soto.
Trawley: [râde] Nu, nimeni nu va fi atent la Soto. Dar, dacă vrem să vorbim despre sportivele americane, Carla Perez ar putea să profite de moment.

MIJLOCUL LUI IANUARIE

Stau împreună cu tata în grădina interioară a apartamentului meu de hotel, privind orașul și discutând despre tragerea la sorți care a fost anunțată puțin mai devreme, astăzi. Sunt în grupa a șaptea. În primul meci voi juca împotriva cehoaicei Madlenka Dvořáková, în vârstă de 22 de ani. Jucăm chiar în prima zi pe Rod Laver Arena, cel mai important teren.

— Nu e un accident, zice tata. Faptul că te-au pus pe terenul central, iar adversară îți este o jucătoare slab cotată în clasament. Nu ești printre favorite, dar, cu toate astea, sunt pe urmele tale.

Clatin din cap.

— Pur și simplu știu că o să le aducă bani. Să mă țină în turneu cât se poate de mult.

Privesc la crâmpeiul de Melbourne pe care îl putem vedea din hotel și care include și râul Yarra, care taie orașul. De câte ori n-am stat afară, cu ochii ațintiți asupra acestei ape, în diferite etape ale vieții mele – ca debutantă, ca challenger sau chiar campioană! Acum e vorba de o revenire. Sunt deopotrivă uimită să mă aflu din nou aici și absolut convinsă că, de fapt, n-am părăsit această lume niciodată.

— O să ieși mâine pe teren, continuă tata, și o s-o bați, *no le vas a dar tiempo ni de pensar*[70].

Inspir scurt, imaginându-mi exact opusul celor spuse de tata. Dacă mâine pierd chiar din primul tur? Dacă toată treaba asta se sfârșește înainte chiar să înceapă? Simplul gând este atât de umilitor, încât mă ia cu amețeală.

Sună telefonul, iar țârâitul lui mă face să tresar. Intru în dormitor ca să răspund.

— Alo?

— Succes mâine! îmi urează Bowe.

— Și ție!

— Zdrobește-o dracului! Fă-o să sângereze!

— Așa o să fac! Și tu la fel!

— Putem să o facem! adaugă Bowe. Cel puțin, tu poți să o faci. Știu asta.

— Îți mulțumesc! îi spun, aproape înecându-mă cu propriile cuvinte.

Dintr-odată, mă simt rușinată de faptul că emoția din glasul meu e atât de ușor de depistat.

— Bănuiesc că asta e! Nu mai e loc de întors!

— Nu, presupun că nu! îmi răspunde. Dar tu nu te-ai întoarce

din drum nici dacă ai putea să o faci, Soto!

---

70 „N-o să-i lași timp nici măcar să gândească” (în orig., în lb. sp.).

AUSTRALIAN OPEN
1995

Când mă trezesc de dimineață, am în oase un zumzăit pe care nu l-am mai simțit de ani buni. E surprinzător acest semn al unei bucurii neașteptate.

E încă devreme când mă dau jos din pat. Soarele nu a răsărit. Mă încearcă sentimentul că am controlul asupra situației; e ceva ce simt uneori când mă trezesc înainte de restul lumii. Am senzația că stă în puterea mea să stabilesc cum vor decurge lucrurile, că țin totul în palmă.

Mă pregătesc pentru o scurtă alergare. Îmi arunc pe mine o pereche de pantaloni scurți și un tricou și mă încalț cu adidași. Cobor în hol. Înainte să ies pe ușa din față a hotelului, femeia de la recepție mă oprește.

— Domnișoară Soto?

— Da?

Vreau să ies la alergare.

— Ce este?

— A sosit un pachet pentru dumneavoastră, îmi răspunde și îmi întinde un plic cu bule; observ imediat că adresa expeditorului este cea a lui Gwen.

Rup plicul la un capăt. Înăuntru e o cutie de cadouri nu mai mare decât o carte. Deasupra, un bilet cu inconfundabilul scris de mână al lui Gwen.

Dacă cineva poate să facă asta, tu ești aceea.
Melodia 1
G.

Deschid cutia de cadouri, iar înăuntru descopăr un player cu o pereche de căști conectate și un CD deja înăuntru. *Caribou,* de la Elton John. Mă uit la primul cântec și izbucnesc în râs.

— Domnișoară Soto? întreabă femeia, împreunându-și mâinile.

— Da?

— V-ar deranja prea tare dacă aș îndrăzni să vă cer un autograf?

Oftez, dar apoi îmi amintesc că, în clipa asta, sunt mulți oameni care și-ar dori să mă târăsc într-o ascunzătoare, așa că adopt o expresie amabilă.

— Nu, nu e nicio problemă! îi răspund.

Femeia îmi oferă o bucată de hârtie și un stilou.

— Oh, vai, domnișoară Soto, e… e pur și simplu incredibil! îmi spune. Vă mulțumesc din suflet!

Iau stiloul și mâzgălesc *Doboară-i pe toți! Carrie Soto*, apoi îi înapoiez hârtia.

— Vă mulțumesc din suflet, domnișoară Soto! repetă ea. Sunt o mare admiratoare a dumneavoastră de când aveam 13 ani și ați câștigat aici în '85. Am fost atunci în tribune, alături de tatăl meu. Și el vă iubește.

— Adică nu te deranjează că sunt o scorpie arogantă și ambițioasă?

Recepționera izbucnește în râs.

— Nu! Nu mă deranjează.

— O să câștig astăzi! îi spun.

— N-am nicio îndoială.

Fac un semn din cap în chip de salut, iau playerul din cutie și îmi pun căștile pe urechi. Bat ușor cu palma în birou și zâmbesc la ea în timp ce mă îndrept din nou spre ușă. Apăs pe butonul *play* și încep să alerg.

Aproape instantaneu, aud familiarul și percutantul riff al piesei „The Bitch Is Back"[71].

Alerg pe trotuarul de lângă hotel. Mă strecor printre oameni ieșiți la o cafea și părinți care împing alene cărucioare. Când dau să cotesc, iar Elton John ajunge la refren, știu – o simt în felul în care sângele îmi pompează prin vene – că sărmanei Madlenka Dvořáková până aici i-a fost.

— Toți ochii vor fi ațintiți asupra primului tău serviciu, pentru că vor vrea să vadă cine ești la 37 de ani. Să o dai gata de la bun început! îmi spune tata chiar în fața vestiarului. Bagă spaima în ea, mă auzi? Bagă spaima în toți!

Încuviințez cu o mișcare din cap în timp ce mă holbez la zgârieturile de pe pantofii mei sport Break Points. În dimineața asta i-am ales pe cei albi cu linii verzi, ca să se asorteze cu maioul alb și cu fusta de tenis.

În clipa de față – împreună cu tata pe hol, așteptând să ieșim – mă simt ca pe vremuri. M-am întors pe câmpul de luptă după ani în care nu am știut cum să trăiesc pe timp de pace. Acesta este singurul loc în care mă simt în largul meu.

Îmi iau racheta și o răsucesc în mână. Tot brațul începe să îmi pulseze, gata să fie folosit.

Pentru o clipă, găsesc desfătare în zgomotul înfundat al arenei care răzbate prin pereți. Împreună cu tata, mă las copleșită de liniștea acestui moment, când încă avem întrebări și deocamdată nu trebuie să trăim cu răspunsurile.

— *Te quiero mucho, pichona!* îmi spune.

Deschid ochii.

— Știu! Și eu te iubesc!

— Hai, du-te!

Mă privește în ochi cu o intensitate pe care nu am mai sesizat-o de ani întregi, poate chiar de când eram copil.

— Și arată-le cine e Halebarda, Scorpia – sau cum or mai vrea să îți spună, nu contează! Arată-le că nu te pot opri! Și că nu e treaba lor să stabilească cum să-ți spună. Carrie Soto s-a întors!

Respir profund, apoi îmi șterg vârfurile încălțărilor și mă îndrept – pas cu pas – către teren.

SOTO VS. DVOrÁKOVÁ

Australian Open 1995

---

71 „Scorpia s-a întors."

Nu e în niciun caz un zgomot asurzitor, dar, în timp ce intru în Rod Laver Arena, aud cum începe:
„Car-rie, Car-rie, Car-rie!”

Mă uit și văd pancartele cu numele meu pe ele: „Bine ai revenit, Carrie!” și „Scorpia s-a întors!”. Zâmbesc când o văd pe cea din urmă și îi fac un semn femeii care o ține.

Pot doar să îmi imaginez ce spun jurnaliștii de sport în cabinele lor și ce eufemisme încântătoare folosesc pentru a descrie cât de „bătrână” și de „impertinentă” sunt. O să fie o mare plăcere să îi fac să vorbească despre victoria mea de azi. Respir adânc, pregătită să transform planul în realitate.

Madlenka Dvořáková pare atât de micuță și atât de departe! Părul blond și lung îi este strâns într-un coc. Poartă un maiou bleumarin și o fustă de tenis asortată. E rezervată și neliniștită și, cu toate că mâna dreaptă strânge cu putere racheta, văd că degetele de la stânga îi tremură.

Câștig când se aruncă moneda pentru a stabili cine servește prima.

În timp ce mă îndrept spre linia de fund, pieptul începe să mi se zbuciume, iar inima îmi bate cu putere. Mulțimea ovaționează. Mă uit spre loja jucătorilor și îl văd pe tata așezându-se.

Se aude izbucnirea difuzorului: „Domnișoara Soto a avut câștig de cauză în urma aruncării monedei și, ca atare, este la serviciu!” Simt vibrațiile acestui anunț în stern și cum mă pornesc cu fiecare părticică a corpului în alertă. Următoarea parte o aud în minte înainte de a veni dinspre difuzoare. Știu cum se desfășoară lucrurile, așa cum știu cum mă cheamă.

Arbitri de linie, pregătiți!

— Arbitri de linie, pregătiți!

Jucători, începeți!

— Jucători, începeți!

Sunt pe linia de fund și țin mingea în mână. O mângâi cu degetul mare, simțindu-i asprimea în palmă. Apoi o fac să sară din nou și din nou, până mi se limpezește mintea.

Mingea e în aer, trag brațul în spate și, chiar înainte să o lovesc, știu – o simt – că este paralizantă.

Trece șuierând atât de repede pe lângă Dvořáková, încât aceasta abia are timp să pășească spre ea. Primul punct e al meu.

Simt vuietul mulțimii sub picioare, ajungându-mi până în oase. Mă uit la tata, care înclină din cap a încuviințare.

Câștig primul ghem.

La al doilea, publicul e și mai sălbatic atunci când am minge de break. Oamenii urlă când câștig punctul și îmi adjudec al doilea ghem.

Îl câștig și pe al treilea. Acum am ٠–٣ la ghemuri.

La următorul, Dvořáková se animă un pic și îl câștigă pe al patrulea, dar amândouă știm că setul este al meu. Le câștig pe următoarele trei.

„Set câștigat de Soto!"

Unii spectatori aclamă, alții huiduie. Încerc să nu îi bag în seamă. Rămân concentrată. Nu pot să mă las pe tânjeală.

Pe la mijlocul celui de-al doilea set, loviturile Dvořákovei slăbesc. În schimb, ale mele sunt din ce în ce mai puternice. Poate că e adrenalina luptei sau faptul că m-am antrenat și mai mult de la discuția cu Bowe, dar acum simt că am control deplin asupra forței cu care lovesc. Nu mă las pe tânjeală. Am venit aici pentru a distruge din nou și din nou.

Încep să zâmbesc în timpul schimburilor de lovituri și aproape că îmi pierd capul. Sunt încântată de toate sunetele de care mi-a fost dor – strigătele mulțimii, vânzoleala fetelor de mingi care intră și ies de pe teren, anunțurile arbitrilor de linie care iau decizii.

Câștig chestia asta.

Ultimul meu serviciu din al doilea set zboară pe lângă ea. Sar în aer și agit pumnul în timp ce mingea aterizează clar între liniile terenului, fără ca Dvořáková să se zărească pe undeva. Primul meu meci și îl câștig în două seturi!

În timp ce întreaga arenă ovaționează, surprind expresia de pe chipul Dvořákovei. Are falca încordată și capul plecat. Pare complet uluită de felul în care am învins-o. O jucătoare în vârstă de ٢٢ de ani, clasată în partea de jos în Top ٥٠ și fără niciun titlu de Grand Slam în buzunar, a presupus că m-ar putea înfrânge.

— Cine vine la rând? strig, cu racheta în mână.

Nu sunt sigură că mă aude cineva din tribune, dar e reconfortant să țipi în vuietul mulțimii.

Când ies de pe teren, tata e în tunel, așteptându-mă.

— *Excelente!* mă felicită. Perfecțiune întruchipată! Ești o războinică, o regină!

— Prima din multele…

Tata zâmbește, dar nu mai adaugă nimic. Zâmbetul îi e din ce în ce mai larg în timp ce se întoarce și mă conduce către vestiare și curând se transformă de-a binelea în râs.

— Ce-i? îl întreb. La ce te gândești?

— La nimic! Doar că… doar că asta e partea care mi-a lipsit cel mai mult. Noi doi, în tunel.

În meciul următor, învinge în două seturi o americană pe care nu am mai întâlnit-o niciodată, o femeie pe nume Josie Flores. Când închei meciul cu un as, țâșnesc în aer și mă învârtesc. Țopăi pe ambele picioare, de la un capăt la altul al terenului, și îmi flutur mâinile în aer.

La conferința de presă de după meci, încă sunt agitată, încă sunt încântată. Victoriile mele, nu contează cât de devreme obținute în cadrul turneului, sunt *incontestabile*. Și aproape că simt absența grijilor.

Lunile de pregătire, lunile de stat noaptea trează și speriată. Dar acum testul este aici, iar eu excelez la el.

Primele câteva întrebări sunt, ca de obicei, ușoare. „Cum te simți din nou pe teren?" „Te așteptai să câștigi primele două meciuri?" „Cum e să te antreneze din nou tatăl tău?"

Răspund cu sinceritate:

— Este grozav că a fost posibil să mă întorc! Mă aștept să câștig toate, absolut toate, meciurile în care joc. Eu și tata suntem recunoscători pentru șansa de a lucra din nou împreună!

Un bărbat într-o vestă tricotată ia cuvântul:

— Carrie, ce le răspunzi unor jucătoare precum Ingrid Cortez?

— Nu cred că înțeleg ce mă întrebi.

— În dimineața asta, după meci, a spus că ar fi trebuit să rămâi pe bancă.

Iată o noutate pentru mine! Am văzut-o pe Ingrid la vestiar – înaltă și posacă, cu părul alb-blond și un pas ușor, pe care doar o adolescentă îl poate avea –, dar nu am vorbit mare lucru cu ea.

— Zice că nu auzise de tine decât acum, când ți-ai anunțat revenirea, adaugă bărbatul.

— E ridicol! Toată lumea din tenis a auzit de mine. Jumătate din planetă a auzit de mine.

Mă îndepărtez de microfon după ce termin de vorbit. Apoi mă răzgândesc și revin.

— Poate să spună câte prostii vrea despre mine, dar lasă-mă să îți explic un lucru: sunt recunoscătoare pentru fiecare femeie care a existat în lumea tenisului înaintea mea. Pe mine nu mă vedeți umblând și întrebând cine au fost Original 9[72], nu-i așa? Nu, pentru că știu ce le datorez. Sau ce ziceți de Althea Gibson, Alice Marble și Helen Wills? Suzanne Lenglen? Maria Bueno? Știu pe umerii cui mă sprijin. Dacă domnișoara Cortez nu știe, treaba ei!

— Dar, continuă jurnalistul, există vreo fărâmă de adevăr în declarația sa? Sunt voci care susțin că întoarcerea ta este o făcătură. Ce le răspunzi?

Aud foșnetul hârtiilor și cum se reglează microfoanele. Toți ochii însă rămân la mine.

— Până în momentul de față, am dovedit că felul în care joc este remarcabil, îi răspund. În concluzie, lumea e liberă să se văicărească și să se plângă de faptul că sunt aici, dar adevărul e că mi-am câștigat acest drept.

Mâinile jurnaliștilor sunt în aer. În picioare, la marginea grupului de reprezentanți ai presei, stă o femeie tânără și concentrată.

— Ce sentimente te încearcă, gândindu-te la viitoarele provocări? mă întreabă. Revenirea ta pe teren poate fi controversată, dar sunt mulți spectatori încântați să te vadă jucând din nou. În turul următor, oamenii să aștteaptă să lupți contra Carlei Perez, prima jucătoare care pare să fie înzestrată cu aceeași forță ca tine. Așadar… cât de optimiști ar trebui să fie admiratorii tăi în legătură cu această întâlnire? Cât de încrezătoare te simți?

Zâmbesc larg, iar zâmbetul se preschimbă într-un hohot de râs.

— O să o zdrobesc pe Carla Parez și pe oricare altă jucătoare împotriva căreia voi juca în drumul meu către finală. O să le țin inimile bătând în palmă.

Pentru o fracțiune de secundă, reporterii din sală rămân fără replică.

Doamne, cât mi-a lipsit asta!

---

72 Original 9, nume sub care era cunoscută inițial WTA (Women's Tennis Association), din care făceau parte jucătoarele Billy Jean King, Julie Heldman, Valerie Ziegenfuss, Judy Dalton, Kristy Pigeon, Peaches Bartkowicz, Kerry Melville Reid, Nancy Richey și Rosie Casals.

SportsHour SUA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: …și Bowe Huntley pare să se descurce mai bine decât se anticipase. L-a
anihilat pe Greg Simmons în primul tur și i-a ținut piept chiar și lui Wash Lomal.
Briggs Lakin: Ceea ce nu e de colo, având în vedere faptul că antrenorul Peter Gardner l-a părăsit pe Huntley ca să lucreze cu Lomal. Cu toate astea, Huntley a fost cel care a ieșit victorios.
Hadley: Revenind la feminin, Nicki Chan se descurcă de minune, ceea ce nu e deloc o
surpriză. Cu toate că observăm ceva presiune
pe gleznă.
Gloria Jones: Este o tenismenă plină de energie. Tenismenii cu multă energie sunt inclinați să se rănească, știm asta. Totuși, Nicki pare să aibă
lucrurile sub control.
Hadley: Natașa Antonovici nu a întâmpinat nici ea rezistență. Dar hai să vorbim despre Carrie Soto! Avem parte de surprize din partea ei. Gloria, ce părere ai? Ai jucat împotriva ei
odinioară, nu-i așa?
Jones: Da, Mark, așa e! Și uite cum stau
lucrurile: ce am putea spune despre prestația lui Carrie în acest turneu decât că ne-a uluit pe toți?
Hadley: Este fosta campioană mondială. Ar trebui să fim impresionați de faptul că a ajuns până în turul al treilea? Dvoráková, Flores – nu sunt niște adversare redutabile pe care le-a învins.
Jones: Ei bine, dacă te gândești cât de mulți oameni au desconsiderat-o pe Soto înainte să fi pus măcar piciorul pe teren, atunci da, cred că e cu adevărat impresionantă performanța ei.
Lakin: Dar, Gloria, sunt curios, pentru că te consider o jucătoare deosebit de elegantă – ai fost întotdeauna respectuoasă și politicoasă pe teren –, ce părere ai despre atitudinea pe care o are Soto în momentul de față?
Jones: Te referi la ceva de genul „Cine vine la rând?”
Lakin: Da, adică să strigi „Cine vine la rând?” după primul tur pare un pic sfidător, nu-i așa?
Jones: Ei bine…
Lakin: Și apoi, la meciul împotriva lui Josie Flores, a jubilat când

a câștigat.
Jones: A dansat pe teren.
Lakin: Și asta nu înseamnă a jubila?
Jones: Nu știu! Dar…
Lakin: Dacă trebuie să revină, bine, zic. Știi, am fost unul dintre cei care au susținut de la bun început că e dreptul ei să facă asta.
Jones: Da, chiar așa a fost! Îmi amintesc!
Lakin: Dar nu cumva e cu totul altceva să revină și apoi să se poarte ca o bestie? „O să le țin inimile bătând în palmă.” Unde este eleganța? Unde este stăpânirea de sine? Acesta este un sport nobil, pentru doamne și domni educați.
Jones: Nu sunt sigură că sunt de acord cu asta, dar îți înțeleg punctul de vedere, Briggs. Carrie Soto este o jucătoare zgomotoasă și aspră. Întotdeauna a fost așa. Dacă am crezut că se va înmuia, ne-am înșelat.
Hadley: Din nefericire, Gloria, sunt de acord cu tine în privința asta. Gândindu-mă la ce urmează… Va juca împotriva Carlei Perez.
Iar Perez este o adversară dură. Îi va ține
piept Carrie?
Jones: Nu spun nu…
Lakin: Eu am s-o spun: nu aș paria pe ea.

Sunt în camera mea de hotel și urmăresc meciul dintre Nicki și Andressa Machado. E la un set în urma ei; scorul este 7–6 în al doilea. Machado servește, iar Nicki aleargă pe tot terenul, returnând fiecare lovitură. Nu îmi dau seama cum atâta alergat cu o așa viteză și atâta lovit cu o așa forță nu o istovesc.

Nicki o forțează pe Machado și obține astfel minge de meci. Machado servește jos și în exterior; Nicki aleargă și îi răspunde cu un backhand în forță. Mingea zboară pe lângă Machado, aducându-i lui Nicki victoria. Mulțimea aclamă. Comentatorii încep cu lingușelile: „Nicki Chan merge fără probleme în turul trei, de parcă ar fi avut cineva vreodată vreo îndoială."

Nimeni în afară de mine nu pare să observe că Nicki iese de pe teren protejându-și glezna stângă.

Sună telefonul și presupun că e tata. Nici lui nu avea cum să îi scape glezna aia. Dar nu e tata, e Bowe!

— Oh, bună! îl salut.

— Am șters podelele cu Lomal! spune Bowe, și îi simt zâmbetul prin telefon.

— Am auzit! Felicitări!

— Felicitări pentru victoria împotriva lui Flores! îmi răspunde.

— Mulțumesc, mulțumesc! N-a avut nicio șansă.

— Nu! N-a avut. Dar știam cu toții asta, nu-i așa?

— Ce știați?

— Că o să te întorci și că o să fie ca și cum n-ai fi plecat niciodată.

— S-ar putea să fie puțin cam prea devreme să spunem asta! îi răspund.

— Ai ceva special, Carrie! zice Bowe. Întotdeauna ai avut.

— Și tu la fel!

— Chiar crezi asta?

— Da, chiar cred!

Rămâne tăcut o vreme – câteva clipe.

— Mai ești la telefon? îl întreb.

— Da, sunt aici, spune, iar vocea lui devine joasă și liniștită, aproape ca o respirație. Carrie, dă-mi voie să vin în camera ta!

Îngheț.

— Carrie?

— Da!

— M-ai auzit?

— Da!

— Și?

— Nu așa merg lucrurile! îi răspund. Nu așa!

— Dar ar putea merge așa, insistă Bowe. Au mers așa odinioară.

— S-a întâmplat acum mai bine de 10 ani.

— Te rog, nu îmi aminti cât de mult a trecut de atunci!

— Spun doar că… lucrurile sunt diferite acum.

— Și nu pot fi diferite într-un sens bun? mă întreabă. Cum ar fi ca de data asta să nu îmi spui să nu te mai sun? Iar dacă îmi spui, eu să nu te ascult?

— Bowe, îi zic, clătinând din cap.

Inima mi-o ia la goană, și imediat îl urăsc pentru că m-a făcut să-mi consum atâta energie pe ceva cum ar fi sexul când trebuie să mă concentrez asupra jocului.

— Nu!

— Bine! spune el, cu vocea mai alertă acum, aproape de tonul normal. Am priceput mesajul! Nu o să te mai întreb asta!

— Perfect! Te rog să nu o mai faci!

— Mult noroc împotriva lui Perez! Sper să am șansa să te văd zdrobind-o!

— Tu împotriva cui urmează să joci?

— Lui O'Hara!

Trag aer în piept un pic prea zgomotos, iar el mă aude.

— Exact așa cred și eu! îmi zice.

— Poți să îl învingi! Poți!

— Uuu! îl aud pe Bowe râzând. Începi să vorbești precum sora-mea. Doar că eu vreau să vorbești precum Carrie Soto!

Mă gândesc câteva clipe.

— O să te obosească. Dacă ajungeți la cinci seturi, ești terminat! Așa că nu îl lăsa să ajungă la cinci seturi. Câștigă pe serviciul lui din primul set – asta va fi șansa ta pentru a învinge!

— Da! zice Bowe. Și eu mă gândeam tot așa. Că m-am ars dacă ajungem la cinci.

— Bun, rezolvă în trei! îl sfătuiesc.

— Oh, da, pur și simplu să îl învinge pe O'Hara în minimum de seturi? Nu-i așa că e o nimica toată?

— Poate fi, dacă ți-o dorești suficient de mult!

— Asta nu e întotdeauna adevărat, Soto! Dar îți mulțumesc! Apreciez încurajările!

SOTO VS. PEREZ

AUSTRALIAN OPEN 1995

E năucitor de cald. Simt broboane de transpirație pe frunte și deasupra buzei superioare. Mă șterg cu prosopul pe care îl am în mână în timp ce stau pe margine, recăpătându-mi suflul.

În partea opusă a terenului se află Carla Perez. I se spune Baza din Baltimore, iar comentatorii de sport au discutat îndelung despre forța forehandului ei. Însă oamenii ăștia nu l-au simțit niciodată cum l-am simțit eu azi. Este devastator, mingea venind spre mine asemenea unui glonț tras dintr-o armă.

M-a prins nepregătită în primul set. Dar mi-am revenit și mi l-am adjudecat pe al doilea, ținând piept forței ei și păstrându-mi unghiurile de abordare precise. Așadar, acum scorul e 5–5 în setul al treilea.

Merg pe linia de fund. Bat mingea și apoi mă uit în lungul terenului la Carla, care a luat poziția de așteptare, aplecată.

Soarele e în spatele meu – îl simt pe gât. Ceea ce înseamnă că ei îi bate în ochi. Servesc o minge înaltă și rapidă, știind că lui Perez îi va fi greu să o urmărească. O pierde din ochi, iar mingea îi aterizează la picioare. Se dă în spate ca să lovească. Returul ei e prea amplu.

Câștig ghemul, ceea ce înseamnă că sunt la doar un pas de a-mi adjudeca setul și meciul.

Mulțimea începe să aclame. I-am câștigat de partea mea pe mulți din public. O văd când mă uit în tribune.

Și iată care e faza cu sporturile care se joacă în arene: nu e vorba doar despre cât de bun ești la sportul respectiv, ci și de cât de bun ești la a simți spectatorii atunci când sunt cu tine sau la a-i ignora atunci când nu sunt.

E vorba despre cât de absorbit ești în momentul în care câștigi, dar și despre cât de curajos poți fi atunci când curentul e împotriva ta.

În anii ’۸۰, eram incredibilă atunci când mulțimea era cu mine. Eram incredibilă și când nu era. Nu aveam nevoie de dragostea sau de aprobarea oamenilor. Aveam nevoie doar de afurisitul ăla de trofeu.

Din păcate pentru Carla, ea nu are această hotărâre. Nu azi.

Sunt la punct de break după șase servicii.

Carla aruncă mingea sus și apoi o trimite peste fileu. Vine rostogolindu-se înspre mine. O returnez, țintind marginea terenului, acolo unde nu poate ajunge.

Deodată, tata își agită pumnul în aer.

Carla își aruncă racheta de pământ. Mă prăbușesc pe teren, ușurată.

Am ajuns în optimi.

La micul-dejun, în dimineața următoare, Bowe se află afară, în curtea interioară a hotelului, mâncând omletă și pâine prăjită.

Are o expresie placidă, care îmi amintește de suprafața oceanului – pare liniștit, dar știi că dedesubt există rechini care ucid pui de focă.

Cochetez cu ideea de a face cale întoarsă înainte să mă observe.

A pierdut în fața lui O'Hara ieri. Și nu a fost doar o înfrângere, s-a lăsat cu vărsare de sânge. Am văzut reluarea, noaptea trecută, pe canalele de sport. „Să vină cineva și să îi curme suferința lui Bowe Huntley", a zis Briggs Lakin.

Nu-mi permit să stau aici și să îl consolez. Am un meci asupra căruia trebuie să mă concentrez. De-asta mă întâlnesc cu tata în hol, la ora opt, pentru a merge la antrenamente.

— Ai putea măcar să nu te holbezi! zice Bowe deodată, fără să ridice capul, dar adresându-mi-se în mod evident.

— Nu mă holbam! îi răspund. Încercam… încercam doar să îmi dau seama dacă vrei companie sau nu.

Se silește să râdă.

— Încercai să îți dai seamă dacă poți să mă ignori pentru că te temi că eșecul este contagios.

Îl privesc. Arată bine în hainele lui obișnuite – o pereche de jeanși și un tricou negru cu buzunar – și cu părul pieptănat. E ca și cum aș avea în fața ochilor o cu totul altă persoană.

Îmi iau smoothie-ul și merg la masa lui.

— Îmi pare rău că ai pierdut!

Iau un scaun și mă așez.

— Mulțumesc! E foarte amabil din partea ta, având în vedere că eu, unul, nu aș proceda la fel.

— Adevărat?

— La un moment dat, după ce McEnroe a pierdut un meci în fața lui Borg, nici măcar nu m-am uitat la el restul sezonului pe zgură de frică să nu îmi aducă ghinion.

— Și ai câștigat? În timpul acelui sezon pe zgură?

Își înalță capul.

— Nu!

— La o adică, nu cred că norocul are de-a face cu toate astea, îi zic.

Bowe își dă ochii peste cap.

— Dacă n-a fost ghinion faptul că am mâncat bătaie ieri, atunci ce-a fost? Ridică un deget înainte măcar să scot vreun cuvânt și mă somează: Nu răspunde!

— Tu ai fost de vină! Nu ai pierdut meciul de ieri pentru că te-a lăsat norocul. Ai pierdut pe mâna ta. Pentru că nu ai câștigat pe primul lui serviciu, așa cum ți-am spus să faci!

— Oh, da, ca și cum ar fi fost floare la ureche?

Ridic din umeri.

— Ar fi putut să fie. Dacă ai fi folosit poziția de servire platformă pe care ți-a recomandat-o Javier. Dădea rezultat în cazul tău, și apoi m-am uitat la înregistrarea de aseară și am observat că ai folosit din nou pinpoint. Ca un tâmpit.

Bowe clatină din cap.

— Ai noroc că plec de aici cu primul avion. În felul ăsta, ești norocoasă că nu stau prin preajmă ca să văd cum te face bucăți Cortez.

— Oh, du-te naibii! Pur și simplu încercam să te ajut!

— Să-i spui cuiva *ce ar fi trebuit să facă* nu ajută pe absolut nimeni. Știi, Carrie, ai o reputație proastă, dar în bună măsură e meritată.

— Sau poate că anumiți băieței sunt prea sensibili.

Se uită în sus la mine și-și mijește ochii.

— Ești…

— Cum? îl provoc.

— Toată chestia asta pur și simplu nu merită! Deloc!

— Ei bine, atunci ai amabilitatea să te duci dracului! îi replic și mă îndepărtez.

Aproape că nici nu mă uit în urmă în timp ce tata iese din lift cu bagajul meu. Mă caută în mulțime, dar nu mă observă până nu mă îndrept spre el. Are un zâmbet uriaș pe față.

— Oh! zice. Nici nu te-am văzut! Sărbătoreai?

— Să sărbătoresc? îl întreb.

Zâmbetul îi devine și mai larg.

— Nicki Chan și-a scrântit glezna în timpul meciului împotriva lui Antonovici. Și-a luat adio de la restul turneului.

— Nu cred!

Tata încuviințează cu o mișcare din cap.

— M-aș putea împăca cu asta.

— Da, ai putea!

— O să câștig tot afurisitul ăsta de turneu. În timp ce ea își îngrijește glezna rănită, pot face ca lucrurile să fie așa cum ar trebui să fie.

— Da, poți, *cariño*! spune tata. Dar nu și dacă vei continua să stai și să te lauzi în loc să te antrenezi!

Sunt la intrare și mai am vreo două trepte până la teren. Aud zgomotul mulțimii. Din micul meu punct de observație văd o pancartă din fundul arenei pe care scrie: „Mergi în finală, Carrie!”

Sunt trei oameni care stau între mine și Ingrid Cortez – bodyguardul, tata și antrenorul alcătuiesc un fel de zonă-tampon

între noi două, lucru pentru care nu pot decât să mă bucur.

Ieri a declarat într-unul dintre ziare: „Mă aștept la o victorie rapidă și decisivă în ceea ce mă privește. Voi încerca totuși ca situația să nu fie prea jenantă pentru Soto!"

Țin racheta în mână și mă joc cu corzile, asigurându-mă că sunt bine tensionate. Am șapte în trusă. Țopăi de câteva ori pe vârfurile degetelor de la picioare. Port Break Points roz neon și o bentiță de aceeași culoare pentru ca părul să nu îmi cadă pe frunte.

Tata își pune mâna pe umărul meu. Îi simt greutatea, simt greutatea încrederii pe care o are în mine, dar și emoția.

Când am jucat pentru prima dată la profesioniști – în acea decadă și jumătate în care mi-am croit drum spre vârf și am rămas acolo cât am putut de mult –, nu am găsit niciun fel de bucurie în aceste realizări. Câștigam, iar apoi îmi îndreptam atenția către noua provocare.

Dar acum, în timp ce mă întorc ca să mai arunc o privire mulțimii, știu că, în cel puțin o privință, am evoluat.

Vechiul meu sine știe că trebuie să te oprești – în mijlocul haosului – și să te bucuri de lumea de lângă tine. Să inspiri adânc, să miroși crema de protecție solară și cauciucul mingii, să lași briza să îți sufle pe gât, să simți căldura soarelui pe piele. În privința asta, mărturisesc că îmi place cum m-a îmbătrânit lumea.

Inspir și țin aerul în piept. Îmi îngădui un răgaz în care să-mi umplu plămânii și să mi se ridice pieptul. Și apoi expir, pregătită de luptă.

Îmi șterg vârfurile pantofilor și apoi intru pe teren.

SOTO VS. CORTEZ

Australian Open 1995

Iau poziția în spatele liniei de serviciu, așteptând prima lovitură a lui Ingrid Cortez.

Are 1,82 metri înălțime. Incisivii îi sunt lungi și ascuțiți, iar când zâmbește, arată de parcă ar fi gata să muște.

Aruncă mingea în aer și țintește către extrema dreaptă a terenului. Îi răspund cu o lovitură de pe linia de fund. Ne luptăm pentru punct, care îmi revine. *0–15*.

Alt serviciu, alt schimb. Punctul meu. *0–30*.

Mă uit la tata și remarc un zâmbet discret.

Cortez servește din nou, de data asta mai din scurt, mai strâns. Lovesc de pe linia de fund. Răspunsul ei este mai domol. Câștig punctul. *0–40*. Pot face deja break din primul ghem.

M-a subestimat. Și ce bucurie să o pun la punct!

Soarele a început să dogorească. Mulțimea murmură. Mă uit către loja jucătorilor, către tata. Face un semn din cap către mine, vrând parcă să îmi transmită să câștig ghemul. Apoi mă uit la locurile de deasupra și îl văd pe Bowe așezându-se.

Bănuiesc că și-a anulat zborul. Și a venit să mă vadă jucând împotriva lui Cortez.

Privirea mi se îndulcește în timp ce mă uit la el. „Iartă-mă!" mimează către mine. Încuviințez cu un mic semn din cap.

Îmi mut privirea din nou spre teren. Cortez servește înalt un topspin care are o asemenea forță, încât îmi e dificil să prezic unde va ajunge. Cu toate acestea, reușesc să recuperez mingea cât e sus și o returnez în adâncul liniei de fund, cam la vreo ו· de centimetri de reverul ei.

— Ghemul merge la Soto! anunță crainicul.

Bowe îmi face un semn victorios cu pumnul.

Câștig setul după următoarele nouă ghemuri.

În timp ce schimbăm terenurile, îi arunc o privire lui Cortez. Cât a trăncănit cum că nu îi e frică de mine, iar eu am zdrobit-o din primul set. Mă aștept să detectez o oarecare anxietate sau îngrijorare, un semn, ceva, că înțelege cu cine s-a pus.

În schimb, când îmi surprinde privirea, zâmbește de parcă nimic din toate acestea nu o înspăimântă absolut deloc.

În timpul celui de-al doilea set, loviturile ei devin mai puternice și mai rapide. Când îi returnez serviciile, simt o înțepătură în braț. Îmi regândesc strategia, reducându-mi loviturile așa cum făceam în

anii ’ʌ· când jucam împotriva Stepanovei. Scot la înaintare Soto Slice-ul.

Funcționează, dar Cortez încă presează. Nici măcar nu profită de loviturile direct câștigătoare atunci când poate. Lobează mingea mult în urmă. Raliurile noastre ajung la 15-16 serii de lovituri.

Lovesc mingea prea lung de câteva ori și trimit niște revere în diagonală prea largi. *La dracu’!*

Căldura mă molestește. O simt pe gât și pe umeri.

Din primele cinci ghemuri ale celui de-al doilea set, Cortez ia patru.

Când schimbăm terenurile, nu arunc nici măcar o privire spre lojă, la tata sau la Bowe. Îmi îngrop capul în prosop și mă gândesc. S-a dus avântul.

Preia controlul asupra terenului! Nu încetini ritmul acum!

Mă întorc pe teren. Cu fiecare secundă ce trece, Cortez e tot mai îndârjită. Încerc să returnez cu tot atâta foc cât pune ea în lovituri. Îmi las toată greutatea pe umăr, cotul fiind chinuit de suprasolicitare. Când returnez un forehand, racheta mi se crapă în două.

Mulțimea țipă.

În timp ce iau o rachetă nouă, expir profund. *Dacă poate câștiga setul, poate întoarce meciul. Nu o lăsa să câștige meciul! Nu o lăsa! Nu o lăsa!*

Cortez își adjudecă al doilea set.

Abia mai pot respira și sunt plină de sudoare. Durerea de cot mă omoară. Am început să simt junghiuri în genunchi. Torn jumătate din sticla de apă pe prosop, pe care mi-l pun pe cap, dornică să mă răcoresc și să blochez lumea exterioară.

Trebuie să câștig următorul set. Dacă nu o fac, totul s-a dus pe apa Sâmbetei. Și nu se poate să se ducă totul pe apa Sâmbetei. Nu încă.

Întotdeauna ai fost bună la asta!

Pun prosopul deoparte și mă ridic. Îmi scutur capul cu putere. Scutur și tensiunea din brațe și din umeri. Mă concentrez. Mă întorc pe teren.

Servesc cu efectul și precizia pentru care sunt recunoscută. Mingea zboară pe lângă Cortez. Un as. Mulțimea aclamă. Ridic pumnul victorioasă. Îmi croiesc din nou drum spre victorie.

E 5–5 în ultimul set. Îmi șterg sudoarea de pe față și încerc să mă întind fără să îi transmit lui Cortez cât de tare mă doare genunchiul. Nici măcar nu s-a așezat cât am schimbat terenul. Țopăie pe vârfurile picioarelor, de parcă ar fi dornică să se întoarcă la joc. Instinctul îmi revine în timp ce o privesc – totul îmi devine

mai clar. M-a alergat de colo-colo în al doilea set, făcându-mă să ajung la epuizare, iar acum încetinesc când ea de-abia începe.

Strâng mingea în palmă. Cum de-am greșit în asemenea hal? Cum de-am putut fi atât de proastă? Ca o novice! *Ai făcut exact ceea ce a vrut ea să faci! Iar acum ești ostenită, exact așa cum se aștepta toată lumea să fii!*

Mă întorc pe teren, iar Cortez începe să abată o ploaie de lovituri asupra mea, fără vreun semn că ar încetini, făcându-mă să alerg în stânga și în dreapta, obligându-mă ori de câte ori poate să îmi folosesc backhandul și știind că nu am anergia să fug după minge pentru un forehand.

Alerg și lovesc cu putere. Câștig puncte. Dar nu contează. Nu pot să câștig pe serviciul ei.

Scorul e acum 5–6. Dacă va câștiga ghemul ăsta, va câștiga meciul.

CARRIE, NU POȚI PIREDE!

Câștig următorul punct. *15–0.*

Punctul merge la ea. *15 egal.*

Punctul merge la ea.

Punctul merge la ea.

Minge de meci.

Servesc jos. Cortez returnează de-a lungul liniei. *Demonstrează-le că nu au dreptate în privința ta!*

Lovesc o scurtă[73]. Pot să întorc situația asta pe muchie de cuțit în favoarea mea.

Îmi returnează și ea scurt. Mingea sare din nou. Alerg, dar, înainte să ajung la ea, sare încă o dată.

Sunt copleșită de spaimă – ca și cum cerul s-a deschis și plouă cu rușine.

Cortez câștigă. Am terminat-o cu Australian Open 1995.

---

[73] Lovitură trimisă suficient de încet, încât mingea să cadă foarte aproape de fileu, în terenul advers.

— Hija, ai ajuns în optimi din primul tău turneu de la revenire! mă consolează tata.

Sunt întinsă în vestiarul antrenorilor cu o pungă de gheață pe genunchi.

— Trebuie să fii mândră de asta.

În câteva clipe o să fac un duș, iar apoi o să mă îndrept spre camera presei pentru un interviu. Cortez e deja acolo – împăunându-se, bag mâna-n foc. Ceea ce e dreptul ei. Până la urmă, a câștigat.

Eu sunt fraiera care a pierdut, iar acum trebuie să iasă în fața tuturor, conștientă că a existat o sportivă care a fost mai deșteaptă decât mine *și* care a și jucat mai bine. Ce înrăutățește lucrurile e că știu, *știu*, că nici măcar nu e vorba de o tenismenă mai bună decât mine. Aceasta este cea mai mare povară pe care o am de dus în urma eșecului meu.

— Nu ai răbdare! îmi reproșează tata, clătinând din cap. Și știu că nu e vina mea, pentru că am încercat să ți-o inculc. Tu însă nu ai priceput încă faptul că nu poți avea tot ce vrei în secunda în care ți-ai pus-o în minte.

— Pentru moment am să te ignor! replic în timp ce mă ridic și îndepărtez punga cu gheață. O să merg să vorbesc cu presa despre cum mi-am irosit șansa la titlu. Dar asigură-te că ții minte cuvânt cu cuvânt predica pe care mi-ai pregătit-o ca să mi-o livrezi mai târziu!

— Carolina…, zice tata.

— Ne întâlnim la hotel!

Tata continuă să vorbească, dar nu îl ascult. Mă îndepărtez, trec prin vestiar – pe lângă toate jucătoarele – și intru direct la duș.

La conferința de presă de după meci, toate camerele și toți reporterii se reped asupra mea.

— Cortez este o adversară puternică, dar una care probabil nu te-ar fi putut înfrânge dacă ar fi avut înălțimea ta, comentează o reporteriță încă dinainte să mă așez pe scaun. Ce părere ai?

— Nu am jucat la adevărata mea valoare astăzi. Trebuie să accept asta.

— După trei meciuri victorioase care ți-au marcat revenirea, spune un bărbat, înfrângerea de azi te ia prin surprindere? Ce simți în clipa de față?

— Simt că am jucat prost, iar o gloată de reporteri mă întreabă cum e să o dai în bară. Nu sunt fericită în clipa de față. Evident! O să folosesc acest eșec drept combustibil pentru a juca mai bine pe viitor, așa cum am făcut-o întotdeauna.

— Dar, la un moment dat, toți jucătorii o iau pe o pantă descendentă în ceea ce privește performanța, comentează un alt

bărbat. Asta vedem aici?

— De ce nu te duci să le întrebi pe Dvořáková, Flores și Perez dacă sunt de aceeași părere, că sunt pe o pantă descendentă în ceea ce privește performanța?

— Ce o să faci acum? mă întreabă o jurnalistă.

— O să merg acasă, o să reîncep antrenamentele și o să fiu pregătită să câștig la Paris.

— Da, dar zgura este, după cum ne spune istoria, terenul care îți pune cele mai mari probleme, continuă femeia. Ai câștigat la French Open doar o dată, în 1983.

— Da, da! zic. Uitați-vă la mine cum o să câștig din nou, în 1995!

Reporterii continuă să pună întrebări, dar mă ridic de la masă și ies din încăpere.

Înapoi la hotel, iau liftul și mă îndrept spre camera mea. În timp ce cotesc, îl văd pe Bowe în hol, alături de valiza lui.

Mă opresc.

— Nu eram sigur dacă ești genul de persoană care vrea companie atunci când pierde sau genul care vrea ca toată lumea să fugă din calea ei, mă întâmpină el.

— Sunt genul care vrea ca toată lumea să fugă din calea ei, îi răspund.

Încuviințează din cap.

— Am priceput! spune și își înhață valiza. O șterg, atunci.

Mă apropii de el.

— Nu trebuia să îți schimbi zborul!

Se uită la valiză, apoi la mine.

— Trebuia, de fapt… N-am avut nicio șansă în fața lui O'Hara. Dar nu aș fi avut nicio șansă nici în fața celorlalți jucători pe care i-am învins în acest turneu dacă n-ai fi fost tu.

— Dacă nu ne-am fi antrenat împreună?

— Da! Dar și faptul că… faci asta. Faptul că ai apărut și ai zis „Încă mai am multe lucruri de dovedit". Randall s-a retras, Stepanova nu mai e. McEnroe. Borg a arătat ca un idiot acolo, pe teren, când s-a întors după atâția ani cu racheta lui de lemn. Dar tu, nu. Tu ai arătat ca un mercenar. Și asta… asta cred că mă face să mă simt mai puțin prost. Că măcar am încercat.

Mă sprijin de perete. Bowe se apropie.

— Nu încerca să mă săruți! îl avertizez.

Zâmbește și clatină din cap.

— M-ai lămurit deja cum stau lucrurile. Nu trebuie să continui să mă respingi.

— Bine! Pur și simplu îți spuneam… să nu o faci.

Încuviințează iar din cap.

— Îmi pare rău că am țipat la tine în dimineața asta! zice el. Aveai dreptate în legătură cu poziția mea. Și felul în care jucasem.

— Aș fi… Aș fi putut să o spun într-un mod mai delicat.

— *Aș fi putut să o spun într-un mod mai delicat: Povestea lui Carrie Soto.*

Izbucnesc în râs.

— Încotro acum?

Bowe ridică din umeri.

— Ei bine, nu o să joc în Cupa Davis, evident. Dar mă îndrept spre Marsilia și San Jose. Apoi Memphis. Și așa mai departe.

— Îmi lipsește un pic, îi mărturisesc. Circuitul. Miș-carea constantă, concentrarea constantă. Nu poți să te agăți de un eșec dacă te îndrepți deja spre următorul meci.

— Ai fi putut să te înscrii iar în circuit, știi asta.

Încuviințez în timp ce îmi ciugulesc pielița unei unghii, fără să mă uit la el.

— Nu sunt încă suficient de bună pentru a domina așa cum îmi doresc.

— Ai jucat bine azi! Și mă bucur că am fost de față! Știu că nu ai obținut ce îți doreai, dar tot sunt copleșit de ceea ce ai realizat pe teren. Mulți sunt copleșiți.

— Mulțumesc! îi răspund și apoi încetez să îmi fac de lucru cu pielița și mă uit în ochii lui. Îți mulțumesc!

— Atunci, se pare că ne vedem la French Open! zice Bowe, cu mâna din nou pe valiză.

Aprob din cap.

— O să fiu acasă, încercând ca până atunci să îmi recapăt forma de luptătoare.

— Iar eu o să fiu pe teren, încercând să scot un iepure din pălărie.

Îmi întinde mâna ca să i-o strâng, iar eu o accept. Sunt surprinsă de cât de caldă este.

Se întoarce să plece.

— Ai cameră? îl întreb. Trebuia să pleci în dimineața asta.

— O să fac rost! îmi răspunde. Nu îți face griji!

Există o canapea extensibilă în zona de living a apartamentului meu. Știu însă că, la un moment dat, în toiul nopții, o să bată la ușa dormitorului meu. Sau, și mai rău, o să mă strecor eu pe canapeaua lui.

Când parcurg scenariul acesta cu ochii minții pe repede înainte, abia suport să îl urmăresc. La un moment dat, el va spune ceva frumos, iar eu voi începe să cred că vorbește serios, în ciuda tuturor lucrurilor care dovedesc contrarul. Și apoi o să înceapă să îmi placă de el sau o să mă îndrăgostesc de el, sau o să încep să simt ceva ce

jur că nu am mai simțit niciodată. Și apoi, într-o zi, când o să fiu prea prinsă în mreje, dintr-un motiv oarecare, el o să înceteze să mă mai placă sau să mă iubească. Iar eu o să rămân cu inima frântă.

— Bine, atunci! îi spun. Mult noroc! Ne vedem la Paris!

SportsHour USA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Și Carrie Soto e out înainte de sferturile de finală. Ce înțelegem de aici?
Gloria Jones: Cred că a fost un meci grozav.
Briggs Lakin: S-a întâmplat ceea ce știam cu toții că se va întâmpla; a fost o încercare nereușită de revenire.
Jones: Da, adică… În cele din urmă, dacă vrea să fie în cărți pentru a câștiga un Grand Slam anul acesta, ți-ai dori să o vezi trecând de sferturile de finală.
Lakin: Dacă nu a ajuns în finala de la Melbourne în condițiile în care Nicki Chan a plecat acasă cu glezna praf, nu are nicio șansă să câștige un titlu de Grand Slam anul acesta. În special odată ce se întoarce Bestia. Și voi știți cu toții că nu sunt cel mai mare fan al lui Chan. Nu pot să suport mârâiturile. Totuși, este cea mai bună jucătoare din lume în clipa de față. Așa că asta era șansa lui Soto să înhațe titlul, dar a dat-o în bară.
Jones: Da, sunt de acord cu ultima parte a celor spuse de tine.
Hadley: Hei, ia priviți! Măcar o dată suntem cu toții de acord.
Lakin: Revenind la sferturile de finală, cred că poate câștiga Cortez.
Jones: Exclus! Antonovici o să o oprească.
Hadley: Păi, Chan nu mai e chiar o tinerică. Cine o să preia coroana de la ea când se va retrage? Ar putea fi ocazia potrivită pentru Cortez sau Antonovici. Să câștige un Grand Slam cât nu e ea prin preajmă. Să ne arate cum se prefigurează a fi viitorul tenisului.

În timpul zborului care ne duce acasă, la Los Angeles, tata vrea să recapitulăm ce a mers prost și ce anume pot face mai bine data viitoare.

— *Sí, pero* am jucat prost, tată! îi spun. Am devenit mândră. Am presupus că ajunsesem la nivelul de pe vremea când jucam, dar nu e așa. Cortez a scos asta la iveală. Și acum toți cei care au văzut meciul știu că mă pot doborî.

— *Sí y…*, răspunde tata și face un semn cu mâna, invitându-mă că continui să vorbesc.

— Așa că trebuie să lucrez la asta.

Zâmbește.

— Trebuie să *lucrăm* la asta. Trebuie să ne gândim la mai multe strategii în cazul fiecărei jucătoare în parte și să reacționăm mai repede odată ce înțelegem ce au de gând. De asemenea, trebuie să lucrăm la voleu și să îl facem mai bun decât a fost vreodată, astfel încât să nu mai fie nevoie să te bazezi pe loviturile de pe linia de fund dacă simți că începi să îți pierzi puterile.

Depistez un soi de vioiciune – de încântare – în vocea lui care mă irită.

— Da, dar încetează să mai zâmbești când vorbești despre asta!

— Nu pot! îmi răspunde, azvârlindu-și mâinile în aer. Trăim vremuri palpitante. Intrăm în faza a doua. Am învățat unde putem îmbunătăți, iar acum o vom face. Soarele strălucește, păsărelele ciripesc, iar lumea este a noastră!

Suntem totuși la multe mii de kilometri în aer. Este noapte și nu-s păsări aici, sus. Doar înfrângere și diferență de fus orar într-o cabină presurizată.

— Da, *está bien*! răspund. *Está bien!*

Aterizăm și ne îndreptăm spre casă, unde dorm vreo 12 ore. Planificasem să îmi petrec următoarea zi singură, cu draperiile trase și comandând pizza scumpă. Dar când deschid ochii, mă oblig să mă ridic din pat și să deschid televizorul. Vreau să capăt o confirmare asupra lucrurilor pe care deja le bănuiesc.

Ingrid Cortez apare pe ecran, ținând în mâini Cupa Memorială Daphne Akhurst[74]. A câștigat finala aia afurisită, învingând-o pe Antonovici.

Pare atât de fericită, stând acolo! Asemenea copilei care și este, până la urmă – atât de plină de bucurie, de viață și de înflăcărare! Fața îi strălucește, iar pielea îi este îmbujorată.

Când am pierdut eu asta? Bucuria succesului? Când a devenit victoria ceva de care *am nevoie* pentru a putea supraviețui? Ceva de care nu mă bucuram, așa încât mă panichez în lipsa ei?

Înainte să îmi dau seama ce fac; sunt în pantaloni scurți și în

tricou și bat la ușa tatei la ٨.٣٠ dimineața, într-o zi de odihnă.

Îmi deschide; e în halat și papuci și se șterge la ochi. Când mă vede însă se dinamizează imediat.

— Hai să jucăm! îi spun.

— Bine! Lasă-mă un pic să îmi adun notițele despre lucrurile asupra cărora trebuie să lucrăm!

Clatin din cap.

— Nu! Doar noi doi! Să jucăm un meci! De amuzament. Fără antrenamente.

Tata zâmbește și bate din palme a încântare.

— *Me encanta el plan!*[75]

Ridică mâna, gata să batem cuba. Râd și îi fac pe plac.

— *Dame cinco minutos! Y después jugamos!*[76] spune tata.

Când iese, merge săltat și rânjește. Servește primul, iar eu îl bat măr.

FEBRUARIE 1995

---

74 Daphne Jessie Akhurst (1903–1933), cunoscută în lumea sportului și sub numele luat în urma căsătoriei, Daphne Cozens, a fost o tenismenă australiană care a câștigat titlul la simplu feminin la Australian Open de cinci ori între 1925 și 1930, și a fost pe locul 3 mondial în anul 1928. S-a stins din viață la doar 29 de ani, în urma unei complicații la naștere. În cinstea ei, organizatorii Australian Open au decis ca trofeul competiției să îi poarte numele.

75 „Îmi surâde planul!" (în orig., în lb. sp.).

76 „Dă-mi cinci minute! Și apoi jucăm!" (în orig., în lb. sp.).

Soarele de-abia se zărește pe cer, dar, cu toate astea, sunt deja pe teren, în fața tatei, cu încălzirea făcută.

— Acesta este începutul sezonului pe zgură, îmi spune. Dăm uitării trecutul! Abia așteptăm concursul de la Paris. *Estamos de acuerdo?*[77]

— *Sí, está bien!* îi răspund.

Înfrângerea de la Melbourne încă mă doare. Singurul lucru care o va vindeca este să câștig la Roland Garros.

După cum au binevoit să îmi amintească mult prea amabilii reporteri, am câștigat la French Open o singură dată. Acum 12 ani. Celelalte 19 Grand Slamuri din cariera mea au fost pe suprafețe dure sau pe iarbă. Iar Roland Garros se desfășoară pe zgură roșie.

Terenurile cu zgură sunt mai moi; absorb mai mult din forța mingii, ceea ce înseamnă că ritmul este mai domol. Jucătorii aleargă mai încet, mingea sare mai încet, dar și mai *sus*, ceea ce îi oferă adversarului mai mult timp să reacționeze la loviturile mele. Zgura îmi reduce din avantaj la aproape orice capitol. Îmi neutralizează viteza, îmi distruge acuratețea și nici măcar unghiurile nu mai au același efect.

Zgura nu este pentru jucători rapizi. Îi favorizează însă pe cei care lovesc cu putere. Este un joc al mușchilor.

Zgura este tipul de teren pe care excelează Nicki, motiv pentru care sper din toată inima că are glezna prea bușită ca să poate juca.

— Ești gata să pui osul la treabă? mă întreabă tata, care are o minge în mână.

— *Obvio que sí!*[78]

Îmi aruncă mingea. O prind. Apoi se îndepărtează, îndreptându-se spre alee.

— Ce faci? îl întreb.

Se întoarce către mine, îndemnându-mă cu un semn din mână să îl urmez.

— Astăzi, *hija*, avem parte de o aventură.

Suspin în timp ce îl urmez.

— Poți să lași aici racheta și mingea de tenis! îmi spune.

Îl privesc pieziș.

— Am nevoie de pantofii de alergat?

Clatină din cap dintr-o parte în alta.

— Nu! Nu cred!

— Unde mergem? îl întreb în timp ce deschide portiera de pe partea șoferului de la Range Roverul verde pe care i l-am cumpărat

acum doi ani.

— Mai sunt trei luni și jumătate până la French Open, îmi zice.

Deschid portiera de pe partea pasagerului și intru în mașină.

— Da, sunt conștientă de asta.

Tata pornește motorul.

— E un teren cu zgură, adaugă, apoi dă în marșarier și se întoarce să se uite în spate.

Oh, nu!

— Nu, tată, nu! *De ninguna manera!*[79]

— Carrie, *sí*! îmi răspunde.

— *No, ni lo sueñes, papá!*[80]

— *Lo siento, pero ya lo estás haciendo!*[81]

— Ce sunt eu? Am 12 ani din nou? *No necesito hacer esto.*[82]

Remarc un mic zâmbet pe chipul lui în timp ce iese de pe alee spre stânga. Spre plajă.

Stau acolo, în Santa Monica, privind oceanul, în vreme ce simt nisipul fin și fierbinte sub picioare.

— Începi de aici! îmi spune tata. O să conduc în susul coastei exact 8 kilometri; ne vedem acolo!

Mă pregătesc încă o dată să alerg pe afurisitul ăsta de nisip.

Și nici măcar nu e nisip umed. E unul uscat, aspru și care se sfărâmă sub greutatea corpului în timp ce picioarele ți se afundă cu fiecare pas.

Dor toate. Coapsele, tendoanele, mușchii cvadricepșii, fesele. Totul.

Baywatch face ca lucrurile să pară mult prea ușoare.

Mă uit în jur și suspin. În spatele meu, adolescenți în tricouri supradimensionate și blugi rupți se plimbă pe alea pavată care delimitează plaja. Câteva femei în colanți neon scurți și sutiene sport alunecă pe patine cu rotile în timp ce ascultă ceva la walkmanuri.

Ce n-aș da pentru o alergare pe pistă în loc de nisipul din spatele meu!

Îmi întorc capul spre nord, concentrată asupra kilometrilor de plajă care mi se așternîn față.

— *Y bien?* zice tata.

Oboseala musculară duce la o lipsă de agilitate. Nu îți mai poți atinge țintele cu acuratețe. Loviturile nu mai au aceeași precizie. Nu poți să ajungi suficient de sus pentru a lovi din unghiurile care trebuie.

Tata are dreptate. Trebuie să fac asta.

— *Está bien!* îi spun. Opt kilometri. Ne vedem acolo!

Mă salută militărește, apoi urcă în mașină. Îl privesc în timp ce

se îndreaptă spre Pacific Coast Highway și se îndepărtează de mine.

Mă uit la nisipul de la picioare. Respir adânc și încep să alerg.

La început, pare că nu fac niciun efort; așa e întotdeauna. Apoi, încep să respir din ce în ce mai greu, iar picioarele îmi devin de plumb.

După vreo 40 de minute, sunt convinsă că am alergat deja cei 8 kilometri. Tata se joacă cu mine; cred că a condus vreo 16 kilometri.

Coapsele mă omoară. Gâfâi. Dar nu pot încetini ritmul – trebuie să țin pasul pe care l-a imprimat tata. Trebuie să fiu *în stare* să o fac. Pot controla alergarea.

Nisipul devine tot mai fierbinte, arzându-mi tălpile. Lumina soarelui este orbitoare. Sudoarea îmi curge pe frunte, îmi intră în ochi și îmi udă tricoul.

Îmi limpezesc mintea; îmi ascult respirația. Și, pentru o clipă, mă opresc din a mă gândi la nefericirea legată de ceea ce fac. Mă gândesc doar la Nicki Chan.

Născută la Londra din părinți chinezi, a pus mâna pentru prima oară pe rachetă la vârsta de 6 ani. Fiind stângace, a avut un avantaj de la început. Și a fost bună, poate chiar a excelat, la anumite capitole în timpul anilor săi de juniorat. A trecut la profesioniști și s-a descurcat bine. Îmi amintesc că am jucat împotriva ei. Îmi amintesc că am învins-o. Apoi, în 1989, și-a luat o pauză de jumătate de an de la turnee și și-a reinventat complet jocul alături de un antrenor pe nume Tim Brooks.

Loviturile de pe linia de fund i-au devenit brutale, iar serviciul, letal. Nu a mai jucat ceea ce numim „tenis procentual", adică alegând lovitura cea mai sigură. În schimb, a optat pentru lovituri nebunești, riscante, fiecare dintre acestea executată cu forța unui tanc și o energie de neegalat.

În noua ei variantă, este o jucătoare care se întinde după minge și care sare mult în sus. Face șpagatul pe zgură și balansează ca un jucător de baseball la prima bază.

Nu e întotdeauna într-o formă perfectă; loviturile ei sunt uneori urâte. Dar face lucrul pentru care am venit toate: câștigă.

Din nefericire, e o scorpie cu propriul corp. Se rănește mai des decât majoritatea jucătoarelor – o gleznă scrântită, un cot luxat, un genunchi slăbit, o problemă la spate. Are 31 de ani, și e greu de spus cât o să mai reziste. Dar există și o incredibilă frumusețe în jocul ei, o disperare sălbatică, o brutalitate. Nu e vreo dansatoare. E o gladiatoare.

Mă întreb ce face în acest moment. Dacă glezna i se vindecă. O să fie pregătită pentru Paris? Sau această accidentare va fi cea care o va pune la pământ pentru totdeauna?

Știe deja care variantă va fi? Este speriată? Este și ea la fel de nerăbdătoare ca mine să vadă ce o să îi rezerve anul acesta? Sau este încântată de tot ce se întâmplă?

Sper că cel puțin o parte din ea este încântată. Totul e atât de captivant!

— A fost deplorabil! zice tata în timp ce, într-un final, mă apropii de el pe plajă. Ar fi trebuit să fii cu *cel puțin* 10 minute mai rapidă. Venim din nou *mañana*!

De-abia mai pot respira.

— *Bueno!* îngaim. *Mañana!*

Viața mea devine…

8 kilometri prin nisip o dată la 2 zile.

Sprinturi de 40 de metri în zilele libere.

Lupte cu o mașină care scuipă spre mine mingi care ating o viteză de 130 de kilometri pe oră.

Confruntări cu parteneri de antrenament ore în șir, la nesfârșit.

Tata măsurându-mi serviciile cu un pistol-radar și clătinând din cap până ce nu ating cel puțin 190 de kilometri la oră.

Și apoi, când soarele începe să apună și totul adoarme în jur, eu urmărind înregistrări.

Eu și tata ne uităm la meciuri de la Melbourne, încercând să ne dăm seama ce aș fi putut să fac mai bine. Le urmărim pe Cortez, Perez, Odette Moretti, Natașa Antonovici, Suze Carter, Celine Nystrom, Petra Zetov și Andressa Machado la IGA Classic, evenimentul desfășurat în Oklahoma.

Tata își încleștează maxilarul în timp ce o urmărim pe Natașa Antonovici dominând în finala împotriva lui Moretti. Nu trebuie să-mi spună nimic – știu pentru ce își face griji.

Antonovici joacă exact așa cum o făceam eu pe vremuri. E rapidă și are un arsenal complet de lovituri. Nu o să îmi fie ușor să o am adversară la Paris, dacă o să fie cazul.

— Cred că ar trebui să mergem la Indian Wells! mă anunță tata într-o seară după ce închidem televizorul. Să le vezi pe jucătoare de aproape, să le cauți punctele slabe. Să te antrenezi ca să le înfrângi.

— Bine! îi răspund. Sigur!

Tata se ridică pentru a pleca acasă.

— Ai văzut că Bowe e în sferturile de la Milano? mă întreabă.

— Da! îi răspund cu o mișcare din cap.

— Trebuie să vă aducem din nou pe amândoi pe teren. Cu cât e el mai bun, cu atât o să joci tu mai bine! Până într-o zi, când vei juca tenis mai bine decât ai făcut-o vreodată, *pichona*.

— *No lo sé, papá!* îi zic.

— Îți spun, *hija*, ai cel mai important meci al carierei tale în

față!

Atât de amabil să îmi spună lucrurile astea – exact genul de lucruri pe care un tată ca el i le-ar spune unei fiice ca mine! Lucruri pline de suflet, dragoste și credință și, poate, un pic neadevărate.

MARTIE 1995

---

77 „Ne-am înțeles?" (în orig., în lb. sp.).
78 „Evident că da!" (în orig., în lb. sp.).
79 „În niciun caz!" (în orig., în lb. sp.).
80 „Nici să nu te gândești la asta!" (în orig., în lb. sp.).
81 „Îmi pare rău, dar deja o faci!" (în orig., în lb. sp.).
82 „Nu am nevoie să fac asta!" (în orig., în lb. sp.).

Eu, tata și Gwen ne suim valizele în SUV-ul lui Gwen și ne îndreptăm spre Indian Wells.

Gwen conduce, iar eu mă aflu pe scaunul pasagerului. La radio se aude muzica trupei TLC, iar sistemul stereo face să pară că artistele sunt cu noi, în mașină.

Tata stă pe bancheta din spate și adoarme la cinci minute după ce ajungem pe autostrada 10.

Gwen dă sonorul radioului mai încet.

— Uite care-i treaba! începe ea aproape în șoaptă. Trebuie să vorbesc ceva cu tine!

— OK! îi răspund în timp ce ne continuăm deplasarea cu mașina.

— Cei de la Elite Gold vor ca, pentru moment, să facă o pauză cu ședințele foto și reclamele.

Mă întorc spre Gwen.

— Dar am ajuns până în optimi.

Gwen își verifică aspectul în oglindă și schimbă pe banda pentru urgențe, care aproape este paralizată.

— Au fost impresionați că ai venit la Melbourne. Totuși, sunt de părere că zgura este cea mai dificilă suprafață de joc pentru tine și nu vor să difuzeze niște reclame despre ce legendă a sportului ești după două…

— Eșecuri.

— Au folosit termenul „înfrângeri”.

— Nu am pierdut încă la French Open, dar ei deja mă scot din joc?

— Le-am spus că fac o greșeală. Am zis: „Aveți contract cu cea mai mediatizată sportivă a anului. E în interesul vostru să faceți reclamele *acum*, astfel încât, atunci când va câștiga vara asta, să aveți campania deceniului!”

— Dar nu au crezut așa ceva.

— Vor mai degrabă să aștepte și să vadă.

Lovesc portiera în vreme ce Gwen se uită urât la mine.

— Ce dracu’ faci?

— Îmi pare rău!

— Ascultă, și tu, și eu știm că Melbourne a fost doar începutul. O să câștigi până la sfârșitul anului.

— Chiar crezi asta? o întreb.

— Cred în tine! Cred că, dacă spui că un anumit lucru poate fi făcut, atunci va fi făcut.

Închid ochii pentru o clipă și mă întreb cum să îi zic câtă nevoie aveam să aud asta! Doar că nu găsesc cuvintele potrivite.

— Așadar, treaba cu Bowe…, reia Gwen, uitându-se la mine o clipă înainte de a-și aținti din nou privirea asupra drumului. Cum a mers? Zice că a câștigat mult din asta. A fost o treabă bună? A ajutat?

— A fost grozav, de fapt. Mi-a fost de mare ajutor să am un partener de antrenament de un asemenea nivel.

Gwen ridică din sprâncene.

— Și asta e tot?

Mă holbez la ea.

— Nu știu încotro bați.

— Am văzut o fotografie cu voi doi ieșind la cină la Melbourne. Iar oamenii vorbesc că a venit la meciurile tale. Mă întrebam dacă…

Clatin din cap și îi răspund:

— Vezi-ți de treburile tale!

— Oh, haide! Mi-a fost clar că Bowe încă mai simte ceva pentru tine. Mi-a fost *clar*.

Mă întorc cu fața spre geamul pasagerului și mă uit cum ne târâm prin trafic. Ne strecurăm prin zona industrială a Los Angelesului cu viteza unui melc.

— Îți alcătuiești o telenovelă în minte.

— Cred că v-ar fi bine împreună. E el cam necizelat, dar e un om bun – exact ca o anume persoană pe care o cunosc eu.

— Gwen, las-o baltă!

— Pur și simplu cred că ar fi drăguț dacă, știi, ai avea pe cineva în viața ta.

Mâna îmi este pe portieră și mă trezesc încleștând pumnul.

— Ești nemulțumită de propria ta relație? o întreb. De-asta îți bagi nasul în a mea?

— Nu îmi bag nasul. Vreau doar să te văd fericită! E ceva greșit în asta? Să cred că ți-ar face bine dacă ai fi cu cineva?

Îmi vine să deschid portiera și să sar în mijlocul autostrăzii.

— N-ai parte de suficient sex, Gwen! îi spun în șoaptă, căci nu vreau să îl trezesc pe tata. Mă văd nevoită să îi spun lui Michael să intervină ca să nu-ți mai vâri coada în treburile mele.

Gwen își dă ochii peste cap și flutură din mână.

— Păi, scuză-mă că îmi doresc să fii iubită!

— Pur și simplu o să-l sun și o să-i spun că trebuie să învețe cum să te satisfacă, astfel încât să nu mai încerci să trăiești prin mine!

Îi iau telefonul din mașină și apăs pe butonul de apelare rapidă, presupunând că e pentru soțul ei. Începe să sune.

Gwen îmi smulge telefonul din mână chiar când Michael

răspunde.

— Bună! îl salută ea. Voiam doar să îți spun că am plecat și ne îndreptăm spre…

Încetez să o mai ascult, căci traficul se descongestio-nează și începem să ne deplasăm cu adevărat pe auto-stradă. Îi arunc o privire lui Gwen în timp ce închide telefonul.

— Câteodată chiar sari calul! îmi zice.

Mă întorc și privesc pe geam în vreme ce Gwen calcă accelerația și ne duce mai departe pe autostrada 10, către deșert.

Tata poartă ochelari de soare și pălărie, de parcă, deghizat așa, ar putea trece neobservat în timp ce stă cu ١٠ rânduri mai în spate în zona de jos a arenei. Urmărim meciul dintre Ingrid Cortez și Madlenka Dvořáková. Tata e cu ochii pe fiecare lovitură, luând notițe despre ambele jucătoare într-o agendă cu copertă din piele neagră pe care a cumpărat-o cu o zi în urmă. N-a mai folosit o agendă de când eram adolescentă. Mă întreb dacă recurge la chestia asta fiindcă a îmbătrânit și nu mai are încredere în memoria lui sau pentru că am îmbătrânit eu și nu putem să riscăm.

Dvořáková își adjudecă primul set, ceea ce este un șoc. Aplaud și aclam.

Tata se întoarce spre mine.

— Ce e? îl întreb.

— Aclami. Pentru jucătoarea mai slabă.

— Nu îmi place Cortez.

— Dar e o jucătoare fenomenală. Cu siguranță îi respecți stilul de joc… Talentul?

— Desigur! îi răspund. Adică, da! Totuși, Dvořáková muncește din greu. O să fie nevoie să dea tot ce poate ca să o pună la respect pe Cortez. Așa că o aplaud, bine?

Tata zâmbește și clatină din cap.

— Te înmoi odată ce înaintezi în vârstă.

Îl ignor și mă uit pe program.

— Mai stăm un pic să o vedem pe Cortez, apoi ar trebui să ne oprim să o vedem și pe Perez, care joacă împotriva lui Zetov! îi propun. Gwen e acolo, cred.

Sunt norocoasă că Gwen nu e genul de persoană care să poarte pică. A fost rece cu mine restul drumului până aici, dar în dimineața următoare s-a comportat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Am formulat câteva scuze în minte, dar cuvintele respective nu mi-au ieșit niciodată de pe buze.

Tata încuviințează.

— Și trebuie să le vedem și pe Antonovici și Moretti diseară!

— Da, de acord!

— E amuzant! reia tata și își lovește ușor umărul de al meu. Doamne, cât iubesc sportul ăsta!

Îmi lovesc și eu umărul de al lui. Mă întreb cum e să fii capabil să iubești tenisul fără ca acesta să nu amenințe să te dea uitării cu fiecare meci care trece.

Două zile mai târziu, mă trezesc devreme în casa pe care am închiriat-o, incapabilă să îmi liniștesc mintea.

Mă uit la ceas și văd că e aproape 5. Hotărăsc să ies la o alergare.

În dimineața din deșert, corpul îmi e mai cald decât aerul rece. Alerg pe mijlocul drumului, pe străzile pustii ale cartierului; alerg încet, dar într-un ritm constant, punctat de zgomotul picioarelor lovind asfaltul.

Dacă nu ajung suficient de departe la French Open, pot să îmi pierd sponsorii.

Nu îmi pasă de bani. De când am plătit ipoteca pentru complexul în care stau, majoritatea banilor mei merg către înființarea de centre pentru tineri în Statele Unite și Argentina, prin intermediul fundației. Am investit bine, așa încât o să îmi permit să donez în continuare chiar și fără sponsori.

Nu e vorba de profit.

E vorba de expresia lui Gwen când va trebui să îmi spună că oamenii cu banii se retrag. E vorba de a intra pe terenul de la Wimbledon în timp ce știrea că am fost lăsată de izbeliște ajunge în ziare. E vorba de a sta la masă într-un restaurant, cu toată lumea din jurul meu știind care este rezultatul eșecului meu.

E vorba de a fi doborâtă, așa cum își doresc de mult unii pentru mine.

Aș detesta să le dau satisfacție.

Alerg fără să fiu atentă încotro mă îndrept și mă trezesc din nou în fața casei înainte să îmi dau seama măcar că m-am deplasat în cerc.

Fac un duș. Cu părul încă ud, arunc pe mine o pereche de jeanși și un tricou și urc în mașină. Habar n-am unde merg; știu doar că trebuie să mă mișc. Conduc prin deșert – munți de un roșu stins și câmpii de un cafeniu-deschis, palmieri și centre comerciale.

Dacă am dat-o în bară?

Nu pot permite să se întâmple una ca asta. Trebuie să mă antrenez; trebuie să vin cu un plan. Trebuie să muncesc.

Multă vreme, ambiția mea m-a oprimat. Nu este o bucurie – este un stăpân în fața căruia trebuie să răspund, un fum care îmi învăluie viața, făcându-mi imposibil să respir. Doar disciplina și dorința mea de a mă forța mai mult și mai mult m-au ghidat.

Acum însă îmi dau seama că îmi lipsește intuiția. Trebuie să fiu în stare să improvizez, să gândesc mai rapid decât am făcut-o la Melbourne, să îmi descifrez instinctiv adversarele.

Înainte să îmi dau seama ce fac, conduc spre arenă.

Acolo, mă așez undeva, în mijlocul tribunelor, și urmăresc.

Urmăresc meciul dintre Nystrom și Antonovici. Remarc faptul că

serviciul lui Antonovici este impecabil. Urmăresc meciul dintre Moretti și Machado. Văd forța pură din spatele loviturilor de pe linia de fund ale lui Moretti. Forehandul ei este uimitor, dar reverul cu două mâini o face vulnerabilă.

Atunci când meciul se sfârșește, mă uit pe program și îmi las privirea să zăbovească asupra competițiilor de la masculin. Bowe joacă din nou împotriva lui O'Hara. Acum. Așa că, în loc să urmăresc disputa dintre Perez și Cortez, mă îndrept spre un alt teren.

Bowe poartă pantaloni scurți bleumarin și un tricou polo alb. Părul îi pare un pic în neorânduială sub șapca de baseball bleumarin. Are 2–2 la seturi cu O'Hara și acum au intrat în al cincilea. Sunt surprinsă, dar poate că nu ar trebui. Nu mă pot împiedica să nu simt ceva mândrie în ceea ce îl privește.

O'Hara este atât de blond, încât părul îi pare aproape alb, și același lucru se întâmplă și în cazul sprâncenelor. Este un tenismen plin de frustrări și neinteresant, ceea ce se cheamă un *moonballer*[83]. Joacă tenis procentual într-un grad de-a dreptul absurd. Este bine știut faptul că există certuri mari între O'Hara și antrenorul lui, Henry Bouchard, exact din acest motiv. Nu există pic de pasiune sau de personalitate în jocul lui O'Hara.

Asta l-a făcut pe Bowe un jucător atât de fascinant de-a lungul carierei, indiferent dacă a pierdut sau a câștigat. În anii '80, chiar și atunci când zbiera la arbitri – sau poate mai ales atunci când o făcea –, știai că ai în fața ochilor un om care își dă și sufletul pe teren, o ființă umană cu defecte care amenințau să îi vină de hac. Știai că ai în fața ochilor pe cineva care luptă și care este dispus să își asume orice risc.

Întotdeauna am admirat asta la el.

Bowe câștigă ghemul actual. Scorul este 6–5 pentru el în cel de-al cincilea set. Dacă face break pe serviciul lui O'Hara, meciul e al lui.

Îmi doresc asta pentru el – întreaga arenă și-o dorește. Îți poți da seama de acest lucru după liniștea în care s-a cufundat mulțimea. Toți ochii sunt ațintiți asupra terenului.

Pentru o clipă, zâmbesc la gândul că Bowe nu știe că îl urmăresc. Pare cumva o treabă făcută pe furiș și ciudat de intimă.

O'Hara câștigă punctul. Scorul este *15–0*.

Apoi, *15 egal*.

30–15.

30–30

Bowe își șterge sprâncenele cu mâneca tricoului, își tot face de lucru cu șapca și țopăie un pic prea repede atunci când își ia poziția, așteptând serviciul. Este obosit și nervos. Însă suspectez că

nimeni altcineva nu observă aceste lucruri în clipa de față. Pentru că Bowe returnează minunat. Nu pot decât să radiez de fericire.

40–30.

Apoi egalitate de puncte.

Bowe câștigă din nou; este avantaj la primire. E o minge de break – și de meci. Bowe *o are.* Este *atât de aproape*! Încă una și câștigă meciul.

O'Hara servește mingea lung și sus. Bowe o returnează prompt, atingând tușa. E înăuntru! Mă ridic în timp ce oamenii încep să ovaționeze în jurul meu.

Apoi arbitrul spune că a fost în afară.

O'Hara pare șocat. Mă întorc să mă uit la Bowe, care și-a smuls deja șapca de pe cap. Dă cu ea de pământ.

— ÎȚI BAȚI JOC DE MINE? strigă în timp ce se îndreaptă spre arbitru. ESCROCULE!

Nu reușesc să îmi dau seama ce zice arbitrul.

— EȘTI UN MARE MINCINOS! TE DOARE ÎN COT DE ARTA ACESTUI SPORT!

Mai mulți oficiali apar pe teren în timp ce Bowe se îndreaptă spre linia de fund.

— NU E NEVOIE SĂ MĂ ȚINEȚI ÎN FRÂU PE MINE! strigă Bowe. ȚINEȚI-L ÎN FRÂU PE TÂMPITUL ĂSTA!

O'Hara râde de el.

Bowe își azvârle mâinile în aer.

Preț de câteva clipe cercetez spectatorii, căci nu sunt în stare să îl privesc pe Bowe în timp ce este certat de oficiali. O să capete un punct de penalizare numai pentru faza cu înjuratul. *Oh, Bowe! Pe bune?* De acum o să fie mult mai departe de a câștiga.

Pe rândul din fața mea, observ câțiva fani adolescenți care îl urmăresc fascinați pe Bowe. Nu mă pot hotărî dacă Bowe exercită o influență bună, ridicându-se împotriva unui arbitru părtinitor cu adversarul, sau o influență rea, dezvăluindu-se a fi un om mare care face o criză de personalitate atunci când lucrurile nu merg bine. Desigur însă, nu există lecții de învățat sau o morală absolute. Există doar perspective. Nemernicia unuia este ceva demn de admirat pentru altcineva.

În timp ce privesc prin tribune, ochii mi se opresc patru rânduri mai în față asupra unei femei care poartă ochelari de soare și o șapcă de baseball. Inima dă să-mi iasă din piept.

Este Nicki Chan.

O privesc, încercând să mă conving că sunt nebună. Dar ea e!

Trupul ei longilin și, slavă Domnului, masiv este inconfundabil. Brațele puternice și musculoase. Umerii lați. Părul lung și brunet. Nimeni nu vorbește mult despre asta – ceea ce e edificator –, dar

Nicki Chan e superbă. Superbă de oprește circulația. Față rotundă cu pomeți înalți și buze pline.

Alte femei din tenis – blonde, cu sâni mari și picioare lungi – obțin adesea contracte de modelling la vârsta de 17 ani. Apar pe copertele revistelor pentru bărbați în mai puțin de un an de când au pus piciorul pentru prima dată pe teren.

Dar nu și femeile mai zdravene, așa, ca mine. Sau cele cu pielea închisă la culoare precum Carla Perez sau Suze Carter. Sau femeile de origine chinezo-britanică, precum Nicki, ori cele care sunt de-a dreptul înspăimântătoarea în zelul lor. Ori cele care nu sunt slabe, albe sau zâmbitoare.

Totuși, indiferent ce tip de femeie am fi, cu toate avem un lucru în comun: odată ce ajungem să fim considerate prea bătrâne, nu contează cine am fost odată.

Zăbovesc cu privirea asupra lui Nicki, întrebându-mă de ce a venit. Gândul îmi fuge în secunda în care se întoarce și dă cu ochii de mine. Pare la fel de surprinsă să mă vadă cum sunt și eu în ceea ce o privește. Îmi zâmbește însă, dar foarte discret. Și îmi face cu mâna.

Există ceva dulce și tulburător de sincer la gestul ei. Încerc și eu să îi zâmbesc în timp ce îi fac cu mâna.

Apoi amândouă ne întoarcem să urmărim ceea ce instinctul îmi spune că este pe cale să se întâmple.

Bowe pierde punctul și apoi și altele. Avantaj la serviciu. O'Hara are nevoie de un singur punct pentru a prelua avantajul și a distruge avansul lui Bowe.

Servește – mingea zboară pe lângă Bowe cu rapiditate. Un as.

Scorul e acum 6–6.

Nu suport să îl văd cum pierde meciul ăsta, așa că mă ridic și mă îndrept spre casă.

Sunt deja în mașină, pornind motorul, când îmi dau seama că Nicki se află la Indian Wells probabil din același motiv ca mine. Evaluează concurența pentru a se pregăti mai bine pentru French Open. Ar putea să îmi bată recordul înainte să îl restabilesc.

Îmi las capul pe claxon și îl las să urle în parcare.

Drăcia naibii!

Când mă întorc acasă, tata e afară, lângă piscină, și bea ceea ce pare a fi un daiquiri clasic. Scrie ceva în agenda lui, dar ridică privirea când mă observă.

— Unde dracului ai fost? vrea să știe.

Arunc cheile de la mașină pe masă și mă așez lângă el, păstrându-mi ochelarii de soare pe nas și afundându-mă în scaun.

— Nu știu! îi răspund.

Nu vreau să îi spun că l-am văzut pe Bowe făcând o criză de nervi pe teren. Și nu pot să mă adun suficient cât să îi povestesc despre Nicki.

Nu pot să îi spun cât de imposibilă îmi pare acum sarcina de care trebuie să ne achităm.

Gwen își face apariția la piscină, îmbrăcată într-o rochie albastră care îi vine perfect, la care a asortat pantofi cu toc.

— Uau! exclam. Arăți grozav!

— Mulțumesc! îmi răspunde. Am luat cina cu directorii de la American Express. Ca să văd dacă vor să îți preia contractul cu Elite Gold, între alte lucruri.

— Doamne, Dumnezeule! zic. Am ajuns deja în punctul ăsta?

— Nu! îmi răspunde în timp ce își înșfacă poșeta. Nu am ajuns deloc în punctul ăsta. Dar ți-am spus că am să fac în așa fel încât revenirea asta să dea rezultate. Și nu risc. Mă privește în ochi și adaugă: O să apari într-o reclamă la cărți de credit anul acesta, indiferent de rezultat.

Tata se uită la mine și ridică din sprâncene. Apoi mă uit și eu la Gwen.

Sunt profund rușinată de faptul că sunt pe punctul de a izbucni în plâns, pentru că e o prostie. E pur și simplu cel mai prostesc lucru de pe fața pământului.

— OK! spun, încercând să țin totul în mine, și apoi mă întorc spre piscină. Distracție plăcută!

APRILIE 1995

---

83 Adept al loviturilor tip *moonball*, desemnând o lovitură înaltă, lentă, care aterizează aproape de linia de fund a adversarului.

Până în aprilie, după vreo două luni de antrenamente, serviciul meu are acum o viteză medie de 195 de kilometri pe oră.

Îmi simt picioarele ușoare pe teren. Genunchiul pare în regulă. Mă simt ageră, dar puternică, adică exact cum trebuie pentru Paris.

— De necrezut! *Increíble! Brillante!* strigă tata la sfârșitul fiecărei sesiuni de antrenamente cu o anume strălucire în ochi.

Săptămâni întregi din primăvară, pare cel mai nebunesc lucru la care puteam să mă înham. Pot să fac asta. *Cu asta* mă ocup.

Într-o seară de la începutul lui aprilie, iau cina împreună cu tata în bucătăria mea. Ne-am petrecut toată ziua lucrând asupra celui de-al doilea serviciu. E una dintre puținele zile, după foarte mult timp, când nu sunt epuizată, când recurgerea la abilitățile cu care am fost înzestrată nu mă sleiește de puteri. Îmi amintesc acest sentiment de pe vremea când aveam ۲۰ de ani – sentimentul de pură împlinire fără a lua în calcul greutatea prețului ce trebuie plătit. M-a ocolit tot anul, dar acum în sfârșit l-am recuperat.

Mâncăm amândoi pui la grătar

— E al dracului de uscat! bombăn. De ce nu ai făcut *chimichuri*? Sau un sos de vin alb? Ceva?

— Aș vrea să te văd pe tine cum pregătești cina!

— Eu nu gătesc! Dau comandă. Pentru că, dacă aș face pui, ar avea exact gustul ăsta.

Telefonul sună în bucătărie, iar tata se ridică.

— E telefonul meu, tată! Și aș răspunde dacă aș vrea.

Mă lovește cu un prosop de bucătărie.

— Alo? zice, apoi zâmbește și se întoarce către mine. E Bowe!

Sar de la locul meu și îi smulg telefonul din mână.

— Bună! îl salut. Ce mai faci? Grozavă treabă la Johannesburg!

— Mulțumesc! îmi răspunde pe un ton plat.

A ajuns până în turul trei, apoi a cedat în fața lui Wash Lomal. Dar am văzut meciul și pot spune că a jucat minunat.

— Ascultă, mă retrag de la Barcelona și Tokio.

— Oh! exclam și mă sprijin de blat. De ce?

— A început să mă doară spatele și vreau să îmi conserv energia. Am nevoie să mă regrupez. Am nevoie să mă pregătesc pentru Roland Garros.

— O să joci la Nisa sau Monte Carlo? îl întreb.

— Nu! O să merg la Paris. Mă stabilesc acolo și mă antrenez pe

zgură.

— Oh! Ce ideea bună! Eu și Javier ne gândeam să facem același lucru la Saddlebrook.

— Bine! zice Bowe. Uite ce vreau să te întreb: ce ai zice dacă tu și Javier ați veni în schimb la Paris și ne-am antrena împreună?

Tata aude, așa că sare imediat de pe scaunul lui și începe să dea din cap a încuviințare.

— Spune-i da! zice. Ai nevoie de asta. Amândoi aveți. Spune-i că am niște idei pentru el! Două cuvinte: *priza estică*[84].

Izbucnesc în râs.

— Ai auzit? spun în telefon.

Bowe râde și el.

— Din nefericire, fiecare cuvânt, dar…

— Dar ce?

— Nu vreau să știu dacă tatăl tău vrea să vină. Vreau să știu dacă *tu* vrei să vii.

Îmi doresc să câștig blestematul ăsta de French Open cu toată ființa mea. Îmi doresc să îi șochez pe toți comentatorii sportivi de acolo care cred că nu pot să o fac. Îmi doresc ca Elite Gold să vomite regret. Și apoi mi-i doresc pe toți la picioarele mele, cerșind iertare.

— Da! îi răspund. Hai să facem asta! Hai să ne antrenăm și hai să câștigăm French Open împreună!

Bowe izbucnește în râs.

— E bizar de dulce faptul că ești de părere că aș putea câștiga French Open. Dar, da, OK!

— Bănuiesc că, dacă e să fim cinstiți, mă refeream mai mult la mine decât la tine!

Bowe râde din nou, de data asta din toată inima și cu plăcere. Iar eu nu pot să nu zâmbesc.

— Așa mai vii de-acasă! Asta-i Carrie Soto pe care o cunoaștem și o iubim cu toții!

* * *

Eu și tata avem locuri la clasa întâi, vizavi unul de celălalt, în timpul zborului spre Paris. În ciuda faptului că stau lungită și încerc să urmăresc un film, tata s-a aplecat peste culoarul care ne desparte și mă bate la cap cu strategia.

— Planul pentru Cortez este…, spune, după ce i-am răspuns la întrebări legate de Perez, Moretti și Antonovici.

— Suficient deocamdată! îi răspund. Oamenii ar putea asculta.

Își coboară vocea și îmi vorbește în șoaptă:

— Planul pentru Cortez este…, o ia de la capăt.

O observ pe femeia mai în vârstă care are loc lângă el. Pare să mă recunoască, dar nu face valuri pe tema asta, motiv pentru care

îi sunt recunoscătoare.

— Planul pentru Cortez este *să nu fiu o scorpie cum am fost data trecută și să lovesc cu efect*, îi șoptesc. Acum lasă-mă să văd filmul!

Tata se așază la loc.

— Nu este chiar răspunsul pe care îl așteptam, *pero bueno*…, comentează.

Se întoarce la tava lui și se uită peste notițe. După câteva clipe, se întoarce către mine, sâcâindu-mă din nou:

— Bowe trebuie să mai exerseze la aruncare. Nu ești de acord cu mine?

— Ba da! îi răspund și îmi pun căștile pe urechi.

Se difuzează un film cu Sharon Stone, pe care o ador. Tata continuă să se holbeze la mine, încă nemulțumit de răspunsul meu.

Oftez.

— Lovește mingea prea târziu la aruncare. Dacă ar lovi-o mai devreme, unghiul ar fi mai bun. Pe toate tipurile de teren, dacă e să fim sinceri.

Tata pocnește din degete.

— Da! exclamă. *Exacto! Gracias!*

Femeia de lângă el zâmbește, ca fermecată.

— Cu plăcere! Dar fii diplomat când îi spui asta!

— Un sportiv trebuie să fie deschis la orice sugestie care i-ar putea îmbunătăți performanțele, comentează tata.

— Evident, dar fiecare sportiv trebuie să fie antrenat în mod personalizat.

Tata încuviințează cu o mișcare din cap, cugetând.

— Crezi că îl antrenez? mă întreabă.

— Nu asta faci?

Încuviințează din nou.

— Mă consideră antrenorul lui?

Mă foiesc, încercând să îmi potrivesc căștile, dar tata nu mă slăbește cu privirea.

— Voi doi sunteți împreună?

Dintr-odată, simt dorința arzătoare de a mă catapulta din avion.

— Noi doi nu o să intrăm în jocul ăsta, tată! Nu am făcut-o niciodată și nu o să o facem nici acum.

— Dar sunteți împreună?

Clatin din cap și închid ochii.

— Nu sunt împreună cu nimeni. Dar cam poți să îți dai seama de asta.

— Nu fi așa, *pichona*! Te rog, păstrează-ți inima deschisă! Nu o închide! Te rog!

— Tată! îi spun, ținându-mi respirația și pierzându-mi răbdarea. Lasă-mă să mă uit la film!

Joacă și băiatul din *Necazurile lui Gilbert Grape* și e grozav! Chiar vreau să văd filmul! Singura mea salvare este femeia care stă pe locul de lângă tata și care, în sfârșit, vorbește.

— Mă scuzați! îi spune.

Pare să aibă în jur de 60 de ani și e superbă. Are ochi mari și căprui, și gene lungi.

— Sunteți cumva Javier Soto?

Le întorc spatele, dar sunt prea băgăcioasă ca să nu trag cu urechea.

— Da, eu sunt! răspunde tata, care afișează de îndată zâmbetul lui cuceritor.

În anii '۷۰, era adesea recunoscut în timpul turneelor. Desigur, era și mai mereu în centrul atenției, alți antrenori și părinți de tenismeni încercând să îl prindă la înghesuială și să îi ceară sfaturi. Când a avut turneul de lansare a cărții, a fost omul momentului. Toată lumea voia câte un pic din praful de stele pe care părea să îl împrăștie în jur. Acum nu se mai întâmplă atât de des.

În concluzie, se îndreaptă de spate, își trage umerii înapoi și îi întinde mâna.

— Mă bucur să vă cunosc!

— Eu sunt Coral! îi răspunde femeia. Sunt o mare fană!

— A fiicei mele? o întreabă.

— Ei, da, dar și a dumneavoastră.

— A mea?

— Da, a Jaguarului.

Tata roșește. *Roșește!*

— Sunt jucătoare de tenis, continuă femeia. Am fost de când mă știu. Am adorat ce ați spus despre un joc clasic, bine executat. Am adorat cartea pe care ați scris-o, *Frumoasele elemente fundamentale*.

— Oh, vă mulțumesc! zice tata. Apreciez!

În sfârșit îmi pun căștile și urmăresc filmul, deși am ratat vreo ۲۰ de minute de la început. De câteva ori, mă uit în jur și îi văd pe tata și pe Coral râzând împreună. Sau vorbind, Coral aventurându-se chiar să îi atingă antebrațul.

Când vine stewardesa cu masa, îi văd făcând schimb de sare și unt. Tata îi oferă desertul lui. Ea îi zâmbește dulce; e ceva sfios în felul în care îl acceptă.

La un moment dat, după ce mi se termină filmul, încep amândoi să joace ceva care se cheamă *3 Ninjas Knuckle Up*, iar eu aținesc. Mă trezesc câteva ore mai târziu și văd că tata și Coral încă mai stau de vorbă.

Ea îl întreabă ceva, și nu-mi dau seama despre ce e vorba nici să mă tai. Tata își pune mâna peste a ei preț de o clipă și face cel mai

discret semn din cap posibil.

În timp ce ne ridicăm cu toții în picioare pentru a coborî din avion, Coral își înclină capul către tata și spune „La revedere, Javier, a fost o plăcere!" și apoi se îndepărtează.

Curând, tata merge mai repede decât mine prin aglomerație și apoi prin aeroport. Îl prind din urmă destul de iute totuși.

— Care-i treaba? îl întreb.

Se holbează la mine.

— Care treabă?

— Ai invitat-o în oraș sau cum?

Începe să râdă.

— Nu! *Nu am invitat-o în oraș.*

— Păi, de ce nu? Nu îmi vorbeai tu despre păstrarea inimii deschise?

— Mă refeream la tine, nu la mine, îmi răspunde în timp ce urcăm pe scara rulantă. Eu mi-am trăit iubirile.

* * *

Când ajungem la hotel, portarul îmi transmite un mesaj de la Gwen, care îmi cere să o sun, indiferent de oră. Mă uit la ceas. E aproape miezul nopții la Paris și amiază în LA.

Urc cu tata în cameră. Găsesc telefonul și o sun.

— Bună! îmi răspunde Ali. O clipă!

Pun telefonul pe difuzor în timp de Gwen ridică receptorul.

— Așadar…, începe Gwen.

Ori cei de la Elite Gold se retrag, ori Nicki Chan e din nou în cărți.

Totuși, nu sunt sigură de care dintre variante mă tem mai tare.

— Chan! zice Gwen. Joacă la French Open!

Ah, la dracu'! Asta e vestea pe care o urăsc mai mult! Mă uit la tata, care se uită la mine la rândul său.

— Te descurci! adaugă Gwen. Zgura este suprafața ei preferată, dar poți să o dobori.

— Mda! îngaim. Mda… Bine, vorbim curând! Închid telefonul și zic: Dacă o să câștige la French Open înainte să pot câștiga un…

Tata încuviințează.

— Nu e de bine!

Mă ridic în picioare.

— Dar nu o să câștige la French Open!

— Nu! Nu o să o facă! Tu o să câștigi la French Open!

— Pentru că sunt cea mai mare jucătoare de tenis a tuturor timpurilor.

Tata se apropie de mine și își pune mâinile pe umerii mei, completând:

— Ești cea mai mare războinică pe care a văzut-o lumea!

---

84 Se folosește pentru loviturile de pe fundul terenului cărora le imprimă viteză, fără ca mingea să se rotească prea mult. Roger Federer este unul dintre sportivii care au îndrăgit acest tip de priză.

SportsHour USA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Și acum, că Nicki Chan a anunțat că va juca la French Open, cum schimbă asta lucrurile pentru toată lumea?
Gloria Jones: Ei bine, nu știm ce fel de tenismenă o să vedem. Mulți spun că se întoarce mult prea repede după accidentarea suferită. Există zvonuri potrivit cărora intenționează să câștige un alt titlu de Grand Slam pentru a rupe egalitatea dintre ea și Soto, motiv pentru care și-a grăbit întoarcerea.
Briggs Lakin: Trebuie să spun, Gloria, faptul că eu am auzit exact pe dos. Mai exact, am auzit că Bestia joacă mai bine decât a jucat vreodată. În ceea ce o privește pe Soto, singura ei șansă de a câștiga un Grand Slam era să nu trebuiască să se confrunte cu Nicki. Adică la Melbourne. Cred că nu este o exagerare să spun că, pentru Halebardă, s-a terminat.

SFÂRȘITUL LUI APRILIE

Ne întâlnim cu Bowe pe terenul de antrenament la ora opt. Nu mai e niciun suflet prin preajmă. Poartă pantaloni de sport scurți și un tricou alb și își tot atinge racheta de pantofi. De un alb strălucitor, aceștia fac un contrast evident cu portocaliul ars al zgurii.

— Chiar și cu durerile tale de spate, tot faci prăpăd! îi spun în timp ce mă îndrept spre teren.

Tata e la doi pași în spatele meu.

— Mulțumesc! răspunde Bowe. Deși suspectez că, în clipa de față, ești în formă maximă. Sunt un pic speriat.

— Așa și trebuie să fii! îi replic.

— OK, copii, trecem la treabă?

Bowe îmi scutură mâna.

— Fie ca tenismenul cel mai bun să câștige! adaugă.

— Oh, nu-ți face griji! Așa o să fac.

— Trei din cinci? întreabă tata.

Chiar vreau să câștig. Chiar vreau să alerg pe teren și să văd din ce sunt făcută.

— Cinci! spun eu.

Tata încuviințează:

— Hai!

Servesc prima, iar lovitura e uluitoare. Precisă, rapidă, cu un salt înalt.

— La dracu'! bombăne Bowe și aproape că o ratează.

— Obișnuiește-te cu asta!

— Nu-ți face griji! Sunt sigur că o s-o fac! îmi răspunde, și nu mă pot abține să nu râd.

Țin pasul, dar apoi mă trezesc că dau înapoi, că aleg loviturile cele mai sigure, îngrijorată că o să-mi irosesc curând toată energia. Bowe se descurcă mai bine decât mine și câștigă primul set cu ٥–٧.

Trebuie să-mi găsesc echilibrul în joc, abilitatea de a fi neînfricată și de a continua lupta, o putere de care să mă agăț. Mă uit la tata pentru sfaturi, dar el își ia notițe în agenda lui.

Totuși, știu deja răspunsul. Am nevoie să aleg mai bine tipurile de lovituri. Am nevoie de mai mult la anumite lovituri – să îmi asum niște riscuri. În concluzie, încep să pun presiune pe partea de teren a lui Bowe. Să lobez mai des și să construiesc puncte mai lungi.

Îmi adjudec al doilea set cu ٣–٦.

— Uau! exclam. Vin după tine!

— Nu îmi e teamă!

Îl adjudec și pe următorul.

— Ohh! îl tachinez în timp ce stăm lângă fileu. Începe să usture, nu? Începi să simți o mică pișcătură?

— Sunt trei din cinci, Soto! îmi răspunde. Știu că ești obișnuită să iei meciul după două seturi, dar acum iei parte la un meci de bărbați.

— Cu delicatețe îți spun: du-te dracului!

Tata clatină din cap.

Bowe câștigă al patrulea set. Am obosit. Serviciul mi s-a înmuiat.

— Oh, rahat! bombăne Bowe. Oricine poate câștiga acum, Halebardă!

— Amândoi sunteți groaznici în al cincilea set al oricărui meci! ne atrage atenția tata. Așa că hai să nu mai vorbim porcării până nu obține *rezultate* unul dintre voi.

La setul al cincilea ajungem la tie-break. Mingea de meci e pe serviciul lui Bowe și aterizează exact pe T. Returnez cu rever în lungul liniei. Mingea sare înalt, așa că Bowe nu poate ajunge la ea.

— Daaa! izbucnesc, agitând pumnul în aer. Cum ți-a plăcut asta?

Clatină din cap, enervat pe el însuși pentru că, practic, m-a ajutat să câștig serviciul.

— Ai câștigat! îmi spune. Ai câștigat de data asta.

Tata face un semn de încuviințare către mine.

— O să intru să beau ceva! ne anunță. Ne vedem în zece minute ca să vorbim despre ce anume putem îmbunătăți! Mi-am făcut o mulțime de notițe. Pentru amândoi!

Bowe recuperează mingea, aflată pe partea lui de fileu, și ne întâlnim pe bancă. Iau o înghițitură mare de apă și la fel face și el. Reușim să surprindem privirea celuilalt.

— Cum te simți? mă întreabă.

— La ce te referi?

— Chan.

Mă așez pe bancă.

— Mă simt de parcă am hotărât să demonstrez că sunt o tenismenă mai bună decât ea. Și am căpătat un mic răgaz din pricina problemelor pe care le-a avut cu glezna la Melbourne, dar, știi, chiar mi-am propus să o înfrunt la un moment dat. Îmi doresc această provocare!

În orice caz, asta e ceea ce îmi spun.

— Atunci e bună revenirea ei.

Râd.

— Da! Nu! Nu știu! Da, e bună, dacă sunt la fel de grozavă pe cât spun eu că sunt.

— Ești! mă asigură. O să o învingi! Eu sunt cel care are nevoie de un miracol.

— Poate! îi răspund.

— Tocmai ți-am spus cu subiect și predicat că te descurci grozav. Nu poți să îmi returnezi favoarea?

— Ce vrei să fac? Să te mint în față? Nu cerși complimente!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Carrie! exclamă Bowe, dar râde.

Râd și eu. Și apoi, dintr-odată, tata își face apariția, dar e tot cu nasul în notițe.

— Carrie, mergi la linia de fund! Trebuie să lucrăm mai mult la al doilea serviciu. Huntley, presupun că rămâi. Am niște observații și pentru tine, dacă le vrei. Joci mai bine, dar încă ești catastrofal la fileu. Ai putea să profiți de sfaturile mele!

Bowe își dă ochii peste cap.

— Voi doi, frate, ne zice mie și tatei, sunteți ca niște elefanți într-un magazin de porțelanuri!

— Hai să nu pretindem că ai fi atât de valoros! i-o întoarce tata, cu sprâncenele ridicate.

— Bine! replică Bowe. Vreau să îți aud observațiile. Am venit aici ca să câștig, așa că… Orice ai de zis, ascult!

Tata se luminează la față. Sunt fericită pentru el, fericită că face din nou meseria la care se pricepe atât de bine, cea care l-a definit de când mă știu.

Asta nu e doar întoarcerea *mea*.

Sub Rosa Magazine

Umblă vorba la Paris că nonconformista Carrie Soto și fostul copil rebel Bowe Huntley ar putea să formeze din nou un cuplu.

Cei care au fost prin preajmă în zilele furtunoasei domnii a lui Soto și Huntley pe terenul de tenis în anii ’80 cu siguranță își amintesc că, la vremea respectivă, cei doi au fost surprinși în tandrețuri în Spania.

Acum, aproape 15 ani mai târziu, se pare că se giugiulesc din nou.

Mai multe surse au povestit că „Halebarda” și „Huntley Urlătorul” au fost văzuți antrenându-se împreună pentru apropiatul French Open.

Dar nu se poate să nu ne gândim că la mijloc ar putea fi și alte chestiuni decât cele profesionale…

MIJLOCUL LUI MAI

Este târziu, aproape ora 22, iar eu și Bowe
suntem implicați de vreo două ore într-un meci de pregătire pe un teren aflat în afara Parisului. Nocturna e aprinsă, iar luminile sunt strălucitoare. Sub picioare, simțim zgura densă.

Suntem doar noi doi. Tata a plecat la culcare.

Eu și Bowe am hotărât să jucăm pe seară deoarece, mai devreme, oamenii începuseră să se adune în preajma terenului pe care ne aflam, încercând să ne zărească măcar. Cu toți ochii aceia ațintiți asupra mea, m-am simțit din ce în ce mai încordată.

— Avem nevoie de intimitate! i-am spus tatei între ghemuri. Zgura este suprafața de joc care îmi pune cele mai mari probleme. Mai întâi trebuie să pregătesc totul și să pot controla ce se întâmplă pe teren, și *abia apoi* oamenii pot să caște gura la mine.

Bowe se îndrepta spre noi. Am priceput din asta că auzise ultima parte a plângerii mele, pentru că a ridicat din sprâncene.

— Îți petreci prea mult timp gândind, cu alte cuvinte, fiind o prizonieră a propriei minți, mi-a zis, arătând spre propriul cap. Nu ți-am mai spus asta?

Tata s-a încruntat la Bowe.

— Bună! Am ratat întâlnirea la care te-am angajat ca antrenor secund!

— Voi doi îmi comentați în mod constant felul în care joc! a bombănit Bowe.

Expresia tatei nu s-a îmblânzit. Bowe și-a ridicat mâinile pentru a semnala că renunță.

— Bine, ziceți mai departe tot ce vă trece prin cap în timp ce eu voi rămâne la fel de tăcut ca un șoricel.

Tata a încuviințat.

— Așa ar fi indicat!

Bowe și-a dat ochii peste cap.

— Jucăm sau ce facem? m-a întrebat.

Tata s-a uitat la mine.

— *Practicá sola dos días más!* mi-a zis. *Después tenés que estar lista para jugar con todos los ojos clavados en vos. Entendido?*[85]

— *Bueno!* am zis. *Está bien!*

— *Esta noche, practicá sin mí!*[86]

Tata și-a înhățat apoi apa și pălăria.

— *Nos vemos después!*[87] a adăugat și s-a îndreptat, sunt sigură, spre cel mai apropiat bistro.

Bowe s-a uitat la mine.

— Ce-a fost asta?

— Chiar ar trebui să înveți niște spaniolă! i-am sugerat.

— Ca să înțeleg ce zice tatăl tău?

— Ca să înțelegi ce spun o mulțime de oameni. Inclusiv eu!

Bowe a rânjit.

— Jucăm sau ce?

Am început să îmi strâng lucrurile.

— Nu jucăm! Tata a spus să mai lăsăm să treacă vreo două zile înainte să mă vadă careva. Iar atunci trebuie să fiu pregătită. Așadar, te rog, putem să reluăm meciul ăsta mai târziu, când nu e nimeni prin preajmă? Stabilește tu ora!

Bowe a încuviințat.

— Bine, ce zici de ora 20? O să vorbesc cu Jean-Marc. O să mă asigur că nu e nimeni aici.

— Îți mulțumesc! i-am spus. Cu adevărat!

În timp ce mă îndepărtam, Bowe a strigat după mine:

— Gândește-te un pic și ai să vezi că am dreptate când zic că ești prizoniera propriei minți!

M-am întors spre el.

— Iar tu, gândește-te un pic și taci dracului!

Acum, în aerul răcoros al nopții și fără nimeni prin preajmă, joc mult mai bine.

— La naiba! strigă Bowe când câștig ghemul.

Dacă mai câștig unul, câștig și tie-breakul și îmi adjudec meciul. Izbucnesc în râs.

— Și acum în legătură cu mintea cui îți mai faci griji? îl întreb.

Bowe își dă ochii peste cap.

— Oh, bietul bebeluș pierde!

În timp ce mă mișc pe teren în seara asta, mă simt încrezătoare în propriile forțe și sunt sigură că la Paris voi rezista mai mult decât am făcut-o la Melbourne în fața unor jucătoare care lovesc în forță precum Cortez. Mă descurc *bine*.

Servesc, iar Bowe returnează lung. Ajung la timp și trimit un forehand în diagonală în colțul îndepărtat al terenului. El vine cu un rever de pe linia de fund. Este momentul să pun în aplicare strategia mea în doi pași. Mai întâi, aduc mingea la fileu, apoi îl surprind cu un drop shot[88].

— Aproape că e prea ușor! zic. Prea ușor naibii!

— Fir-ar, Carrie! bombăne Bowe, cu vocea joasă și plată. Încearcă un pic de smerenie!

— Smerenie?

Am mingea în mână, gata să servesc, însă o vâr în buzunar.

— Ai anulat meciul în după-amiaza asta, când câștigam, iar

acum, când câștigi tu, jubilezi, spune Bowe.

— Oh, nu, o criză Huntley!

— Nu fac crize! Haide! Vii cu prostii din astea de jurnalist sportiv. Și nu o să intru în jocul ăsta cu tine.

— Vreau să spun…

— Nu mai țip!

— Ei, haide!

— Ce vrei să zici?

— Te-am văzut la Indian Wells țipând la arbitru. Spunându-i că e un escroc!

Lui Bowe îi cade fața. Închide ochii.

— Chiar mă străduiesc, Carrie! Mă străduiesc din răsputeri să nu mai fac rahaturile pe care le făceam. Crezi că vreau să fiu tipul care țipă pe teren pentru că nu câștigă? Bineînțeles că nu! Știu că am dat-o în bară la Indian Wells cu insultele alea. Dar mă străduiesc. Și îmi doresc să nu fi fost *de față* ca să îmi amintești de gafa mea.

Mă uit în jos, la încălțări. Sunt acoperite de zgură.

— Înțeleg…

— Și apropo, ce drept ai să vii la Indian Wells și să nu îmi spui? mă întreabă.

— Poftim?

— Adică stai acolo, în tribune, și nu vii să îmi spui că ești acolo să mă vezi jucând? Nu te deranjezi să mă saluți? Să îmi urezi succes?

— Cât ani ai, doișpe? Ai nevoie să vin să îți urez succes?

Bowe clatină din cap.

— Lasă-o baltă! Nici nu știu de ce-mi mai bat capul. Servește și gata, Carrie! Sau acum ești prea nervoasă și trebuie să amânăm până mâine?

— Încerc să mă pregătesc cum trebuie pentru Roland Garros, bine? Îmi pare rău că nu se potrivește perfect cu programul tău!

— Acum ești pregătită! Joci exact așa cum o făceai cu zece ani în urmă și, cumva, te porți ca și cum ai zice „Oh, Doamne, sunt suficient de bună? Detest ideea să mă vadă cine pe teren dacă nu sunt cea mai bună din lume".

— Ce-ți pasă ție?

— Îmi pasă! Ești așa de disperată să nu pierzi, încât mi-ai făcut praf toată sesiunea de antrenamente de azi ca să nu se întâmple asta.

— N-am făcut așa ceva!

— Ba da! Ai făcut-o! Nu mai am mult în circuit, Carrie. Nici măcar nu știu dacă pot termina anul. M-am retras din alte turnee ca să îmi protejez spatele și să fiu aici, încercând să joc cu tine în

cele mai grele condiții posibile. Vreau să îmi ofer o șansă reală de a face ceva extraordinar.

— Bineînțeles că o să termini anul.

Bowe își dă ochii peste cap.

— Servește odată și hai să punem punct!

— Nu ai nicio șansă să câștigi dacă asta e atitudinea pe care o ai! îi zic.

— Carrie, te implor, taci odată!

— Vezi? Asta e problema ta! Dacă nu merge un lucru, cât de mic, explodezi!

— Da, păi măcar nu întorc spatele și plec.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Înseamnă că ești o lașă! Acum servește odată!

Îl privesc în timp ce se îndreaptă spre linia de fund. Când ajunge acolo, se întoarce, așteptându-se să mă vadă pregătită pentru a servi. În schimb, sunt lângă fileu și mă holbez la el.

— Dacă ai ceva să-mi spui, atunci spune-mi! îl îmboldesc.

— Păi, tocmai ți-am spus.

Continui să mă holbez la el.

Se dezumflă.

— Vreau să servești odată! repetă.

Încep să merg cu spatele, încă nescăpându-l din priviri în timp ce mă îndrept spre linia de fund.

— Mai zi o dată despre mine că sunt o lașă, tâmpitule! Te provoc!

— Servește, Carrie!

Cu viteza fulgerului, arunc mingea în aer și o trimit în partea cealaltă a terenului. Zboară din racheta mea dincolo de fileu, lovind pământul. Sare într-un loc în care lui Bowe îi este imposibil să ajungă.

— Ți-am luat breakul! îl anunț.

— La dracu'! strigă Bowe și își aruncă racheta.

Clatin din cap și mă îndrept spre bancă pentru a bea niște apă.

Bowe își recuperează racheta și se apropie și el de bancă. Când ajunge lângă mine, îmi dau seama că s-a calmat puțin. Racheta din mâna lui însă este stricată – jumătate de ramă atârnă de corzi.

Fac un semn din cap către ea.

— Asta se întâmplă când nu știi *să îți controlezi emoțiile*.

— Da, păi poate că ar trebui să plec ori de câte ori cred că o să pierd.

— O dată! O dată! Te-am rugat să reprogramăm un meci pentru că nu am vrut ca oamenii să se holbeze la mine. O dată! Iar tu ți-ai ieșit din pepeni în halul ăsta, încât îți distrugi racheta? Pe bune? Ești om în toată firea! Stăpânește-te!

— Chiar nu suport să îmi faci morală! zice în timp ce își adună celelalte rachete.

— De ce nu? Cine *ar trebui* să îți facă morală? Noi doi, Bowe, suntem la fel! Bătrâni și dornici să îmbunătățim ceva. Dar măcar eu mă comport cu ceva demnitate.

— Ai plecat! zice, ridicând tonul. Apoi clatină din cap și râde ca pentru sine, adăugând: Te-ai rănit la genunchi, ai pierdut vreo două meciuri și ai dat bir cu fugiții. Asta ai făcut. Spui că suntem la fel, dar nu e așa. Eu am rămas. Am avut tupeul să încerc. Am tupeul să pierd. Tu, tu doar fugi. Ei bine, știi ceva, Carrie? Oamenii care într-adevăr joacă *pierd*. Cu toții pierdem. Toți pierdem *tot timpul*. Asta-i viața! Așa că nu suntem la fel, Soto! Eu am curaj! Tu doar ești bună la tenis.

Își închide geanta cu fermoarul în timp ce încerc să îmi controlez respirația.

— Ești furios fiindcă m-am retras? îl întreb. Vorbești serios? Ce altceva ar fi trebuit să fac? Să rămân prin preajmă și să devin un măscărici? Să mă vadă toată lumea șchiopătând către finiș?

Bowe se uită la mine și își închide ușor ochii. Respiră adânc.

— Te porți ca și cum ți-ai fi dedicat viața tenisului. Însă ai revenit nu ca să joci, ci ca să câștigi. D-asta sunt toți ofticați că te-ai întors. N-ai inimă.

Bowe își pune geanta pe umăr și se îndepărtează.

— Cine e lașul acum? îi strig. Renunți la meci, știi asta, da?

Dar Bowe doar clatină din cap și pleacă.

În dimineața următoare, nu își face apariția, așa că suntem doar eu și tata.

— Decide pur și simplu să nu vină? Să nu se antreneze? întreabă tata în timpul unui mic schimb de mingi de încălzire.

Îi trimit înapoi mingea cu o lovitură ușoară.

— *No lo sé!*

Tata se încruntă.

— Atunci, înseamnă că v-ați certat.

— Nu-i convine când i se spune adevărul în față. Așadar, ce vrei să fac…

Clatină din cap și zâmbește.

— Amândoi…

— Hei, eu sunt aici, nu?

Tata încuviințează.

— O să văd mai târziu ce face.

— Faci ce vrei!

Ne antrenăm. Tata găsește în ultima clipă pe cineva contra căruia să joc. Nu e un antrenament serios, dar mă încălzesc. Și,

ținând cont câți oameni stau aliniați ca să privească, îmi dau seama că, dacă Bowe ar fi venit în dimineața asta, ar fi avut spectacolul pe care și-l dorea.

În fine! Pun mingea unde vreau și descopăr că mă deranjează tot mai puțin faptul că mulțimea mă privește. Se adună tot mai mulți oameni, tot mai implicați, care strigă „Carrie!" sau *„Nous t'aimions!"*[89]

Cu fiecare lovitură de pe linia de fund executată perfect, încerc să fac în așa fel încât presiunea să îmi dea încredere, nu să mă înspăimânte.

Sunt bună. Pe orice suprafață de joc m-ai pune, sunt bună. Pot permite ca acest nivel de performanță să fie văzut de toată lumea.

Observ însă că tata nu mai e atent la mine, ci la unul dintre celelalte terenuri, iar fanii din tot complexul încep să murmure. Mă uit în direcția aceea. Nicki Chan oferă autografe în timp ce se îndreaptă spre teren alături de un partener de antrenament.

Tata se întoarce și se uită la mine. Îmi surprinde privirea și nu trebuie să mai spunem nimic. Continui să mă antrenez alte câteva minute.

— *Vámonos!* zice tata. E suficient pentru azi!

Încuviințez și încerc să îmi strâng lucrurile. Și partenerul meu de antrenament se apucă de strâns. Mulțimea se tânguie, dezamăgită că plec. Mă gândesc la Bowe pentru o clipă – la cum ar reacționa. Le-ar spune oamenilor ceva spiritual, ar merge la gard la mulțimea adunată acolo și ar da autografe pe mingi de tenis, și i-ar face pe toți să râdă. Văd o femeie cu un copil mic și știu că Bowe ar bate cuba cu el.

Eu însă nu știu cum să fac toate astea fără să par falsă. Nu mă simt recunoscătoare pentru atenția oamenilor și habar n-am de nimic din prostiile astea. N-am nici cea mai vagă idee ce îi poți spune unui copil mic.

Fac un pic cu mâna și plec. Trebuie să trecem pe lângă terenul pe care se află Nicki pentru a ieși din complex. Și, în timp ce ne pregătim să facem asta, mă opresc și o privesc.

Servește direct către partenerul ei, scoțând țipăt după țipăt. Tata fluieră încetișor.

Forma în care se prezintă Chan nu e ceea ce am numi tradițională. Pentru că e stângace, o mulțime de jucătoare nu sunt obișnuite cu unghiurile din care lovește. În plus, servește dintr-o poziție care încalcă majoritatea regulilor și într-un fel care nesocotește încă și mai mult regulamentul. Mârâie atât de zgomotos, încât o auzi de la Bruxelles. Și totuși, în timp ce mingea pleacă în forță din racheta ei pe teren, lovitura pare de-a dreptul mortală.

Și nu e doar o figură de stil. Pare cu adevărat că se îndreaptă spre zgură cu atât de multă viteză, cu atât de multă pasiune, încât, dacă te nimerește în piept, e posibil să te ucidă.

— *Vamos!* îmi zice tata.

Încuviințez, dar nu mă pot clinti. Nici măcar nu pot să îmi iau ochii de la ea. Am mai văzut-o jucând, dar să stau în preajma ei, să o văd de la ০–৫ metri poate, este… este o încântare.

Când termină cu mingile pe care le are în jur, partenerul ei începe să le adune, și atunci ea ridică privirea și ne observă. Ne face cu mâna.

— Bună! ne salută în timp ce se apropie de noi doi. Am încercat să îți atrag atenția când te antrenai mai devreme, dar nu cred că m-ai observat.

Mă lupt din greu cu tentația de a-mi da ochii peste cap. Nu-mi doream o discuție cu ea. Pur și simplu îmi doream să o observ în tăcere.

— Bună! îi răspund.

Când în sfârșit ajunge lângă noi, se uită la tata.

— Tu ești Javier.

— Da! îi răspunde tata. Într-adevăr, eu sunt!

— Pot să îți mărturisesc ce plăcere este să te cunosc? Când eram copil, mă… Ei bine, Carrie, ți-am urmărit absolut toate meciurile. Aveam chiar și o copertă din *SportsPages* cu tine pe perete. Sigur, ți-am zis deja asta în turneu, când ne-am întâlnit. Dar… ei bine, Javier, eram așa de geloasă că ești tatăl lui Carrie! Tata nu știe mare lucru despre tenis. Încearcă, dar e fără de speranță. Copil fiind, a trebuit să îmi găsesc singură antrenorii și… Clatină ușor din cap în timp ce își amintește: Pur și simplu consideram că ești cel mai grozav.

Tata zâmbește.

— Ar trebui să te lăsăm să te antrenezi! îi zic. Ne vom vedea curând, sunt sigură!

— Oh, da, absolut! Cu siguranță. Dar, ascultă! adaugă Nicki în timp ce se apleacă spre mine.

Mă trag și eu mai aproape, micșorând distanța care se rezumă la gardul care ne desparte.

— Vreau să îți mulțumesc!

— Să îmi mulțumești?

— Nu cred că aș fi lucrat așa din greu pentru revenirea pe teren dacă nu aș fi știut că voi concura împotriva ta. Știind că va trebui să îmi apăr titlurile.

Nu îmi place cât de veselă e și cât de sincer pare totul.

— Păi, bine, știi de ce sunt aici, îi răspund. Știi ce am de gând. Îmi imaginez că nu ți-ai schimbat intenția. Așadar… să câștige cea

mai bună!

Nicki încuviințează.

— Pe curând, Carrie!

---

85 „Antrenează-te singură încă vreo două zile! Apoi, trebuie să fii gata să joci cu toți ochii ațintiți asupra ta. Ai înțeles?” (în orig., în lb. sp.).

86 „În seara asta, antrenează-te fără mine!” (în orig., în lb. sp.).

87 „Ne vedem mai târziu!” (în orig., în lb. sp.).

88 Lovitură scurtă prin care mingea depășește fileul, dar coboară abrupt sub nivelul acestuia, îngreunând sarcina adversarului de a o returna.

89 „Te iubim!” (în orig., în lb. fr.).

SportsHour USA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Mâine începe French Open. Gloria, fă-ne o prezentare a meciurilor de la feminin, la simplu!
Gloria Jones: Ei bine, o vom vedea pe Nicki Chan – zgura este o suprafață de joc bună pentru ea. Cred că și Natașa Antonovici s-a dovedit a fi foarte iscusită la adaptarea pe zgură.
Hadley: În reclamele pentru acest turneu figurează multe înregistrări mai vechi cu Carrie Soto, dar hai să o spunem drept: Carrie nu are nici cea mai mică șansă.
Jones: Într-adevăr, zgura nu este o suprafață pe care Carrie Soto să strălucească. Halebarda – care, apropo, e termenul pe care l-am folosit multă vreme pentru ea și pe care ar trebui cu toții să îl folosim, asta dacă nu recurgem la numele din acte – este o jucătoare strălucită pe iarbă. Nu pe zgură.
Briggs Lakin: Gloria, cred că pierzi din vedere faptul că oamenii se referă la Carrie Soto folosind „cuvântul cu S”[90]. Noi doi vorbeam mai devreme – sau poate că ar trebui să fiu sincer și să spun că ne contraziceam – dacă este potrivit sau nu să se folosească acest cuvânt.
Jones: Da, este adevărat. Găsesc că este jignitor.
Lakin: Dar, ca să fiu avocatul diavolului…
Jones: [inaudibil]
Lakin: Nu cred că e mare diferență între a-i spune așa sau Halebarda. Amintește-ți că am început să îi spunem cu toții Halebarda după ce a atacat-o pe Paulina Stepanova, vorbind despre glezna ei într-un meci pe care încă îl numim „Războiul cel mai Rece”, la US Open în ’רד. A fost urât și plin de cruzime. Și mai sunt și nenumărate alte exemple. Așa că, îmi pare rău, dar Carrie Soto chiar este „cuvântul cu S”. Și o spui și tu când o numești Halebarda. Folosești un eufemism, atâta tot.
Jones: Cred totuși că există o diferență.
Lakin: Știu că așa crezi. Dar treaba unui sportiv nu este doar să câștige – treaba lui este și să devină cineva demn de a fi aclamat de oameni. Soto nu se străduiește defel să curteze opinia publică. Bănuiesc că pur și simplu vreau să știu de ce trebuie să mergem cu toții cu așa mare băgare de seamă și să pretindem că, până la urmă, Carrie Soto nu este exact așa cum adoră ea să fie.
Hadley: Și cu asta încheiem, dar ne vom întoarce curând!

90 Referire la faptul că oamenii o porecliseră pe Carrie „Scorpia”.

FRENCH OPEN 1995

Aerul de la Roland Garros nu seamănă cu cel de pe niciun alt teren din lume. Are o notă de pământ, fiind umed și greu din pricina veșnicei arome de tutun. Mirosul ridicat din pipele spectatorilor s-a strâns parcă de-a lungul anilor, până a ajuns să trăiască chiar în moleculele acestui loc.

În timp ce mă îndrept spre vestiar în dimineața asta, pregătindu-mă pentru primul meu meci, sunt uluită de intensitatea amintirilor care mă copleșesc. Toate momentele când am jucat aici mă învăluie deodată.

Mijlocul anilor '70 sau începutul anilor '80. Victorii incredibile și înfrângeri zdrobitoare.

Mi-am petrecut aici primii cinci ani sau cam așa, disperată și frustrată, trăgând de mine să urc în clasamente. Am pierdut în fața Stepanovei în semifinală în '78. Am înfrânt-o în semifinală în '79, doar pentru a pierde mai apoi în fața Gabriellei Fornaci. Am pierdut în fața Marianei Clayton în anii '80. În fața lui Renee Mona în '81. Bonnie Hayes în '82, pentru ca în '83 să câștig în sfârșit turneul.

Eram oare atunci cea mai mare – în acel moment? Chiar dacă dădusem greș de atâtea ori? Ce contează mai mult? Victoriile sau înfrângerile?

Indiferent cât de greu îmi este să găsesc o formulă de necontestat a „măreției", aceasta nu există cu adevărat. Știu asta, până la un anumit punct.

Însă când intru în vestiar, care e plin de tenismene, Antonovici și Cortez stau de vorbă într-un colț, Brenda Johns își pune pantofii, Carla Perez deschide un dulăpior, iar eu sunt trasă înapoi în lumea pe care o cunosc.

Lumea învingătorilor și a învinșilor.

SOTO VS. ZETOV

French Open 1995

Ies pe teren și aud mulțimea cum începe să aclame.

Mă uit la Petra Zetov. Își încălzește umărul și își întinde picioarele în timp ce bărbații din public urlă. În momentul de față, se află pe locul 89 în clasament, cea mai înaltă poziție pe care a urcat în carieră, dar are un fan club turbat de-a dreptul și teribil de disproporționat în raport cu performanțele de pe teren.

Este incredibil de frumoasă – înaltă, zveltă, cu părul blond și ochi albaștri. Este model pentru Calvin Klein, face reclamă la Diet Coke și a apărut într-un videoclip al trupei Soul Asylum.

În plus, poartă pe umeri o povară care mie, una, îmi de-a dreptul e străină: ca să continue să fie plătită, trebuie să continue să arate impecabil pe teren.

Mă întreb, pentru scurtă vreme, dacă asta o apasă sau dacă, dimpotrivă, o eliberează de presiunea cu care trăiesc eu: aceea de a câștiga.

Oricum ar fi, e o închisoare. Atât frumusețea ei, cât și abilitățile mele au termen de valabilitate.

— Este o onoare să joc împotriva ta! îmi spune.

Fac un mic semn din cap.

Nu o să fie greu. Recunosc cu toată sinceritatea că nu am ce are ea. Dar e la fel de adevărat că nici ea nu are ce am eu.

Moneda este aruncată, iar Zetov câștigă. Alege să servească prima și are chipul strălucitor și plin de speranță, ca și cum ar crede că e de bun augur pentru ea și că are cu adevărat vreo șansă.

Câștig meciul în minimum de seturi.

În turul secund o elimin pe Celine Nystrom, iar Nicki o învinge pe Avril Martin.

În al treilea, Nicki o doboară pe Josie Flores. Eu o bat pe Andressa Machado.

Când mă întorc la hotel, după meci, fac un duș și deschid o carte.

Încerc să mă calmez. Mâine după-amiază încep optimile. Mâine-dimineață, mă voi antrena cu tata. Așa că în seara asta atât de liniștită e momentul meu de respiro.

Cartea pe care mi-am adus-o este biografia neautorizată a lui Daisy Jones și a trupei The Six. O citesc doar ca să aflu cine s-a culcat cu cine, dar nu pot defel să mă concentrez.

Sună telefonul și, pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva e Bowe.

— *Hola, hija!*

— *Hola, papá!*

— Mâine-dimineață, la ora opt.

— Da, *ya lo sé*[91].

— Doar îți reaminteam. Și… eu… Ai văzut meciul lui Bowe?

— Da! îi răspund. A jucat frumos.

L-a înfrânt pe Nate Waterhouse în optimi.

— Poate a jucat mai bine decât l-am văzut jucând tot anul.

Bowe se află acum spre sferturile de finală, pentru prima dată din 1991.

Nu am mai vorbit cu el de la cearta noastră. După ce termin discuția cu tata, rămân cu telefonul în mână. Mă gândesc să sun la hotelul lui Bowe. Degetele îmi plutesc deasupra butoanelor. Totuși, într-un final, pun jos receptorul și merg la culcare.

— Ai mai înfrânt-o pe Perez, îmi spune tata cât încă suntem în tunel, înainte de a ieși pe teren. Trebuie doar să o faci din nou!

Mă întorc spre el.

— Poftim?

— Ai mai făcut-o! mă lămurește tata. Poți să o faci din nou!

— Ai spus Perez!

— Corect! Așadar, ai grijă la reverul ei, pune presiune pe ea și lovește în forță ca să compensezi pentru faptul că joci pe zgură. Te descurci.

— Joc împotriva lui Odette Moretti! îl corectez.

— Oh! exclamă, închide ochii pentru o secundă și apoi îi redeschide. Da, corect, corect! Scuze, scuze! Nicki joacă împotriva lui Perez. Da, OK; Moretti are brațul moale. Ține-o pe linia de fund ca să nu aibă forța de a face mingea să sară pe zgură.

Preț de clipă, mă uit la tata.

— E timpul, *hija*! *Vos podés!*[92]

Mă aplec și îmi șterg pantofii sport.

SOTO VS. MORETTI

French Open 1995

---

91 „Știu!" (în orig., în lb. sp.).

92 „Poți!" (în orig., în lb. sp.).

Moretti intră pe teren înveșmântată într-o rochiță de tenis alb cu bleumarin și salută mulțimea. Trimite bezele înspre tribune. Este sponsorizată de Nike, așadar nu e nicio surpriză pentru nimeni faptul că poartă Swooshes din cap până-n picioare. Când se întoarce să mă privească, îmi oferă un zâmbet larg.

Îi răspund cu un mic semn din cap.

Începe în forță după ce a câștigat la aruncarea monedei. Eu sunt mai puternică însă.

15–0 devine 15 egal. 30–15 devine 30 egal. Egalitatea de puncte devine avantaj la serviciu și apoi din nou egalitate de puncte, înainte de a deveni avantaj la primire.

După trei ore, suntem în setul trei. 6–6.

Mulțimea aclamă. Mă uit la tata, care stă elegant, în spatele unui aranjament floral.

Este rândul meu la serviciu. Trebuie să îl câștig și să o dobor. Și apoi sunt în sferturile de finală.

Închid ochii. *Pot să fac asta!*

Când îi deschid din nou, mă uit direct la Moretti. Se mișcă pe teren, cu șoldurile unduindu-se dintr-o parte în alta în timp ce îmi așteaptă serviciul.

Inspir, apoi servesc direct în mijloc. Returnează cu o lovitură de pe linia de fund către centru. Lovesc tare în colțul din dreapta. Aleargă rapid după minge. Clar n-are cum să ajungă.

Doar că o face, iar eu nu pot returna.

E bine, e bine! Simt că mă doare genunchiul, dar mai am mult din meciul ăsta.

Mă uit la tata, aflat în loja jucătorilor. Îmi surprinde privirea.

Simt zumzăitul din oase și ușurimea din burtă. Servesc din nou, de data asta pe linie. Se avântă spre minge, dar ratează.

Controlez jocul și apoi încep asaltul asupra serviciilor ei. Mă desprind de ea, 0–15, 0–30. Până să ajung la minge de meci, am adus-o exact acolo unde vreau. O atrag în ambuscadă, astfel încât să se afle în partea îndepărtată a terenului. Și atunci returnez cu un rever și asta e! E terminată!

Mulțimea vuiește. Sar și îmi agit pumnul în aer.

Nimeni n-a crezut că am să trec de optimi, dar, pentru prima dată în șapte ani, mi-am câștigat locul în sferturile de finală. Și, în timp ce încep să pricep asta, simt cum cedez.

Nu plâng pe teren! Nu plâng pe teren! îmi tot spun.

Apoi mă gândesc: *Poate că este o minciună faptul că trebuie să*

continui să faci ceea ce ai făcut dintotdeauna. Că trebuie să fii în stare să trasezi o linie dreaptă de la cum te-ai purtat ieri la cum te vei purta mâine. Nu trebuie să dai dovadă de constanță!

Te poți schimba, mai cuget. *Doar pentru că așa îți dorești!*

Și astfel, pentru prima dată în decenii, stau în fața unei mulțimi care aclamă și plâng.

După meci, mă aflu în infirmerie, unde mi se pune gheață pe genunchi și mi se masează coapsele. Tata face notițe peste notițe și sare de la un canal TV la altul, ca să vadă dacă voi juca împotriva lui Cortez sau a lui Antonovici în semifinale.

La un moment dat, pe ecran apare Bowe. E în direct din camera presei, stând un pic cocoșat și cu o șapcă de baseball care îi acoperă părul abia uscat. Poartă un tricou albastru. Din secunda în care îl văd, știu că suferă fizic.

— Poți să ne povestești ce s-a întâmplat? îl întrebă un reporter. Pe teren, azi?

Bowe se apleacă deasupra microfonului.

— Mi-am rupt cartilajul dintre coaste în timpul celui de-al doilea set. Mă durea încă de dimineață, dinainte să înceapă meciul, dar nu i-am dat importanță și iată unde am ajuns! spune și se crispează în timp ce se așază la loc, lăsându-se pe spate în scaun.

— Cum te simți să știi că ai pierdut din cauza unei accidentări când te descurcai atât de bine? îl întreabă o femeie.

— Mă simt grozav, Patty! îi răspunde Bowe. Cea mai grozavă zi de când mă știu.

Tata izbucnește în râs, moment în care îl privesc, surprinsă.

— Mi-a devenit simpatic! mă lămurește. E amuzant!

— Dar dacă e accidentat cu adevărat?

Tata dă din cap.

— Poate că e o ruptură mică. Dă-i un pic de timp… și se poate întoarce la forma fizică de luptă.

— Pentru Wimbledon?

— Nu! mă lămurește tata. Pentru US Open, dacă încă mai e interesat de treaba asta.

— Nu o să renunțe! spun.

Maseurul vine și începe să îmi maseze cealaltă coapsă.

— Mai degrabă pierde decât să renunțe.

Tata mă privește cu atenție și ridică din sprâncene.

— Da, are simțul onoarei.

— Așadar, mergi acasă? îl întreabă un reporter pe Bowe. Ești programat să joci la Queen's Club luna viitoare. Urmează să te retragi?

— Urmează să mă retrag din toate evenimentele de luna viitoare. O să mă concentrez pe recuperare. Dar… nu merg acasă. O să mai rămân prin preajmă ca să o urmăresc pe Carrie Soto. Cred că e admirabil ceea ce face aici. Și vreau să pot spune că am fost de față atunci când s-a întâmplat.

În noaptea aceea, după ce mă întorc în camera mea de hotel, mă așez pe canapea și încerc să citesc revistele franțuzești de bârfe pe

care mi le-a trimis Gwen. Au niște chestii picante despre Pam și Tommy Lee, dar, în rest, mi se pare mult prea dificil să încerc să îmi dau seama, în altă limbă, cine sunt toate celebritățile franceze. Arunc revista cât colo, pe măsuța de cafea, și, o vreme, mă holbez la tavan.

Apoi mă ridic, îmi înhațț cheile de la cameră și pornesc spre lift.

Hotelul lui Bowe se află la doar două străzi mai încolo, așa încât, destul de curând, mă trezesc în hol, rugându-l pe recepționer să-mi anunțe prezența.

Cât aștept, mă așez pe un fotoliu de catifea hiperumflat, admirând strălucirea pardoselii de marmură și lămpile aurii. În scurtă vreme, Bowe îmi apare chiar înaintea ochilor, îmbrăcat în pantaloni chino și tricou și cu șapca de baseball pe ochi. Se ține de coaste.

— Bună! îl salut.

— Bună!

— Am fost cu adevărat afurisită zilele trecute.

Bowe încuviințează și își mușcă buza.

— Nici eu nu am fost mai breaz.

— Te simți bine?

Se uită în jos, la propriul trunchi.

— Sincer, nu știu.

— Ce s-a întâmplat?

Am văzut înregistrarea, felul în care s-a răsucit și a căzut la pământ.

Face un semn către lifturi, iar curând ne îndreptăm spre ele. Un adolescent însoțit de tatăl lui se strecoară înăuntru în timp ce ne pregătim să urcăm, și le urmăresc expresiile când își dau seama cine suntem, de fapt.

— Sunteți…, zice adolescentul în timp ce arată de la unul la altul.

Tatăl lui îi împinge imediat mâna în jos.

— Jeremy, nu arăta cu mâna! spune bărbatul și se întoarce către noi. Îmi pare rău!

Bowe flutură din mână.

— Nicio problemă

— Felicitări! îmi spune tatăl. Grozav meciul de azi, împotriva lui Moretti!

— Mulțumesc! îi spun.

— Îmi pare rău pentru Alderton! îi zice lui Bowe tatăl puștiului.

— Mulțumesc, domnule!

Ușile se deschid, iar băiatul și tatăl lui ies. Eu și Bowe am rămas împreună în lift.

— Nu e întotdeauna așa de ușor! zice Bowe. Să stai lângă tine.

— Nu am de gând să îmi cer scuze pentru asta.

— Nu! adaugă el, clătinând din cap. Nici n-aș vrea să faci așa ceva.

Liftul se oprește în dreptului etajului la care este cazat. Îmi face semn să ies prima și ne îndreptăm spre camera lui.

Este mai mică decât mă așteptam. Practic nu are un dormitor separat, iar în afară de patul de o singură persoană, nu prea ai la ce te uita.

Când închide ușa în urma noastră, mă întorc să îl privesc.

— Care e planul? îl întreb, arătând spre coastele lui.

Bowe se așază încet pe marginea patului. Clatină din cap.

— Habar n-am!

Mă așez lângă el.

— Te doare rău?

Încuviințează din cap.

— Doare ca dracu'. Abia pot respira fără să simt că mi se rupe pieptul.

— Iei ceva?

Clatină din cap.

— Nu, și nici nu am de gând. Doar nu am renunțat la alcool ca să mă apuc de chestii și mai nenorocite. O să suport.

— Ce-a spus doctorul?

Bowe se încruntă.

— Trebuie să stau pe bară câteva săptămâni, cel puțin. Wimbledonul s-a dus pe copcă.

Clatină din cap.

— Sezonul se va fi terminat până să mă întorc eu pe teren.

— Îmi pare rău!

Îl iau de mână. Se uită la mâinile noastre alăturate, așa că mi-o retrag pe a mea.

— O să fii pregătit pentru US Open. Știu asta! Iar Wimbledonul nu e nici măcar cea mai bună suprafață de joc pentru tine. Ești praf la anticipatul locului unde va cădea mingea pe iarbă.

— Da, îți mulțumesc! îmi zice Bowe. Mă bucur atât de mult că ești aici!

— Ce vreau să spun este că terenul cu suprafață dură este potrivit pentru tine. Iar până atunci, te vei fi recuperat.

Încuviințează iar.

— O mulțime de timp să o dau în bară, zice și izbucnește în râs.

— Îmi pare rău! Pentru că am zis că te faci de râs.

— Nu ar fi trebuit să îmi pierd cumpătul în nicio privință! spune Bowe. Joci cum vrei – te privește!

— Câteodată cred că ești singura persoană cu care e mai complicat să te descurci decât cu mine!

Bowe își dă ochii peste cap.

— Nici măcar pe-aproape.

Râd.

— O să fii bine.

— Știu, știu! Nu e sfârșitul lumii.

Mă ridic.

— Chiar ai de gând să mai rămâi prin preajmă?

— Da! îmi răspunde. Am vorbit serios când le-am spus reporterilor. Cred că poți să câștigi, Carrie. Chiar cred!

— Urăsc cât de mult înseamnă vorbele tale pentru mine! îi răspund.

Izbucnește în râs.

— Da, uite, înțeleg! îmi zice. Urăsc că îmi pasă atât de mult ce părere aveți voi, ăștia din neamul Soto, despre mine.

Rămânem tăcuți o vreme, apoi Bowe dă să vorbească, însă, înainte să scoată un cuvânt măcar, zic:

— Trebuie să plec!

Arată epuizat, așa că încuviințează repede, răspunzând:

— Noapte bună, Soto! Odihnește-te!

Sunt cu tata pe teren după o sesiune înăbușitoare… în care mi-am înfruntat partenerul de antrenament. Sunt leoarcă de transpirație, iar tata stă pe bancă, lângă mine, și recapitulează planul pe care l-a întocmit pentru a o învinge pe Natașa Antonovici.

Nu am mai jucat împotriva ei – am văzut doar din tribune viteza devastatoare cu care lovește.

— E rapidă, îmi spune tata. Nici măcar zgura nu o încetinește. Pentru ea, suprafața asta de joc nu reprezintă o provocare la fel ca în cazul celorlalte sportive.

— Așadar, trebuie să fiu mai rapidă! trag concluzia.

Tata clatină din cap.

— Nu! Nu asta spun!

— Ce vrei să spui?

— Să nu îți pierzi cumpătul când îți voi zice asta!

— Nu o să-mi pierd cumpătul!

Ridică din sprâncene la mine.

— Nu o să o fac! zic, schimbându-mi tonul. Promit!

— Nu ești la fel de rapidă ca ea. Poate că, la un moment dat, ai fost. Poate când erai în vârful carierei. Dar nu acum și, cu siguranță, nu pe zgură.

Simt cum inima mi-o ia la goană și îmi crește pulsul.

— Trebuie să te împaci cu informația asta, *hija*!

Îmi mijesc ochii și strâng din buze.

— Nu mai ești aceeași persoană care juca tenis acum șase ani,

atât în sensul bun, cât și în cel rău. Corpul tău nu mai este același. Mintea ta nu mai este aceeași. Trebuie să recunoști unde anume nu ești chiar atât de puternică. Chiar și atunci, zgura era o suprafață de joc destul de complicată pentru tine. Trebuie să acceptăm asta și să găsim o altă cale.

— Continuă! îl îndemn în timp ce îmi lovesc racheta de coapsă.

— Nu vreau să încerci să îi egalezi viteza. Care ar fi o strategie mai bună?

— Nu știu! Zi odată!

— Ce anume ai tu, iar ei îi lipsește?

— Labă de gâscă?

Tata se încruntă la răspunsul meu.

— *Dale, hija!*

— Timp pe teren, îi răspund. Am cel puțin un deceniu de tenis profesionist în plus.

Tata încuviințează.

— Exact!

— Treci la subiect! N-am nevoie de metoda lui Socrate.

Tata se încruntă din nou.

— Ai excelat întotdeauna la alegerea loviturilor și la anticipare. Înțelegi unde se îndreaptă mingea și cum va sări. Și știi cum să construiești un punct – trei, patru sau chiar cinci returnări pe linie. De ani întregi ai învățat cum să faci asta. În concluzie, lasă-ți corpul să te ghideze – doar a făcut asta de o mie de ori mai mult decât a făcut-o al ei. Ai instincte pe care fata asta nu le are. Folosește-le!

Mă așez lângă el.

— Adică îmi spui să joc mai inteligent.

— Îți spun să controlezi ce se întâmplă pe teren. Când vine rândul tău la serviciu, nu încerca să dovedești că poți lovi la fel de rapid ca ea! Fă în așa fel încât să beneficiezi de un joc mai lent, nu mai rapid! Pentru că știi că, în cazul ăsta, nu ești jucătoarea mai rapidă. Și fă mișcările cu economie, anticipează unde se va duce mingea. Conservă-ți energia și las-o să obosească! Antonovici e genul ăla de pasăre rară pe care, dacă ajungeți la trei seturi, ai toate șansele să o învingi. Doar stai liniștită și încetinește-o! În fiecare clipă. Chiar și când schimbați terenul, trage de timp! Fă-o să fie din ce în ce mai frustrată, fă-o să aștepte! Nu juca pentru viteză! Nu așa vei câștiga de data asta.

Nu sunt sigură că are dreptate. Nu sunt sigură că memoria mușchilor și alegerea loviturilor vor compensa pentru diferența de viteză dintre noi două. Doar să pot alega cât pot de repede ar fi o soluție.

— Nu… nu știu ce să zic, tată!

— Carrie, ascultă-mă! Am trecut prin asta de o mie de ori în minte.

— Tată, trebuie să trec de Antonovici ca să ajung la Chan. *Trebuie!* Nu pot să dau greș de data asta.

— Știu că așa simți. Crede-mă că știu! D-asta am stat treaz în ultimele două nopți în camera mea de hotel, uitându-mă la înregistrări mai vechi. Sunt disperat să te ajut. Trebuie să știi cât de multe…

Îl aștept să termine fraza, dar pare să fi renunțat la a găsi cuvintele potrivite.

— Cât de multe ce?

Oftează.

— Cât de multe griji îmi fac, îmi răspunde în timp ce se sprijină cu spatele de bancă. Îmi fac griji în legătură cu felul în care te vei simți dacă nu vei câștiga acest meci sau nu vei ajunge în semifinală. Sau în finală.

Încuviințez din cap.

— Nu vreau să-ți văd expresia dacă ar câștiga Chan. Dacă îți doboară recordul. Nu cred că aș suporta asta.

— Știu, nici eu!

— Nu! Spun că nu aș suporta să văd cum te afectează *asta*! Sentimentele mele nu se vor schimba în niciun fel dacă vei câștiga, *hija*. Dar…

Se uită în jos și apoi din nou la mine.

— Uneori cred că nu înțelegi cât mă doare sufletul când te văd pierzând, continuă, neslăbindu-mă din priviri. Știind cât de mult îți dorești victoria, cât de mult își dorește sufletul tău asta. Uneori, cred că e de-ajuns ca să mă doboare.

— Tată, îl întrerup în vreme ce îmi pun mâna pe umărul lui. Voi fi bine.

— Adevărat?

Închid ochii și îmi las umerii să cadă.

Au fost multe momente în viață când am pierdut și nu mi-a fost bine. Momente când am bătut camera înainte și înapoi 24 ore la rând; momente când nu am dormit și nu am mâncat zile întregi. După ce am pierdut la Wimbledon în ’88, am zburat acasă și m-am închis în dormitor, de unde nu am mai ieșit decât după două săptămâni și jumătate.

— Este responsabilitatea mea să am grijă de mine, îi spun. Indiferent dacă pierd sau câștig. E treaba mea.

Tata clatină din cap în timp ce-mi zâmbește.

— Nu o să conteze niciodată a cui responsabilitate este. Inima mea suferă atunci când suferi tu, pentru că *tu* ești inima mea.

Inspir scurt.

— Așadar, te rog, ascultă-mă, și hai să lucrăm la primul tău serviciu, hai să lucrăm la alegerea loviturilor, hai să construim ipotetic niște puncte împotriva ei!

Încuviințez. Înțeleg ce îmi spune, și are dreptate în anumite privințe.

— Da, bine! accept, dar trebuie, de asemenea, să dobândesc viteza adversarei mele și, dacă nu am rezolvat problema asta până acum, atunci trebuie să petrec cât mai mult din această zi soluționând-o.

— O să fac ce zici tu, dar trebuie să lucrez și la viteză. În concluzie, hai să le facem pe amândouă!

Tata se încruntă ușor.

— Bine!

— Putem face rost de un al doilea tun de mingi? Și să trimită amândouă mingi spre mine în același timp? O să mă ridic la înălțimea așteptărilor! O să vezi!

Tata încuviințează, iar în 20 de minute lovesc mingile care se reped la mine din ambele tunuri. Petrec vreo două ore îndeletnicindu-mă cu asta. Forehand, rever, la fileu, de pe linia de fund. Lovesc mingea de fiecare dată.

La sfârșitul zilei, în timp ce ies de pe teren, tata ridică din sprâncene la mine, iar eu radiez. Îmi dau seama că este impresionat, poate chiar un pic surprins.

— Nu cred că viteza lui Antonovici va fi o problemă, comentez.

— *Bien, pichona!*

— Sunt atât de aproape, tată!

Mă trage aproape de el și își pune brațul pe umerii mei, apoi mă sărută pe creștetul capului.

— Ieși mâine pe teren și distruge-o!

SOTO VS. ANTONOVICI

French Open 1995

Natașa Antonovici are 1,80 metri înălțime și este extrem de slabă. Șapca, fusta și tricoul îi sunt de un alb strălucitor. Alege să servească prima, fără nicio umbră de emoție și cu chipul asemenea unui deșert unde nu poate crește nici măcar un zâmbet. *De parcă aș fi îndreptățită să comentez asta!*

Mă uit în tribune. Tata privește drept înainte. Lângă el însă e Bowe, care îmi zâmbește.

Îmi întorc privirea și adopt poziția de așteptare. Antonovici aruncă mingea sus, în aer.

Primul ei serviciu este plat și furios, dar mingea ajunge chiar în afara liniei, așa că mă relaxez. Apoi arbitrul zice că e înăuntru. Mă trezesc mergând până la linia chenarului de serviciu, pregătită să ripostez. Urma de pe zgură arată că mingea a atins într-adevăr milimetric linia.

A obținut un as.

La naiba!

Mă întorc la locul meu.

Servește încă o dată, aproape la fel ca mai devreme, dar chiar pe T de data asta, în loc de diagonala terenului. Rămân uimită, urmărind cum mingea trece din nou pe lângă mine.

Mulțimea începe să aclame. Mi se ridică părul de pe ceafă. Îmi rotesc umerii, încercând să mă calmez.

Adună-te!

Îmi țin capul drept. Mă aleargă pe tot terenul, dar îi prind mingile, așa că o alerg și eu. Sunt câteva ghemuri la care o depășesc. Cu toate aceste, își adjudecă primul set cu ६–٦.

În timp ce schimbăm terenurile, îmi șterg fața și racheta. Îmi scutur zgura de pe încălțări. Mă uit spre loja jucătorilor și îi văd pe tata și pe Bowe stând de vorbă. Bowe încuviințează în timp ce tata gesticulează încet, vorbind, fără îndoială, în șoaptă.

Nu știu ce își spun, dar nici nu am nevoie.

Trebuie să ajung la nivelul lui Antonovici. Trebuie să alerg la fel de repede ca ea și să recuperez mingea din aer mult mai rapid.

Închid ochii și inspir adânc. Antonovici stă în fața mea, pregătită să îmi primească serviciul. Arunc mingea în aer și o lovesc cât de repede pot, imprimându-i un efect de spin. Îi simt forța reverberând în braț, de la cot până la umăr. Trece pe lângă ea.

Încleștez pumnul a victorie. *Da, așa mai merge!*

O fac din nou, dar, de data asta, reușește să returneze. Mingea aterizează însă la câțiva zeci de centimetri dincolo de linia de fund.

Sunt stăpână pe situație. Îmi adjudec primul ghem din set.

Pe toată durata setului, jucăm amândouă la cel mai înalt nivel posibil și nu reușim să câștigăm pe serviciul celeilalte. Scorul este 3–3, apoi 3–4 și apoi 4–4. Servesc o altă minge de ghem și câștig. Suntem la 5–4.

E rândul ei la serviciu.

Nu mă uit la tata. Nu vreau să îi văd îngrijorarea din priviri. Îmi spun: *Nu o lăsa să câștige setul ăsta! Ori ești campioană, ori ești o catastrofă! Nu există cale de mijloc!*

Antonovici trimite mingea cu un țipăt chiar în zona T-ului, iar eu o returnez cu un forehand invers. Doar că atinge partea de sus a fileului. *Fir-ar a dracului de treabă!*

Dacă reușește să controleze ghemul și apoi să câștige, s-a terminat. Nu se poate ca toți ochii să fie ațintiți asupra mea și să mă vadă cum dau greș. Nu pot fi scorpia jalnică pe care o cred ei.

Antonovici însă continuă să mă hăituiască. Nu contează că o alerg pe tot terenul – pur și simplu alunecă în poziția care trebuie, prinde mingea cu marginea rachetei și o trimite unde vrea.

5–5. Apoi 5–6.

Acum servește pentru meci. Dacă nu câștig pe serviciul ei la ghemul ăsta, s-a terminat.

Iau poziție de așteptare cât de jos pot. Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul. Aruncă mingea în aer. Acesta este momentul meu. Momentul meu să îmi iau revanșa.

Servește în colț. Alerg mâncând pământul, deși genunchiul începe să mă doară. Returnez în fileu.

15–0.

30–0

40–0.

CARRIE! Dă-o dracului de treabă, adună-te!

Serviciul ei. Minge de meci.

Trimite mingea cu un urlet. O returnez rapid și curat. Contracarează cu o lovitură de pe linia de fund. Îi returnez un rever. Simt zumzăitul din oase. Simt că meciul ăsta e al meu – mai târziu decât mi-am dorit, dar e al meu.

Antonovici recuperează rapid mingea din aer. Ajung la ea și returnez pe diagonală. Înainte să îmi termin mișcarea, e deja acolo și o trimite chiar pe deasupra fileului. Plonjez cu pieptul atingând pământul și alunec cu racheta întinsă.

Mingea atinge zgura, dar eu încă sunt la metri distanță. S-a terminat!

Mulțimea izbucnește în urale pentru Antonovici. Zac înghețată, holbându-mă la urma pe care mingea a lăsat-o în zgură atunci când a aterizat.

Când în sfârșit mă ridic și mă șterg de praf, sunt acoperită de zgură roșie – pantofii, genunchii și maioul au toate o culoare ruginie. Am zgură în păr și în gură. Pare că mi-a ajuns și în plămâni.

Ochii mi se opresc asupra unei femei din public aflate pe un rând mai din spate. Are vreo 20 de ani sau cam așa și ține un carton pe care scrie *Oui, oui, Carrie.*

Nu suport să mă uit la ea.

— Nu am jucat la cel mai bun nivel al meu! Dacă asta ai de gând să-mi spui, tată, nu…

Sunt în tunel și mă pregătesc să intru la dușuri. Genunchiul mă arde. Am nevoie de masaj și de gheață. Am nevoie de o mulțime de lucruri.

Antonovici mă depășește. Simt cum încearcă să-mi surprindă privirea în timp ce intră în vestiar, însă eu continui să mă holbez la tata.

Acesta se sprijină de perete, cu ochii închiși.

— Carolina! zice el.

Vocea lui e calmă și domoală.

— Acum e momentul pentru perspectivă. Am vorbit despre asta.

— Tată! îl reped. Nu încerca să pretinzi că ceea ce am făcut pe teren a fost suficient, că n-a fost!

— Înțeleg că nu ai câștigat meciul ăsta, așa cum sperai…

— Nu am câștigat meciul ăsta, așa cum speram? țip la el.

Îi aud pe ceilalți antrenori și sportive intrând în tunel, așa că îl trag într-o încăpere deschisă de pe coridor.

— Tocmai mi-am pierdut a doua șansă la titlu și am doar patru.

— Înțeleg asta.

— Futu-i, cred că ar trebui să fim cu toții *al dracului* de îngrijorați că nu o să fiu în stare să fac ce mi-am propus.

— Nu înjura în prezența mea! Ți-am spus ieri că sunt îngrijorat din pricina existenței acestei posibilități.

— Am mers și le-am spus tuturor că sunt cea mai bună tenismenă în viață, iar acum se dovedește că m-am înșelat. În fața întregii lumi!

Tata dă din cap a încuviințare, dar nu spune nimic.

— Ai de gând doar să stai acolo? Zi ceva! țip la el.

— Ce vrei să zic? mă întreabă, azvârlindu-și brațele în aer.

— Spune-mi că vezi porcăria colosală pe care tocmai am făcut-o. Că știi că sunt o tenismenă mai bună decât am fost azi. Că sunt la fel de bună pe cât cred eu că sunt. Sau că nu. Dacă asta crezi. Dar spune ceva! Mi-am pierdut șansa de a câștiga afurisitul ăsta de French Open, și știm amândoi că Nicki o să profite de asta! Zi ceva!

Se uită la mine încruntat. Începe să se preumble de colo-colo, clătinând din cap. Există un scaun pliant lângă o masă și, exact când cred că se apropie de el ca să se așeze, îl trage de la locul lui și îl izbește de perete.

— Ce vrei de la mine? strigă.

— Eu…

— Poate că nu *mai* ești cea mai mare tenismenă în viață. Nu știu. Nu știm. Vrei să continui să îți spun asta, dar nu știu, Carolina.

— Eu…

— Nu mi se permite să am dubii. Nu mi se permite să te văd ca pe fiica mea, ca pe o ființă umană. Nu mi se permite să spun că, la câțiva ani de la retragere, *s-ar putea* să existe jucătoare mai bune, nu mi se permite să îmi exprim *nicio incertitudine, de niciun fel.* Așa că îți spun ceea ce vrei să auzi! Ca să ai tot ce îți trebuie ca să te simți bine. Ca să te am în viața mea. Astea sunt condițiile pe care le-ai pus. Și le respect! Ce vrei să îți spun?

— Vreau să fii cinstit!

Tata clatină din cap.

— Nu! Vrei ca părerea mea sinceră să coincidă cu ceea ce ai tu nevoie să auzi.

Simt o durere de dinți de la cât mi-am încleștat falca. Încerc să mai slăbesc strânsoarea, dar încleștarea revine.

Tata mă privește.

— Carrie, nu știu cum să port o conversație sinceră cu tine despre tenis. Pentru că, pe cât ești de bună, nu ai fost în stare niciodată să îți accepți eșecul.

Mi se strânge pieptul. Îmi simt ochii uscați.

— Și de ce *dracului* crezi asta?

— Cred că din cauza…

— Din cauza ta!

Clatină din cap și se uită în podea. E ca și cum nu e neapărat de acord cu mine, cât e dezamăgit de turnura pe care a luat-o atât de rapid conversația noastră.

Eu însă simt exact opusul. Cred că a durat zeci de ani ca să ajungem aici.

— Mi-ai spus că ar trebui să fiu cea mai mare jucătoare din istoria tenisului. Mi-ai spus asta de când m-am născut! Mi-am spus că asta mi-a fost menit să fiu! Și apoi, într-o bună zi, n-am mai fost. Nici măcar n-ai fost sigur că o pot învinge! îi reproșez.

— Vorbim despre Stepanova?

— Te-am întrebat dacă crezi că pot deveni numărul unu și să urc în clasament deasupra ei, iar tu mi-ai spus „Nu știu!”.

— Și nu m-ai iertat niciodată pentru asta. Plătesc prețul inclusiv astăzi.

— Ar trebui să îl plătești pentru tot restul vieții. Pentru faptul că m-ai făcut să cred în mine așa cum am făcut-o, apoi mi-ai smuls prețul de sub picioare. Pentru că ai renunțat la mine când lucrurile au devenit grele. Eu nu am renunțat. Niciodată. Dar tu, da.

— Carrie, m-ai întrebat dacă cred ai putea să o detronezi pe Paulina și să devii numărul unu. Iar eu ți-am răspuns că nu știu. Deoarece chiar nu știam. Nu știu ce ne rezervă viitorul. Și nu îți pot promite că lumea se va învârti așa cum îți dorești tu. Ți-am datorat

momentul acela de sinceritate. Ca să te pot sfătui mai bine – cum să crești, cum să îți lărgești perspectiva. Am simțit că este momentul pentru așa ceva. Dar n-ai vrut să faci cum te-am sfătuit atunci, după cum nu vrei să faci nici acum. Am dat-o în bară groaznic ca tată și îmi asum responsabilitatea pentru asta. Dar în cazul ăsta, îmi pare rău, însă doar tu poți să rezolvi lucrurile! Tu trebuie să cazi la pace cu faptul că nu ești tenismena perfectă.

— Asta înseamnă să renunți! Eu nu o să o fac!

Clatină din cap.

— Trebuie să găsești o cale să te împaci cu cine ești tu cu adevărat și să înfrunți viața așa cum e ea. Mă așteptam să o fi făcut până acum, dar nu s-a întâmplat așa. Și, dacă nici nu o să se întâmple, nu văd cum vei putea trece vreodată de acest… acest moment. Ai reușit atât de multe și ești atât de concentrată pe a le păstra în loc să mergi mai departe și să descoperi ce altceva mai există pe lume.

Pornește spre ușă.

— Tot ce obținem este efemer. Îl avem, iar în secunda următoare a dispărut. Ai deținut recordul acela, acum îl poți pierde. Sau îl poți păstra acum, dar pierde peste doi ani. Mi-aș dori să poți accepta asta.

Clatin din cap și încerc să mă uit la el.

— Nu pot!

— Ei bine, mă omoară să știu că nu pot rezolva asta pentru tine, *hija*. Chiar nu pot. Nimeni în afară de tine nu poate.

Și apoi, ca și cum ușa ar fi cel mai ușor lucru din lume, tata deschide ușa și iese din încăpere, lăsându-mă singură acolo.

Când în sfârșit ajung la etajul meu, la hotel, ies din lift și dau cu ochii de Bowe, aflat în fața ușii mele și oferindu-i un autograf unei adolescente. Aceasta se îndepărtează înainte să mă vadă apropiindu-mă.

Când ajung lângă el, Bowe îmi spune:

— Nu eram sigur dacă mă vrei aici sau nu, dar m-am gândit că nu o să-ți fie rușine și, la o adică, să îmi spui să dispar.

Îmi las lucrurile din mână și îl îmbrățișez. Îmi dau seama că este surprins, dar mă strânge iute în brațe. O face încet, cu grijă la coaste.

— Curăță-te de praf! Cea mai bună suprafață de joc pentru tine e după colț! îmi spune.

Brațele lui sunt calde și sigure. Trupul îi e puternic. Simt că, dacă m-aș lăsa pe el, m-ar ține, că mi-ar putea susține greutatea – greutatea corpului, a eșecului.

* * *

— Eram îngrijorată că oamenii nu îmi vor mai respecta recordul dacă Nicki îl doboară. Dar acum… pur și simplu… pur și simplu îmi distrug recordul de una singură.

Stau cu picioarele ridicate pe măsuța de cafea și cu capul sprijinit de spătarul canapelei. Bowe e așezat pe scaunul de vizavi de mine, încercând să găsească o poziție în care să nu îl doară coastele.

— Nu cred că-i adevărat! îmi spune. Cred că oamenii respectă încercarea. De fapt, cred că vor respecta încercarea mai mult decât reușita. Care va veni. Vei izbândi.

Mă uit la el, încruntată.

— Ei, haide!

— Vorbesc serios!

Mă uit în sus, la tavan.

— Tata crede că prioritățile mele sunt date toate peste cap.

Râde încetișor.

— Nu cred că există tată pe lumea asta care să creadă în copilul lui mai mult decât o face el. Vezi asta, da?

Mă uit la Bowe.

— Da! O văd.

Bowe se sprijină încetișor. Pot să spun că, cel puțin, se simte un pic mai bine decât înainte.

— Ești norocoasă!

— Datorită tatei, vrei să spui?

— Da!

— Tatăl tău n-a jucat și el tenis? îl întreb. Nu așa ai început?

— Unchiul meu. Da! Și nu am fost niciodată suficient de bun. Nimic din ce-am făcut de-a lungul vieții nu a fost suficient de bun. Nimic din ce-am făcut nu a fost suficient. Dar am încercat să îi fac pe plac. Și am tot eșuat.

— Și părinții tăi?

— Lor nu le-a păsat. Tata a fost matematician. Mama încă e profesoară de matematică. Nu mi-au înțeles obsesia pentru tenis și ar fi preferat, cred, să fac ceva un pic mai… tradițional.

— Au vrut să te faci doctor sau avocat?

— Sau matematician.

Izbucnesc în râs.

— Deci tu ești ce se întâmplă când nu faci ceea ce vrea tatăl tău, iar eu sunt ceea ce se întâmplă când faci exact ceea ce vrea tatăl tău.

Râde și Bowe.

— Iar acum suntem amândoi niște calamități, adaug, dar el clatină din cap.

— Tu, nu, Soto! Știu că nu vezi asta – pentru că ești unul dintre copiii ăia enervanți de la școală care cred că, dacă ai luat la test 99 de puncte înseamnă doar că nu ai luat 100.

— Păi, asta înseamnă!

— Da, și uite așa strici totul pentru toți ceilalți.

— Și toată lumea mă urăște.

— Mi-aș dori să poți vedea lucrurile din afară.

— Să văd ce?

Bowe mă privește în ochi și rămâne tăcut pentru o clipă. Apoi îmi răspunde:

— *Eres perfecta, incluso en tu imperfección!*

Mă ridic, nesigură că am auzit bine. Dar bineînțeles că am făcut-o. Accentul lui e groaznic, dar tot m-a lăsat fără aer.

„Ești perfectă, chiar și în imperfecțiunea ta!"

— Cum de ai pus astea cap la cap?

— Mă gândesc că e oarecum jenant să răspund la întrebarea asta.

— Și totuși…

— Am găsit în holul hotelului o femeie care vorbește spaniolă și am rugat-o să mă ajute cu traducerea câtorva lucruri.

— Câtorva lucruri? Ce altceva ți-a mai tradus?

— Hmm, nu! N-am cum să-ți spun!

— De ce?

— Pentru că pur și simplu am vrut câteva opțiuni în caz că ce se întâmplă acum are vreo relevanță.

Mă ridic și mă apropii de el.

— Care erau celelalte opțiuni? Le-ai memorat pe toate?

— Nu! Am încercat, dar le-am tot încurcat.

— Așa că le-ai scris.

Încă e așezat, iar eu stau și-l privesc de sus. Bowe își ridică privirea spre mine.

— Le-ai scris și le ai în buzunar.

— Te rog, nu încerca să bagi mâna în buzunarele mele – durerea o să îmi distrugă coastele. Serios îți spun, te implor!

Există o versiune a mea care și-ar fi strecurat mâinile în buzunarele lui oricum, care i-ar fi spus să se descurce cu durerea. Tânjesc să îmi amintesc unele dintre lucrurile pe care mi le-am tot spus – și pe care le-am spus și altor oameni – atunci când eram mai tânără: „Curaj și joacă până la capăt! Încetează să mai fii un copil și domină!"

Totuși, acum nu vreau să spun niciunul dintre lucrurile astea. Vreau doar să mă asigur că nu suferă… și să văd ce a scris.

— Te rog! șoptesc. Arată-mi!

Se încruntă, dar apoi se ridică încetișor din scaun și scoate o

bucată de hârtie de la hotel din buzunar.

— Te rog să nu râzi de mine!

Iau bucata de hârtie și o deschid. Sunt trei fraze în spaniolă, notate cu scrisul lui dezordonat:

Ești perfectă chiar și în imperfecțiunea ta.
Ești absolut de nesuportat, dar nu pot să nu mă gândesc la tine.
Vreau pe bune de data asta.

— Ai notat astea? Ca să mi le poți spune?

— Da!

— Dacă te sărut, o să te doară? îl întreb în timp ce mă apropii mai mult de el.

— Ce anume?

— Coastele. Dacă te sărut, o să te doară?

— Nu! Nu cred.

Îi cuprind fața în palme și îl sărut. Întinde brațul teafăr spre șalele mele și mă trage mai aproape.

L-am mai sărutat cu niște ani în urmă. Pare ceva familiar și deopotrivă nou-nouț, ca o întindere făcută ca la carte sau ca o respirație adâncă.

— Nu știu ce e chestia asta, îi spun. Nu știu dacă e pe bune.

— Nu îmi pasă! îmi răspunde, sărutându-mă din nou, apoi mă trage de marginea tricoului și de nasturii blugilor.

— Nu vreau să te rănesc.

— Nici de asta nu îmi pasă, îmi răspunde, sărutându-mă din nou.

— Trebuie să ai grijă! La coaste.

— Carrie, te rog! îmi zice, sărutându-mă pe gât. Încetează să îți mai faci griji!

Și îl ascult.

Mai târziu, în timp ce lumina soarelui se strecoară prin fereastra camerei mele de hotel la primele ore ale dimineții, mă trezesc și îl văd pe Bowe adormit lângă mine.

Părul îi e dat pe spate, ca și când l-ar fi lins o vacă sau ceva asemănător cândva, în puterea nopții. Privită de aproape, fața lui poartă semnele trecerii timpului. Are riduri fine în jurul ochilor. Îmi întorc privirea de la el și mă uit pe fereastră, copleșită de un sentiment groaznic, copleșitor. Cât ai fi de fericit când începe, sfârșești întotdeauna cuprins de tristețe când se termină.

Bowe se foiește și deschide ochii încet și cam fără entuziasm. Mă privește și zâmbește.

— Să comandăm micul-dejun? mă întreabă.

— Rămâi?

Se ridică, dintr-odată treaz de-a binelea.

— Vrei să plec?

— Vrei să pleci? Poți să pleci dacă vrei.

— Nu vreau să plec. Ți-am spus azi-noapte. În spaniolă.

— Bine!

— Așadar, rămân?

— Dacă vrei.

Își dă ochii peste cap și începe să mormăie. Își trage o pernă peste cap, dar tot îl pot auzi bombănind:

— Ești atât de enervantă! Doar spune că îți place de mine, futu-i mama mă-sii!

Îi trag perna de pe cap. Vreau să o spun. Vreau să mă oblig s-o spun.

— Ce vrei să mănânci la micul-dejun? zic în schimb. O să comand.

Eu și Bowe ne petrecem următoarele zile împreună, plimbându-ne prin Paris. Tata, cu care abia am schimbat două vorbe, rămâne în cameră. Cei de la biroul lui Gwen ne-au rezervat zboruri spre casă pentru ziua de după finală.

În seara asta, merg cu Bowe la un bistro franțuzesc, aflat lângă hotelul meu, imediat după colț. La televizorul de la bar se poate urmări finala de simplu, feminin: Chan vs. Antonovici.

Port una dintre șepcile de baseball ale lui Bowe și o pereche de ochelari de soare. Stăm afară, pe terasă. O parte din mine vrea să se repeadă înapoi în hotel și să se ascundă, să nu se afle în public în momentul ăsta. Însă dacă oamenii ne recunosc, nu dau niciun semn. Iar eu îmi doresc să mă aflu aici, în acest bistro, alături de Bowe.

De la masa noastră putem vedea televizorul. La început, pretindem amândoi că nu urmărim ce se întâmplă pe ecran, dar până să câștige Nicki primul set, am renunțat amândoi la mascaradă.

Bowe mă ia de mână când începe al doilea set. Nu mă retrag nici măcar atunci când sosește mâncarea. Antonovici câștigă al doilea set în timp ce ne savurăm friptura cu garnitură de cartofi prăjiți.

— Poate că Antonovici are o șansă! zice Bowe.

Mă încrunt la el.

— Aproape că îmi doresc ca în semifinală Cortez să fi trecut de Antonovici. Cortez ar putea să o bată pe Nicki aici. Dar Antonovici… Nu știu. Nu știu.

Bowe încuviințează.

45 de minute mai târziu, Nicki își adjudecă al treilea set, cu 6–4. Se prăbușește la pământ victorioasă și înlăcrimată.

Ăsta-i meciul, ăsta-i turneul, ăsta-i recordul meu. Praf și pulbere!

Bowe mă privește și știe că nu e nimic de zis. Urmărim momentul de premiere, când oficialii îi înmânează cupa lui Chan.

Transmisiunea este în franceză, așa că înțeleg doar pe jumătate din ce spun comentatorii. Îmi e însă destul de clar când aud: *Elle a maintenant dépassé Carrie Soto…* „Acum a depășit-o pe Carrie Soto."

Bowe îmi surprinde privirea și, pentru o clipă, simt imboldul irezistibil de a răsturna masa la care stăm.

— Merită! îi spun. A jucat un meci brutal.

Îl văd pe tata pe trotuar, venind spre mine. Știu că ar trebui să fiu furioasă pe el sau că el ar trebui să fie furios pe mine, doar că în clipa de față nu îmi pasă prea mult de asta. Mai degrabă sunt copleșită de sentimentul inevitabilității: evident că avea să mă găsească.

— Bună! ne salută în timp ce își croiește drum pe aleea terasei.

Își lasă o mână pe umărul meu, iar pe cealaltă, pe al lui Bowe.

— Amândoi ați făcut o treabă grozavă aici, în Franța.

Se uită în ochii mei, iar eu nu-mi feresc privirea. E ca și cum amândoi străbatem decenii de momente petrecute împreună, tot ce a condus până aici. Realizările mele neegalate. Acum, ale ei.

— Încă nu m-am împăcat cu gândul, îi spun. În caz că te întrebai.

— *Ya lo sé, pichona!*

Mă uit la televizor. Nicki plânge cu umerii căzuți; lacrimi adevărate îi curg pe obraji.

— Ia loc! îi spun tatei.

El încuviințează și își trage un scaun ca să se așeze alături de noi.

Când chelnerița trece pe lângă masa noastră, Bowe îi comandă tatei un pahar, iar acesta se apleacă un pic și îmi șoptește la ureche:

— Nimic nu va șterge vreodată ce ai făcut sau faci tu!

Nu vreau să plâng, așa că nu pot să mă gândesc prea intens dacă să îl cred sau nu. În schimb, iau acest moment și mi-l întipăresc în inimă, ca și cum o să mă aștepte să mă întorc la el mai târziu.

Zâmbesc, îl bat ușor pe mână și apoi schimb subiectul.

Petrec noaptea la masă cu tata și Bowe. Bem sifon și bere de ghimbir. Bowe se plânge că a trebuit să se retragă de la Wimbledon. Tata îi spune că o să-l antreneze full-time pentru US Open, dacă se vindecă până atunci.

Bowe îi întinde mâna și dau amândoi noroc – observ cu câtă grijă se mișcă tata pentru a nu-i provoca lui Bowe dureri de coaste.

Când se face târziu, Bowe achită nota, iar tata ridică din sprâncene la mine, ca pentru a pune întrebarea pe care i-am spus de un milion de ori să nu mi-o pună niciodată. Încuviințez; e singurul răspuns pe care îl va obține. Se uită la mine și rânjește – de fapt, e un zâmbet simplu și strălucitor.

Pentru o clipă, sunt uluită cât de îmbătrânit pare. *Când s-a întâmplat asta?* Totuși, pare un bătrân fericit, satisfăcut. A avut parte de multă suferință în viață, dar sunt și multe lucruri care i-au ieșit bine.

— *Sos mi vida, pichona!*[93] mimează din buze către mine și își atinge cu un deget pieptul, chiar deasupra inimii.

Zâmbesc și, pentru o clipă, îmi plec ușor capul pe umărul lui.

Apoi ne întoarcem pe jos la hotel, o plimbare care îmi pare deopotrivă confortabilă și familiară, chiar dacă sunt atât de multe lucruri la ea pe care le trăiesc pentru prima dată.

---

93 „Ești viața mea, dovlecel” (în orig., în lb. sp.).

Inevitabila victorie a lui Chan

De Rachel Berger

Editorial, Departamentul Sport
California Post

Carrie Soto nu a făcut niciun secret din intenția de a o împiedica pe Nicki Chan să îi doboare recordul. Așadar, rana trebuie să fi fost mult mai profundă după ce, noaptea trecută, a câștigat Chan.

Au existat voci care au vorbit cu dispreț despre încercarea lui Soto de a reveni pe teren. Eu însă fac parte din numărul tot mai mare de persoane care nu pot să nu se declare uimite de tentativa ei.

Mulți par să fi uitat ce a făcut Carrie Soto pentru tenisul feminin. A ridicat ștacheta pentru nenumărate lucruri pe care acum le considerăm normale: servicii incredibil de rapide sau meciuri strălucite care au doborât mai multe recorduri odată. Și să nu uităm cel mai desăvârșit lucru pe care i l-a adus acestui sport: grația jocului.

Puțin îmi pasă cu câtă forță poate trimite Nicki Chan o lovitură de pe linia de fund sau cât de rapid este serviciul ei – nu există termen de comparație cu felul splendid în care a evoluat Carrie Soto. Absolut fiecare lovitură a fost executată impecabil și fiecare plonjare după minge a fost grațioasă precum o mișcare de balet. Așadar, mă alătur lui Carrie Soto, care își jelește eșecul.

Cu toate astea, nu putem ignora faptul că bate vântul schimbării.

Carrie Soto este trecutul. Nicki Chan este viitorul.

Regina a murit! Trăiască regina!

Mă trezesc la hotel. Telefonul sună. Pe jumătate adormit, Bowe mi-l înmânează.

E Gwen.

— Elite Gold pune în mod oficial campania pe pauză! mă anunță. M-am gândit că vrei să afli de îndată.

Vreau să urlu, să arunc telefonul sau să îmi îngrop capul sub pernă, dar nu fac nimic din toate astea.

— Bine, înțeleg!

— Cei de la AmEx sunt interesați să preia, dar deocamdată nu au făcut niciun pas.

— E treaba ta să îi convingi! îi spun.

— Da, așa este! Și este treaba ta să îți amintești că te-am avertizat că e posibil să se întâmple asta. Iar tu mi-ai zis că merită riscul.

— Da! Așa am făcut!

— O să fie bine! Într-un final, totul o să se rezolve.

— Aha! îi răspund, dar niciuna din noi nu pare prea convinsă.

Câteva ore mai târziu, mă străduiesc să dau uitării totul în timp ce urcăm în avion pentru a ne întoarce la Los Angeles. Fac schimb de loc cu tata, care îl are pe cel de lângă Bowe. Nu mă tachinează și nici nu ridică din sprâncene, lucru pe care îl apreciez. Merge două rânduri mai în față, unde trebuia să stau eu.

Două fete de liceu se apropie de noi la începutul zborului și ne cer autografe. Acceptăm, dar curând culoarul se umple de oameni care vor același lucru.

În scurtă vreme, Bowe începe să le spună oamenilor că, de fapt, este sosia lui Bowe Huntley, iar eu mă holbez – cu gura căscată – când încep să îl creadă. Încerc tertipul cu următoarea femeie care se apropie, dar aceasta se încruntă la mine și zice: „Nu poți să semnezi o nenorocită de hârtie? Incredibil!"

Când se îndepărtează furioasă, Bowe își dă ochii peste cap și apoi și-l pune pe umărul meu. Îl împing cât colo.

— Toată lumea din avion ne recunoaște! îi spun.

— Așa, și?

— Și atunci când chestia asta care se petrece între noi o să fie dată în vileag, nu vreau să fiu nevoită să răspund la întrebări la vreo conferință de presă de după un meci.

Mă privește cu sprâncenele ridicate și încruntate. Se ciupește de rădăcina nasului.

— Adică vreau să spun doar că…, adaug.

— Nu, nu, am înțeles, îmi răspunde în timp ce se lasă cu toată greutatea pe partea cu fereastra. Nu e nevoie să spui nimic.

— Spun doar că încă nu știm ce se petrece între noi.

— Bine! Am priceput! Hai s-o lăsăm baltă! zice și rămâne tăcut pentru o oră sau două.

Când însoțitoarea de bord ne îmbie cu ciocolată, mi-o oferă pe-a lui fără un cuvânt măcar.

Avionul aterizează câteva ore mai târziu, iar Bowe se întinde către compartimentul de deasupra după bagajul de mână al tatei, deși este evident că durerea de coaste îl omoară.

— Poftim, Jav!

— Jav? îl întreb. Ați ajuns la formule de alint acum?

— Bineînțeles! îmi răspunde tata, care, deși se ține de glume, pare obosit. Mulțumesc, B.!

— Bowe este deja prescurtarea de la Bowen! comentez. Nu e nevoie să îi mai prescurtezi numele o dată!

Tata mă expediază dintr-un gest cu mâna.

— Vezi-ți de treburile tale, Care!

Bowe începe să râdă în timp ce eu, exasperată, îmi azvârl brațele în aer.

Coada începe să se miște, iar stewardesa ne face semn să o luăm din loc. Ieșim toți trei din rând și coborâm din avion.

— Care e următoarea noastră masă? întreabă Bowe. Cina?

— E ora 11 dimineața, așa că… nu! îi răspund.

— Nu-i nevoie să te porți așa! bombăne Bowe. Spune doar că urmează prânzul!

Mă întorc să mă uit la tata

— Ți-e foame, tată? îl întreb, dar, înainte să apuc să termin fraza, observ că s-a oprit din mers.

Ține rândul de pasageri pe loc. Culoarea i-a dispărut din obraji.

— Carrie! îmi spune.

— Tată?

Fac un pas către el.

Se prăbușește însă pe pasarela avionului înainte să ajung să îl prind.

Cardiologa, dr. Whitley, este o femeie cu păr roșcat și cârlionțat și pare înzestrată cu ceea ce este opusul manierelor. Se uită de sus la tata și la mine.

— Avem de-a face cu un caz extrem de cardiotoxicitate.

Tata stă în fund, pe patul de spital. Eu sunt pe scaun, lângă el. Bowe a vrut să rămână cu noi, dar am insistat amândoi să meargă acasă.

— Ce înseamnă asta? întreb.

Dr. Whitley nu își ia privirea de la tata.

— Înseamnă că aveți insuficiență cardiacă de gradul al treilea, domnule Soto! Cel mai probabil un efect secundar al chimioterapiei de anul trecut.

Tata scoate un icnet batjocoritor.

— Ce nu te omoară… poate încă să te omoare.

Îl iau de mână, pe care i-o strâng ușor în timp ce îi ofer un zâmbet.

— V-ați confruntat cu amețeli? Dificultate în respirație?

Răspund „nu” în numele lui, în timp ce tata zice:

— Da! Cu amândouă.

Îmi întorc privirea spre el.

— M-am simțit și slăbit! adaugă. Din ce în ce mai slăbit.

— De ce nu mi-ai spus nimic? îl întreb.

Mă ignoră.

— Oncologul care se ocupă de dumneavoastră ar fi trebuit să vă informeze că acestea sunt simptome care trebuie ținute sub observație, zice dr. Whitley.

— M-a informat. M-a informat anul trecut.

Dr. Whitley încuviințează din cap.

— Dacă ați fi spus mai din timp, v-am fi administrat betablocante. Acum răul e făcut. Aveți nevoie de o intervenție chirurgicală și de un stimulator cardiac.

Preț de o clipă, încetez să mai respir. Mă holbez undeva, deasupra, la posterul de pe perete, o natură moartă oribilă: o vază cu flori. Încerc să îmi controlez respirația și să mă concentrez câte de bine pot la rama din plastic mov a tabloului. Înghit cu greutate.

— Când o planificați? întreb. Operația…

Dr. Whitley își închide fișa.

— În următoarele câteva zile. Și, domnule Soto, trebuie să rămâneți în spital până atunci. Dar și o vreme după intervenție, pentru a vă putea monitoriza evoluția.

Tata clatină din cap.

— Nu am timp pentru asta. Jucăm la Wimbledon peste trei săptămâni.

— Tată! intervin.

Chipul doamnei dr. Whitley e împietrit.

— Vă sfătuiesc să ascultați de sfaturile medicale pentru care plătiți. Am ajuns într-un punct în care miza e viața sau moartea.

Tata tace și apoi încuviințează cu o mișcare din cap. Dr. Whitley pleacă din salon.

Mă ridic și aștept să se închidă ușa, apoi îmi ațintesc privirea asupra tatei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! De ce nu ai spus nimic?

— *Eso no es tu problema*![94] îmi răspunde.

— *Todos tus problemas son mis problemas*![95]

— *Puedo cuidarme solo, Carolina. Sos mi hija, no mi madre*![96]

— *Sí, y como tu hija, si te mueres, yo soy la que sufre, papá!*[97]

— *No quiero pelear con vos! Ahora no!*[98]

Mă uit la el și clatin din cap. Știu deja de ce nu a spus nimic, iar motivul abia mai contează acum.

E palid. Și conectat la aparate. Pare atât de împuținat la trup! Simt un nou șuvoi de furie. Îmi lipesc buzele și închid ochii.

— *Bueno!* spun. Atunci, o să ne pregătim pentru operațiile tale.

— Iar eu o să mă recuperez rapid și o să mă întorc pe teren cu tine cât ai clipi.

— Tată, hai să nu discutăm acum despre asta!

— Nu e nimic de discutat. Asta nu ne dă înapoi!

— Tată!

— Să zicem că mă operează mâine și totul merge bine. Care e perioada de recuperare? O săptămână? Mă ia de mână, apoi adaugă: Este doar o mică piedică. Până la începutul lui iulie, o să fim gata pentru Londra!

— *Bueno, papá!*

Drept răspuns, ia telecomanda, deschide televizorul și pretinde că se uită la el. În concluzie, mă așez pe scaun și îl las în pace.

Apoi, deodată, țipă:

— Nu lipsesc de la Wimbledon! S-ar putea să nu mai avem un alt Wimbledon împreună, și nu o să îl ratez!

Îmi prind capul în mâini.

— *Ya lo sé, papá!*

— Ultima dată când am fost acolo, în ’78, n-am știut că avea să fie ultimul nostru Wimbledon. Nu știam că s-ar putea să nu te mai antrenez vreodată. Și nu am de gând să las această ocazie să mi se scurgă printre afurisitele astea de degete.

— *Está bien, lo entiendo! Te amo, papá!*

Se uită la mine și, pentru prima dată de la începutul discuției, îngăduie unei încruntături să îi pună stăpânire pe colțurile gurii.

— *Yo también, cariño.* Și apoi, după ce respiră adânc, adaugă: *Perdoname, hija! Realmente lo siento!*[99]

Când se face noapte, o rog pe asistentă să mă ajute cu un pat pliant.

— *De ninguna manera!*[100] îmi spune tata. Se întoarce apoi către asistentă, căreia îi zice: Nu va fi nevoie!

— Tată, nu te las aici singur!

— Ți-a dat oare prin cap că s-ar putea să *îmi placă* să rămân singur?

— Tată…

— Mergi și dormi acasă, Carrie! Te rog! Iar mâine-dimineață, te implor, mergi pe teren cu un tun de mingi. Nu înceta să te antrenezi! În clipa de față nu îți permiți așa ceva!

— Nu știu ce să…

— Joci la Wimbledon, Carolina Maria!

Asistenta iese din salon, iar eu mă așez pentru o clipă.

— *Por favor, no te pierdas Wimbledon! Por favor!*[101]

— Tată, nu sunt sigură…

Expiră adânc și clatină din cap.

— Chiar dacă – spun *dacă* – nu o să pot să fiu acolo, îmi zice.

Mă silesc să fac în așa fel încât să nu îmi cadă colțurile gurii.

— *Pero, por favor,* mai joacă o dată! *Te encanta jugar Wimbledon. Por favor, hacelo por mí!*[102]

Nu concep să îl părăsesc, dar, pe de altă parte, știu că nu o să mă cert cu el.

— *Está bien! Lo jugaré*![103] îl liniștesc.

— *Gracias, ahora, andá!*[104] Du-te acasă!

Pare atât de hotărât!

— *Bueno*, zic în timp ce îmi iau geanta. Ne vedem mâine-dimineață!

— Vino după-amiază! mă contrazice. În fiecare zi, mai întâi te antrenezi și apoi poți să vii să mă vezi!

Clatin din cap în timp ce îi zâmbesc.

— Bine, o să vin mâine după ce mă antrenez!

Îi iau mâna și i-o strâng încet.

— *Buena, niña!* îmi zice.

O iau pe hol și apăs pe butonul liftului.

În timp ce aștept, observ cu coada ochiului că o asistentă de la recepție mă privește cu insistență. Fie știe cine sunt, fie încearcă să își dea seama de unde mă cunoaște. O las să își bată capul cu dilema asta în timp ce urc în liftul gol.

Când ușa se închide în sfârșit în urma mea, mă sprijin cu spatele de perete. Mă prăbușesc pe podea.

— Te rog, îngăduie-i să părăsească spitalul! șoptesc.

E un pic mai mult decât un scâncet și urăsc cum sună!

Noaptea, Bowe vine pe la mine și, în timp ce sunt pe cale să adorm, mă cuprinde cu brațul și îmi spune:

— Totul va fi în regulă!

— Toată lumea zice asta! Și nimeni nu știe vreodată dacă va fi așa.

Câteva zile mai târziu, tata intră în operație. În loc să rămân acasă și să mă antrenez, așa cum mi-a spus să fac, îmi petrec întreaga zi în sala de așteptare ca să pot auzi rezultatul de îndată ce se termină intervenția.

Când dr. Whitley iese, pe chipul ei nu e nici urmă de zâmbet. Pentru o clipă, mă simt de parcă aș ști deznodământul. Mi se strânge pieptul și mi se pare că în încăpere e sufocant de cald.

— E bine! îmi zice, așa că pot respira din nou.

— Mulțumesc!

— Ar trebui să mergeți acasă! mă îndeamnă. Probabil că o să doarmă tot restul nopții.

Însă nu o ascult.

Aștept până este dus la reanimare și apoi adorm pe un scaun, lângă el. Simplul fapt că îl aud respirând mă ajută să dorm adânc.

Dimineață, când se trezește, e ametit și derutat.

Doamna dr. Whitley ne spune însă că stimulatorul cardiac funcționează cum trebuie.

— Atunci, când pot pleca acasă? o întreabă.

Dr. Whitley clatină din cap.

— Trebuie să rămâneți aici și să vă refaceți. Operația a fost lungă, trebuie să se vindece. Este necesar să rămâneți aici, sub observație.

— Pentru cât timp?

— Tată, trebuie să te concentrezi să te faci bine!

Tata mă apucă de mână și îmi ignoră vorbele.

— Pentru cât timp? își repetă întrebarea.

— O săptămână, cel puțin. Poate mai mult.

— OK! spune tata și dă din cap a încuviințare. Înțeleg!

Când doctorii pleacă, dau să îl întreb dacă vrea să îi aduc ceva de acasă, însă îmi taie avântul.

— Dacă nu ne putem antrena împreună înseamnă că îți irosești timpul pe terenul de acasă. Trebuie să pleci la Londra și să te antrenezi pe iarbă.

— Tată…

— Nu! Știi că am dreptate. Până acum am fi plecat deja la Londra. Trebuie să pleci de una singură.

— Știu, tată, dar deocamdată nu plec la Londra, nu cu tine în spital.

— Ba da, pleci, și nu te certa cu mine pe tema asta! Mă gândesc la chestia asta de câteva zile. Acesta este noul meu plan.

La ușă se aude un ciocănit discret. Când mă întorc, îl văd pe Bowe în prag, ținând în brațe o ferigă și un balon pe care scrie „Însănătoșire grabnică!".

— Bună, Jav! salută el. Sper să nu deranjez! Voiam doar să văd ce mai faci!

— Intră, intră! îl invită tata pe Bowe, care îmi zâmbește. De fapt, am o idee grozavă! Bowe poate veni să verifice ce mai fac cât ești tu la Londra. Ai face asta, nu-i așa, Bowe?

Acesta încuviințează.

— Absolut! Cât e nevoie! Cu coastele mele, nu pot juca tenis. Nu am *nimic* de făcut. Ai putea spune chiar că nu am pentru ce să trăiesc. Așa că, da! Mi-ai face o favoare dacă m-ai lăsa să vin să văd cum o mai duci.

Mă uit la amândoi.

— E o înscenare! spun.

— Nu e o înscenare! mă contrazice tata.

— Am discutat zilele trecute despre lucrul ăsta, dacă asta încerci să spui, intervine Bowe.

Tata își dă ochii peste cap la Bowe.

— Nu oferi informații care nu ți-au fost solicitate în mod direct!

— OK! zice Bowe, apoi se uită la mine și mimează un „Îmi pare rău!".

— Ești de acord cu mine că trebuie să meargă la Londra să se antreneze, îi zice tata lui Bowe.

Răspunsul lui Bowe la asta e clar și pare perfect cinstit:

— Nu există niciun dubiu. Știi foarte bine că trebuie să mergi la Londra.

Urăsc că au dreptate.

* * *

Sâmbătă sunt într-o limuzină neagră și mă îndrept spre spital pentru o ultimă vizită la tata înainte de zbor. Am în geantă un bilet LAX–Heathrow. Aproape că nu îmi vine să cred că fac asta.

Când oprim în fața intrării, șoferul mă lasă să cobor și mă anunță că o să mă aștepte în parcarea spitalului.

Nimic din toate astea nu mi se pare în regulă.

— O să exersezi cu un partener în fiecare zi și apoi o să mă suni în fiecare noapte pentru a discuta despre strategia pentru ziua următoare, îmi oferă instrucțiuni tata după ce îi dau o îmbrățișare. Avem totul sub control.

— Nu-ți face griji pentru asta, tată! Îi iau mâna și adaug: Ai o singură sarcină acum, iar asta este să te însănătoșești.

Încuviințează din cap.

— *Ya lo sé, pero no es el trabajo que quería!*[105]

— Știu!

Mângâi mâna tatei. Văd că trecerea anilor și-a pus amprenta asupra lui. Pielea îi pare de hârtie, iar articulațiile degetelor sunt inflamate. Părul de pe încheieturi este cărunt aproape în totalitate.

— Să te faci bine! îi spun. Să respecți toate recomandările doctorilor! Și să fii cel mai bun pacient cu care au de-a face! O să mă întorc acasă peste aproape o lună.

În acest moment, plecarea îmi pare absolut imposibilă. Pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva nu am plănuit *niciodată* să urc în avion în după-amiaza asta. Am trecut prin toate etapele ca să ne simțim amândoi mai bine.

Bineînțeles că nu pot să plec. Bineînțeles că rămân.

— Știu și eu ce să zic despre asta, tată…

— Mergi și joacă la Wimbledon, *cariño*!

Mă încrunt.

— Te rog! insistă el. M-aș simți cel mai fericit să te văd făcând ceva ce iubești. Așa că, te rog, du-te să joci tenis! Joacă așa cum o făceai pe vremuri! Joacă, te rog, ca și cum ai iubi asta! *Hacelo por mí, por mí corazón!*[106]

— Bowe vine la spital în seara asta, îl anunț cu ochii la ceas. Cam într-o oră. Așa că îți poate aduce tot ce dorești.

— Bine! O să întârzii, așa că pleacă!

Respir adânc și îl sărut pe cap.

— Încearcă să te bucuri de experiența asta, *pichona*! Ăsta e singurul lucru pe care l-ai uitat.

IUNIE 1995

---

94 „Asta nu e problem ta!" (în orig., în lb. sp.).

95 „Toate probleme tale sunt problemele mele!" (în orig., în lb. sp.).

96 „Pot să am singur grijă de mine, Carolina! Ești fiica mea, nu mama!" (în orig., în lb. sp.).

97 „Da, și ca fiică a ta, dacă mori, eu sunt cea care suferă, tată!" (în orig., în lb. sp.).

98 „Nu vreau să mă cert cu tine! Nu acum!" (în orig., în lb. sp.).

99 „Iartă-mă, fata mea! Chiar îmi pare rău!" (în orig., în lb. sp.).

100 „În niciun caz!" (în orig., în lb. sp.).

101 „Te rog, nu rata Wimbledonul! Te rog!" (în orig., în lb. sp.).

102 „Adori să joci la Wimbledon! Te rog, fă-o pentru mine!" (în orig., în lb. sp.).

103 „Bine! Voi juca!" (în orig., în lb. sp.).

104 „Mulțumesc, acum du-te!" (în orig., în lb. sp.).

105 „ Știu, dar nu este sarcina pe care o voiam!" (în orig., în lb. sp.).

106 „Fă-o pentru mine, pentru inima mea!” (în orig., în lb. sp.).

În timp ce cobor din avion pe aeroportul Heathrow, observ două adolescente care stau alături de mama lor și se holbează la mine. Nu știu ce îmi vine, dar, în loc să le ignor, le fac cu mâna. Cele două cască ochii larg, la fel și gurile, și îmi fac și ele cu mâna. Izbucnesc în râs.

Când urc în mașină la aeroport, îl rog pe șofer să mă ducă la hotel, făcând un ocol pe la Wimbledon. Omul încuviințează. Ceva din felul în care ochii lui mă privesc în treacăt în oglinda retrovizoare, din felul în care își reține zâmbetul îmi dau de înțeles cât de încântat este să facă ce i-am cerut.

În timp ce mașina se pune în mișcare, mă uit pe geam. Casc gura la clădirile și la panourile publicitare pe lângă care trecem până ajungem în apropierea clubului de tenis All England Lawn.

— Doriți să opresc? mă întreabă șoferul.

— Nu, mulțumesc!

Mă bucur de priveliște – cum parcul și terenurile de tenis parcă zboară pe lângă mine. Găsesc desfătare în timp ce privesc felul în care iedera se întinde peste intrarea din față a clădirii. Mă simt ca atunci când mă aflu în fața arenei. Ca și cum îmi îmbrățișez pe de-a-ntregul propria promisiune.

Este o plăcere de neegalat să excelezi la ceva așa cum am făcut-o eu când am jucat la Wimbledon.

Îmi e dor de tata!

— Dețineți recordul, nu-i așa? mă întreabă șoferul
în timp ce îmi surprinde privirea din nou în oglinda retrovizoare.

— Ce record? îl întreb.

— Cel pentru cele mai multe Wimbledonuri câștigate. Feminin și masculin.

— Da! îi răspund. Așa este!

El încuviințează și se întoarce cu privirea la drum.

— Bravo!

Mă cazez la hotel și îmi desfac bagajul. Trag draperiile și mă uit la Tamisa și la podul Waterloo. Orașul e aglomerat de oameni și de mașini – este, până la urmă, ora 16.00 la Londra. Eu însă trebuie să mă odihnesc puțin.

Ali mi-a rezervat terenuri pentru a putea beneficia de sesiuni duble de pregătire pentru următoarele trei săptămâni. Solicit parteneri de antrenament diferiți de fiecare dată. Trebuie să fiu

capabilă să mă antrenez cu toate tipurile de jucători.

Urmăresc cum autobuze etajate traversează podul și mă gândesc care este cea mai mare provocare atunci când vine vorba de jocul meu: trebuie să am mintea limpede.

Fac un duș. Cu apă opărită, atât de opărită, încât mi se înroșește pielea de pe piept și de pe picioare. Când termin, sun în salonul tatei de la spital.

Îmi răspunde Bowe.

— Bună! îl salut. Cum se simte?

— Acum doarme! își șoptește Bowe. Dar e bine! Tu cum te simți?

— Bine!

Mă privesc în oglinda din baie în timp ce vorbim la telefon. Părul îmi este ud și dat pe spate; halatul alb în care m-am strecurat e gros și călduros. Nu mă pot concentra decât la pungile de sub ochi – par două vânătăi ușoare. Pot da vina pentru ele pe diferența de fus orar și pe vârstă, dar și pe faptul că, atunci când sunt singură, plâng.

— Mi se pare ciudat să fiu aici fără el, îi spun lui Bowe. Sau fără tine, ca să fiu sinceră.

— Ce drăguț din partea ta să zici asta!

— Îmi e teamă că nu o să găsesc pe nimeni cu care să mă înțeleg bine, așa cum o făceam cu tine!

— Oh! exclamă Bowe și apoi izbucnește în râs.

— Ce e?

— Nu! Nimic! Ascultă, tatăl tău a făcut niște însemnări și o să o ia razna dacă nu ți le comunic.

— OK!

— Zice așa: „Petrece ziua de mâine, amintindu-ți de bucuria de a juca pe iarbă. Nu juca pentru a câștiga sau pentru a găsi perfecțiunea! Joacă pentru a te analiza pe tine, nu mingea!”

— Ăsta e un sfat înțelept! sunt eu de acord.

— Din nefericire, se pricepe la treaba asta! comentează Bowe.

Acum izbucnesc eu în râs.

— Da, presupun că așa e!

Încheiem convorbirea. Trag draperiile la loc și îmi potrivesc masca pentru ochi. Mă așez pe patul gigantic.

Ferestrele sunt groase și la fel sunt și zidurile. Camera mea este pe cât de intimă și de scumpă poți obține în centrul Londrei. Și astfel, în ciuda faptului că mă aflu la ora amiezii într-un oraș clocotind de viață, lucrurile sunt straniu de liniștite.

Mi-l tot imaginez pe tata venind din camera alăturată și bătându-mi la ușă pentru a-mi spune că tocmai i-a venit o idee genială. Sau sâcâindu-mă în legătură cu o poză a lui publicată într-un ziar. Sau cu orice alt lucru pe care l-aș găsi din care afară de

enervant, așa că i-aș spune că vreau să merg la culcare.

Dar nu e aici.

Nu-mi dau seama exact când ațipesc, însă, când mă trezesc în dimineața următoare, sunt odihnită.

Mă spăl pe dinți, îmi pun treningul și îmi iau geanta. Zumzăitul din oase a revenit.

Mă îndrept spre teren. Singură.

Tata chiar a avut dreptate. Aveam nevoie să simt prospețimea specifică a terenului cu iarbă.

Partenera de antrenament din dimineața asta se numește Bridget. Este rapidă, dar nu prea puternică. Cu toate asta, simt încântare în timp ce alerg de la o tușă la alta și de la fileu la linia de fund. Sunt așa de bucuroasă să joc pe iarbă! Savurez mișcarea din încheietură, viteza, săriturile joase, caracterul neprevăzut, strategia. Este un tip de joc complet diferit: tenisul pe iarbă.

Și îl iubesc al dracului de tare.

— Mă tem că nu te-am ajutat prea mult! îmi spune Bridget la finalul sesiunii de antrenament.

Broboane de sudoare îmi brăzdează fruntea și buza superioară. Bridget are tricoul ud leoarcă.

— E OK! o liniștesc. Ai făcut tot ce ai putut!

Expresia i se asprește și apoi Bridget se îndepărtează. Mă așez pe bancă și beau apă. Încep să recapitulez chestiunile pe care vreau să le lucrez cu ajutorul tunului de mingi – cu ce lovituri să încep. Lovitura tăiată[107], în special, are nevoie de ceva îmbunătățiri.

Fac un bilanț al felului în care am jucat pe iarbă. Jocul de picioare e OK. Serviciile îmi sunt precise. Trimit mingea unde vreau. Am străbătut un drum lung de la Melbourne încoace!

Cu toate astea, chiar și pe iarbă, probabil că nu sunt la fel de rapidă ca Antonovici. Așa că, dacă o să o am din nou ca adversară, va trebui să găsesc o altă cale de a compensa pentru lipsa de viteză. Însă pentru asta mă aflu aici.

Mă uit în jos, la pantofii galbeni de pe iarba verde. Poate că întreg sezonul ăsta m-a adus aici. Poate că pur și simplu aveam nevoie să mă întorc la Wimbledon.

Mă ridic cu gândul de a încerca să dau de persoana care se ocupă de teren pentru a face rost de un tun de mingi. Când însă mă uit în jur, o văd pe Nicki Chan trecând pe lângă terenul meu.

La început, mă prefac că nu o văd, dar curând îmi devine clar că nu e genul de persoană care să mă lase să scap cu așa ceva. De ce sunt oamenii așa? Sincer! Hai să trecem unii pe lângă alții toată ziua și să nu ne oprim să facem conversație de complezență!

— Carrie! mă salută zâmbind și îmi întinde mâna.

— Te antrenezi aici? o întreb. M-aș fi gândit că…

Clatină din cap.

— Locul ăsta e un pic mai liniștit, iar eu aveam nevoie de concentrare. Am rezervat un teren aici pentru următoarele săptămâni, până ne vom îndrepta cu toții spre Wimbledon Park. Și tu ai făcut la fel?

— Da!

Izbucnește în râs.

— Amândouă am avut aceeași idee bună! Bine, OK! zice ea. Poate că într-una din zilele astea ieșim să bem ceva împreună.

— Poate! îi răspund. Nu, adică, probabil nu o să fac asta.

Izbucnește din nou în râs. Are un râs pe care îl găsesc iritant la culme. Pare demonstrativ, ca un fel de fals calm imperturbabil.

— Știi că cineva din turneu mi-a povestit despre tine mai devreme? mă întreabă.

— Ei, poftim!

— Nu, nu, nu fost ceva de rău! A spus doar că… pari dură și rece. Dar, în realitate, ești unul dintre acei sportivi care țin lucrurile pentru ei înșiși pentru că se simt animați de sentimente contradictorii atunci când trebuie să-i facă fundul arșice cuiva.

— Cred că o astfel de atitudine face ca lucrurile să fie mult mai simple… faptul că nu îmi pasă prea mult de nimeni.

Încuviințează din cap.

— Înțeleg.

— Tu nu simți așa? o întreb.

Clatină din cap.

— Eu aș distruge-o cu sânge rece pe cea mai bună prietenă a mea, în direct, la TV.

În dimineața următoare, mă trezesc la ora patru. Nu suport să mai zac în pat, învârtindu-mă de pe o parte pe alta, înfoind perna, holbându-mă la tavan sau gândindu-mă la ce s-a întâmplat la Paris.

Cum am distrus totul.

Și i-am pus pe tavă lui Nicki recordul.

Mă ridic din pat și merg în living. Ali a pus meciurile pe care i le-am solicitat pe casete VHS și le-a trimis încoace. Răscolesc prin cutie până o descopăr pe cea de care am nevoie.

Soto vs. Antonovici.

Mi se strânge pieptul în timp ce introduc caseta în aparat și apăs butonul „play”.

E dureros de urmărit. Urăsc cât de neajutorată mă simt pentru că nu pot preîntâmpina ceea ce urmează să se întâmple pe ecran. Totuși, este singura cale de a mă asigura că așa ceva nu se va mai

întâmpla vreodată.

Chiar de la început, sunt rapidă, dar neglijentă. Ritmul meu e atât de grăbit, încât nu îmi stabilesc unghiurile. Alerg după mingi la care știu că nu pot ajunge.

Fac un efort să nu închid televizorul.

În setul al doilea, e limpede că stau prost la capitolul alegeri. Nu fac diferența dintre lovituri în mod clar. Trimit o lovitură de pe linia de fund chiar la ea. Și o lovitură tăiată prea scurtă. Mă sufoc. Pur și simplu mă sufoc acolo.

Și toate astea pentru că încerc să îi dovedesc lui Antonovici că nu e mai rapidă decât mine. Și atunci o văd clar pe casetă.

Chiar este mai rapidă decât mine. Exact așa este.

Pornesc spre teren cu câteva ore mai devreme decât am planificat. Nu mai e nimeni în preajmă. Am tot locul doar pentru mine. Așa că încep cu tunul de mingi.

Parte din ceea ce îndrăgesc atât de mult la jocul pe iarbă este faptul că solicită rapiditate în gândire. Unii jucători pot fi mai rapizi decât alții când e vorba să alerge dintr-o parte în alta a terenului. Ba ar putea fi capabili să lovească mingea astfel încât să se miște mai iute peste fileu. Însă lucrul la care am fost întotdeauna bună, provocarea pe care am acceptat-o mereu cu plăcere, este să mă gândesc la ce fac cu picioarele pe teren.

Practic, trebuie să te întrebi și să îți oferi răspuns la o succesiune de chestiuni: Unde se duce mingea? În ce fel va sări atunci când lovește? Cum vreau să lovesc înapoi? Și unde ar trebui să stau pentru a putea face asta?

Când eram doar o copiliță, tata se concentra pe lucrurile fundamentale: poziții, stare.

Privește mingea, întoarce-te, apleacă-te!

Privește, întoarce-te, apleacă-te!

Privește, întoarce-te, apleacă-te!

Privește, întoarce-te, apleacă-te!

În cazul serviciului, era vorba de „îndoaie picioarele, ridică brațele, aruncă, lovește, urmărește”.

Picioare, brațe, aruncă, lovește, urmărește.

Picioare, brațe, aruncă, lovește, urmărește.

Picioare, brațe, aruncă, lovește, urmărește.

Oră după oră, zi după zi, aceeași schemă. Câteodată nici măcar nu loveam cu adevărat mingea, ci doar repetam mișcările și simțeam cum se construiește rutina acestora. Tata mă punea să repet inclusiv în fața oglinzii, urmărindu-mi fiecare mișcare a corpului.

Îmi amintesc că ajunsesem să fiu teribil de frustrată din pricina

repetărilor – plictiseală în ultimul hal. Tata mă punea să repet mișcarea mult după ce o perfecționasem. Mă cam revoltam când eram copil, dar nu se abătea de la planul lui, nici măcar pentru o singură sesiune de antrenamente.

Picioare, brațe, aruncă, lovește, urmărește.

— Ce crezi despre respirație? m-a întrebat într-o după-amiază pe teren, când mă plângeam. Respiri cu ajutorul plămânilor în fiecare secundă în care ești în viață, nu-i așa?

— Da! i-am răspuns.

— Dar te gândești la asta?

— Nu, corpul meu pur și simplu o face.

— Gândește-te cât de puține alte lucruri ai putea face dacă ar trebui să te gândești la fiecare respirație de fiecare dată când o faci!

— OK!

— Vreau ca forma ta să fie precum respiratul! În clipa asta, *hijita*, joci cu mintea. Nu o să ne oprim până nu o să o faci de atâtea ori, încât corpul tău o să o facă fără să te gândești la asta. Pentru că atunci o să te bucuri de libertatea de a te gândi la toate celelalte.

Nu știu dacă am înțeles ce mi-a spus tata atunci sau doar m-am hotărât să procedez așa cum mi se spune. Apoi, când am început să joc în circuitele pentru juniori și apoi în WTA și m-am uitat la celelalte femei care îmi erau adversare, mi-am dat seama cât de încet reacționau.

Tata îmi vârâse cu insistență în minte forma, pozițiile, loviturile, așa încât astfel de repetiții îmi intraseră în sânge. Totul trăia în mușchi și încheieturi.

Rămâne valabil chiar și azi.

Și astfel, cu fiecare minge care vine către mine, mintea îmi rămâne liberă să recapituleze fiecare lovitură pe care o am în arsenal pentru a putea identifica greșelile de pe teren. Pot anticipa mai bine o săritură proastă sau găsi o lovitură la care adversara mea nu se așteaptă.

Și apoi vine momentul când stabilesc contact vizual cu mingea – și chiar în clipa aceea, memoria musculară preia controlul.

Iarba a fost întotdeauna perfectă pentru tipul ăsta de joc.

În timp ce stau acolo, pe teren, și mă lupt cu tunul de mingi, fiecare mișcare de după săritură îmi este fluidă. Corpul meu face asta. E aproape ca și cum eu nici nu sunt acolo. Grația, curgerea, lipsa de efort – *aceasta* sunt eu, cea din 1983.

Atunci când tunul rămâne fără mingi pentru a patra oară, mă opresc. Toate o sută sunt împrăștiate în partea cealaltă a terenului.

Sunt transpirată și am rămas fără suflu. Mă uit la ceas. Sunt aici de aproape 3 ore, dar aș fi gata să jur că n-au trecut decât 20 de minute. Și, pentru o clipă, simt din nou că sunt Carrie Soto.

— Bună!

Mă întorc și dau cu ochii de Nicki privindu-mă prin gard și ținându-și o mână pe grilaj.

La naiba!

— Oh, bună!

— Am venit atât de devreme ca să te evit! îmi spune Nicki, râzând.

— Scuze, eu sunt aici de la 5 dimineața!

Nicki încuviințează din cap.

— E uimitor, îmi spune. Să te urmăresc cum joci.

Mă îndrept spre ea.

— Oh, ei bine, sunt foarte bună!

Nicki râde din nou.

— Da, așa este! Frumusețea formei tale… îți taie respirația. Îmi amintesc că întotdeauna a fost așa. Se vedea și la televizor. Acum, în timp ce spionam un pic…

Clatină din cap.

— Este un tenis superb!

Cum se presupune că ar trebui să răspund la asta?

— Să bem ceva diseară! mă aud vorbind. Dacă încă mai vrei. La Savoy.

Nicki încuviințează.

— O să fiu acolo!

Mai târziu în după-amiaza aceea, vorbesc la telefonul din livingul apartamentului meu în timp ce privesc pe fereastră.

— *No sé, papá, pero…*[108] Eu doar… Simt zumzăitul acela. Simt că s-ar putea, că trofeul ar putea fi al meu!

Tata are o voce foarte slabă.

— Va fi, *hija*!

Îmi tot apăs receptorul de ureche, ca și cum, dacă aș face asta suficient de tare, aș putea să trec ca prin magie dincolo de linia telefonică și să ajung lângă el.

— Va fi bine!

— Cum te simți?

— *Bien, bien, pero* nu îți face griji pentru mine. Bowe trece pe aici puțin mai târziu în dimineața asta. O să îl demolez din nou la o partidă de șah.

— Și dr. Whitley ce spune?

— Că totul e grozav. Încetează să îți faci griji!

— OK. *Está bien!*

Nu îi spun ce gândesc.

Tu ești tot ce am pe lume.

Când ajung la American Bar de la Savoy, Nicki e deja acolo. Vorbește cu barmanița, care îi oferă un cocktail.

În ochii lui Nicki se citește un fel de încredere naturală, ca și cum nimic nu ar putea să o scoată din ritmul ei. Ne aflăm într-un bar elegant, iar ea poartă o pereche de jeanși negri, un tricou și o pereche de bocanci Doc Martens. Părul lung îi atârnă liber pe spate.

Îmi face semn cu mâna, așa că îmi croiesc drum spre bar. Pare să bea un gin preparat după o rețetă specială.

— Vodcă Absolut și apă minerală! îi cer barmaniței, care mai întâi dă din cap a încuviințare, iar apoi se uită la mine.

— Sunteți Carrie Soto?

Mă uit la Nicki, care zâmbește în timp ce ia o înghițitură din ginul ei.

— Da! îi răspund.

— Uau! Sunt un mare fan! Adică nu știu eu cine știe ce despre tenis, dar îmi plac adidașii dumneavoastră!

Izbucnesc în râs.

— Păi, mă bucur să aud asta!

Femeia se îndreaptă spre bar în timp ce Nicki râde și clatină din cap.

— Stau aici și vorbesc cu femeia aia frumoasă de vreo zece minute și, cumva, nu mă recunoaște. Cu toate că, apropo, adidașii mei sunt mai buni decât ai tăi.

Linia ei de încălțăminte este realizată în colaborare cu Nike. Adidașii lui Nicki se numesc 130, o aluzie la faptul că, o dată, a lovit mingea în timpul serviciului cu o viteză de 130 de mile pe oră[109]. Sunt pe locul *al doilea* în topul celor mai bine vânduți pantofi de sport din Marea Britanie.

— Se pare că tipa nu e de acord cu asta, spun eu.

— Oricum, ține cont că nu e ca și cum *aș vrea* să recunoască, dar, dacă pe tine te recunoaște și pe mine, nu… Adică, haide…

— Știi, îi răspund în timp ce mă așez, la un moment dat, am mers undeva, în Arizona, să tai panglica unui centru de tenis numit în onoarea mea, iar femeia de la intrare nu voia să mă lase să intru pentru că nu îmi apărea numele pe lista de invitați.

Nicki râde și mai ia o înghițitură din băutura ei.

— E o viață ciudată!

— Într-adevăr!

— Nu sunt sigură că îmi place întotdeauna!

Sosește și băutura mea din care iau o înghițitură.

— Nu ai întotdeauna ceva de plăcut.

— Nu e ciudat? Cum intri în toată treaba asta doar pentru că îți place să lovești mingea pe teren? Și apoi, dintr-odată, nu îți mai aparții? Ca și cum e OK ca oamenii să îți spună Bestia doar pentru

că ești puternică. Sau să facă tot felul de comentarii legate de felul în care te îmbraci sau te coafezi. Sau să facă tot felul de comentarii rasiste și apoi să pretindă că doar au glumit? Stai să vezi când o să afle că sunt lesbiană.

Nicki se uită la mine cu coada ochiului, ca și cum s-ar aștepta ca, de uimire, să scuip afară toată băutura. Eu însă suspectam de mult că ar fi gay, dar nici că mi-a păsat. Relațiile sentimentale sunt atât de afurisit de imposibile, încât sunt plăcut surprinsă, la modul sincer, atunci când cineva reușește să facă să meargă așa ceva.

Deși, abia acum îmi dau seama, o astfel de înțelegere a situației nu compensează pentru cât de dificil trebuie să îi fie să dea piept cu inhibițiile lumii legate de acest subiect. Cât de greu trebuie să îi fie să decidă în cine să aibă sau nu încredere.

Iar ea a avut încredere în mine. Și să fiu a dracului dacă treaba asta nu mă face să o plac mai mult. *Naiba să o ia!*

— Nu trebuie să îmi spui cât de afurisită e presa! Adică, stai de vorbă cu o femeie căreia i se spune Scorpia.

Nicki râde.

— Pur și simplu am vrut să joc tenis, zic eu, iar acum am ajuns să filmez reclame, să le spun unor fetițe de 12 ani să creadă în visurile lor și să accept să fiu gazda-invitat special a unor emisiuni matinale. Pare că… pare că sunt atât de multe lucruri care stau în calea lucrului de la care a pornit totul!

Mă uit la ea și apoi în jos. Răsucesc paharul.

— Odată ce te retragi, e vorba *numai* despre reclame TV. Și de evenimente caritabile și meciuri demonstrative, iar tenisul adevărat parcă se evaporă! Puf! Și a dispărut!

Nicki se încruntă.

— Nu! Nu cred asta!

Ridic din umeri.

— Crezi ce vrei!

— Când o să o termin cu sportul, vreau să mă retrag acasă la mine, la Cotswolds, și să renunț la tot restul. Să îmi petrec zilele jucând pe terenul meu de la țară.

— Dar împotriva cui? o întreb. Nu ai avea împotriva cui să joci în afară de alți sportivi retrași din activitate. Doar nu o să joci împotriva fetei din vecini – nu ar fi amuzant. Nu o să poți să joci împotriva altor sportive din WTA, pentru că o să fie ocupate cu turneele. Și cu siguranță nu o să își dorească să fie înfrânte de tine. Meciurile demonstrative sunt OK, dar sunt doar pentru spectacol – nu există o intensitate reală. Nu ai împotriva cui să joci la modul serios. Jur că am avut zile când mă trezeam și parcă simțeam o neliniște în mâna dreaptă, ca și cum căuta racheta!

Nicki aprobă din cap.

— De-asta te-ai întors deci? Pentru că simți o neliniște în mâna dreaptă?

— Nu! îi răspund, clătinând din cap. M-am întors ca să te distrug.

Nicki chicotește așa de tare, încât oamenii din jur se întorc spre noi și se holbează. Când se potolește, se apleacă spre mine:

— Nu cred asta nici măcar pentru o secundă! îmi răspunde zâmbind. E vorba de mult mai mult de-atât.

— Nu! Vorbesc serios! Îmi vreau înapoi afurisitul ăla de record.

— Desigur! Bineînțeles că îl vrei! Cine nu l-ar vrea?

— Iar tu mi l-ai luat.

— Nu ți l-am *luat*! se apără Nicki. L-am câștigat. La fel cum ai făcut și tu. Am un Grand Slam în plus față de tine, adaugă în timp ce îmi face cu ochiul, apoi mai ia o gură din băutură.

— Nici nu ai fost nevoită să lupți împotriva cuiva mare. În ultimii șase ani, nu a fost aproape nimeni care să se ridice la nivelul tău.

— Exact!

— Scutește-mă! E mai ușor să câștigi când nu te lupți cu o Stepanova. Sau cu cineva ca Mary-Louise Bryant, care și-a început cariera într-un mod atât de uluitor. Sau chiar cu mine. Ți-a fost pregătit terenul. Nu e același lucru cu felul în care am stabilit eu recordul.

Nicki clatină din cap.

— Parcă ești un comentator de la ESPN.

— Poftim? i-o întorc. Glumești cumva? Absolut toți comentatorii din lume se calcă pe picioare ca să te încoroneze drept cea mai cea.

— Așa ți se pare ție! Dar ce aud eu – din nou și din nou – este faptul că, până și atunci când îți bat recordul, tot nu e suficient de bine. Nu o să fiu niciodată Carrie Soto. Nu o să fiu niciodată la fel de grațioasă ca tine. Nu o să fiu niciodată o adversară cu adevărat formidabilă. Da, sunt bună pe zgură și pe suprafețe dure, dar „Carrie Soto domnește la Londra". Acesta este orașul meu natal, dar, cumva, încă îți aparține ție. După ce mai ia o gură din gin, Nicki adaugă: Și apoi, taman când pare că, în sfârșit, o să le închid gura tuturor, bum! „Carrie Soto se întoarce!" Și toți fac temenele în fața ta.

— Te întreb din adâncul sufletului: ești dracului drogată?

Nicki râde.

— Încearcă și tu chestia asta! Cum ar fi să ți se spună – din nou și din nou – că, dacă, printr-un miracol, vei reuși să câștigi ceva anul ăsta, vei stabili recordul la categoria cea mai bătrână scorpie care a făcut-o vreodată.

Râde.

— O, da, sunt sigură că e îngrozitor să știi că, dacă învingi la Wimbledon, vei stabili două recorduri și îl vei egala pe al meu.

Îmi încleștez pumnul. Am nevoie de toată stăpânirea să nu lovesc cu mâna în bar și să îi amintesc cine a stabilit recordul prima oară, cine *a făcut* recordul.

Fără mine, nu ai fi existat!

Dar nu am pe ce să îmi sprijin izbucnirea. Mi-am pierdut șansa la Paris.

— Ai idee, o întreb, cum e să muncești toată viața pentru un singur scop – *unul singur* – și apoi să vină cineva și să încerce să ți-l ia?

Nicki se uită la mine, neîncrezătoare.

— Da! De fapt, știu cum e!

O privesc și îmi dau seama de ceea ce tocmai am spus. Nu pot să mă abțin și izbucnesc în râs, și la fel o face și Nicki.

— Doamne, cât trebuie să mă urăști! îi zic. Eu așa aș face! Eu însămi m-aș urî!

Nicki dă peste cap restul băuturii.

— Nu te urăsc! Ți-am mai spus-o: îți sunt recunoscătoare!

— O, da, sunt sigură!

— Vorbesc serios! Nu pot lupta dacă nu am ceva împotriva căruia să lupt. Iar mie îmi place să lupt. Îmi place chiar mai mult decât să câștig.

— Eu…, îngaim. Bine!

— Dacă nu ai fi tu, nu prea aș avea împotriva cui să lupt. Ar fi ca și cum aș încerca să lovesc într-un sac de box dezumflat. Iar dacă nu aș fi eu, tu te-ai afla acasă, filmând vreo reclamă pentru Gatorade, nu-i așa?

Pufnesc, știind că are dreptate.

— Da, poate! Da!

— În schimb, suntem aici, antrenându-ne pentru ceva mai mare decât amândouă la un loc.

Iau o înghițitură din votca mea cu sifon. Și mă gândesc la spusele ei.

— Nu cred că m-am gândit vreodată în felul acesta când era vorba de Paulina, îi mărturisesc.

— Stepanova? face Nicki, dându-și ochii peste cap. Păi, cine ar fi făcut-o? Se dădea rănită ori de câte ori era praf și apoi, atunci când chiar a avut probleme cu glezna, nu a avut curajul că se retragă sau să joace până la capăt.

— Mulțumesc! îi spun.

— Lacrimi de crocodil scoase la înaintare.

— Da!

— Nu a fost o adversară demnă de tine!

— Asta am spus și eu de la bun început.

— Dar eu sunt, adaugă Nicki și mă ațintește cu privirea.

Mă uit la ea.

— Bănuiesc că asta rămâne de văzut, nu-i așa? o înțep.

— Da, cred că așa e!

Nicki aruncă pe masă 30 de lire și se ridică. Mă bate ușurel pe umăr.

— La ce oră te antrenezi mâine?

— Nu știu! Depinde dacă pot să dorm!

— Bine! Atunci, antrenează-te din greu! Vreau să știu că, atunci când o să te înfrâng, ai jucat la cel mai înalt nivel posibil. Vreau să știu că o pot înfrânge pe cea mai mare tenismenă a tuturor timpurilor. Am nevoie de treaba asta. Și vreau să o vadă și lumea.

— Simte-te liberă să dispari odată cu tot rahatul ăsta!

Nicki izbucnește în râs.

— Doar jucând împotriva ta când ești în formă maximă pot să devin mai bună! Exact cum a fost cu atâția ani în urmă cu meciul dintre tine și Stepanova, când cu lovitura tăiată… Sunt cea mai bună jucătoare din WTA. Am nevoie de cineva – cineva mare – care să mă împingă să îmi depășesc limitele. Și iată că te-ai întors la țanc! Doar pentru mine!

— Nu pentru tine! o contrazic.

— A, da, pentru tine! își corectează spusele. Eu sunt doar scuza de care aveai nevoie.

Are dreptate, deși chestia asta mă scoate din minți. Până acum nu am mai fost… terminată. Întotdeauna aveam să fac asta: să apar și să lupt pentru ultima oară.

— În orice caz, suntem una pentru cealaltă catalizatorul de care avem nevoie pentru a ajunge la cel mai înalt nivel posibil.

— Bine! Noapte bună, Nicki!

— Noapte bună, colega!

— Nu sunt colega ta! i-o tai, clătinând din cap. Am băut eu ceva cu tine, dar asta nu înseamnă că suntem prietene la cataramă.

— O, ba *suntem*! Și e bine – știi de ce?

— De ce?

— Pentru că, dacă ți-ai fi făcut câteva prietene cât ai fost prima oară în WTA, nu cred că ai fi simțit o neliniște în mâna dreaptă în ultimii ani.

O privesc, și îmi e clar că vrea să mă rănească, dar nu pot să îmi dau seama dacă știe cât de adânc a înfipt cuțitul.

— Bine! îi spun. Ăsta e semnul pentru mine să plec!

Barmanița își ițește capul. Cască ochii la amândouă.

— Stați un pic! Sunteți Nicki Chan?

Nicki zâmbește larg și strâmb, iar în obraz i se formează o gropiță.

— Păi, da! Numărul unu mondial. Deținătoarea recordului pentru cele mai multe Grand Slamuri câștigate la simplu.

— Și totuși, a câștigat Wimbledonul doar de două ori, o informez pe barmaniță. Nu e amuzant?

Cu două zile înainte de începutul Wimbledonului, aflu că tata este externat din spital și respir ușurată atât de prelung, încât mă întreb cât de mult mi-am înăbușit respirația asta. Când sosește diagrama, îl sun acasă ca să stăm de vorbă.

— Citește-mi! îmi spune tata la telefon.

— În primul tur joc împotriva lui Cami Dryer, citesc, uitându-mă la paginile care mi-au fost trimise mai devreme prin fax la hotel.

Mă prăbușesc pe canapea.

— Floare la ureche, nu poate anticipa! îmi răspunde tata. Atinge-ți ținta și o să fie bine! Cine urmează?

Încerc să îmi dau seama cine ar putea câștiga celălalt meci.

— Probabil Lucy Cameron.

— E ușor de ciufulit.

— Da, și eu mă gândeam la același lucru, zic, aruncându-mi privirea în tavan. O să o învinge la începutul meciului și o să fiu bine. După asta… Trag diagrama mai aproape de ochi preț de o secundă și citesc: Martin sau Nystrom.

— Nystrom, cel mai probabil! își dă cu părerea tata.

— În niciun caz! îl contrazic. M-am ridicat și umblu de colo-colo când îi zic: Martin e o jucătoare mai bună!

— Martin a avut o mulțime de probleme când și-a adaptat jocul la iarbă. Joacă prea în spate. O să fie Nystrom. Asta dacă, între timp, Martin nu și-a făcut rost de un antrenor mai bun.

— Ei bine, pe Nystrom pot să o învinge. Voleul ei e bun, dar serviciul e de rahat; pot să fac din prima breakul.

— Exact! Apoi?

— Ar putea fi Johns.

— Lentă ca o bovină, comentează tata. Nu poate să țină pasul. Dacă se apropie de tine, pur și simplu fă astfel încât mingea să se miște repede. Dacă stabilești ritmul de la prima săritură și nu îl mai lași, e terminată!

— Da, ai dreptate!

— Următoarea?

— Nu crezi că ar trebui să ne relaxăm un pic? îl întreb.

— Nu! Nu cred! vine răspunsul. Nu când fiica mea se pregătește pentru Wimbledon. Deci, cine e următoarea?

— Probabil Moretti. Așa pare.

— Cine altcineva ar mai putea fi?

— Poate Machado…

— Pariez pe Machado, zice tata.

— De ce?

— E o jucătoare subestimată, dar se adaptează rapid. Moretti știe un singur lucru: forță. Machado știe mai multe lovituri. Așa că mă gândesc că va fi Machado.

— În condițiile astea, ce fac?

— Dacă o să fie Moretti, nu e rezistentă la alergare, așa că pune-o să alerge, iar jocul ei e terminat. Dacă e Machado, cred că ar trebui să faci economie de mișcări și să joci procentual. Dacă vei câștiga primul set, vei fi deja departe pe drumul spre victorie. Dacă nu, va trebui să câștigi următoarele două seturi, dar nu vei fi la fel de obosită ca ea.

— Bine! Sigur!

— Cine e următoarea?

Mă uit la diagramă.

— Of, greu de spus!

Privesc pe fereastră, la Tamisa.

— Ar putea fi Antonovici, la o adică.

Tata rămâne tăcut preț de câteva clipe.

Îmi îndrept atenția din nou către discuția noastră telefonică.

— Pentru Antonovici am un plan.

— Ce plan?

— E mai rapidă decât mine și e bună pe iarbă.

Tata face o scurtă pauză, la capătul căreia zice:

— Bine…

— Așa că o să-ți urmez sfatul de la Paris. Nu o să încerc să îi egalez viteza. Nu o să câștig la capitolul ăsta. Din contră, o să încetinesc jocul!

— *Sí, es un buen plan*…

— Am jucat pe iarba de la Wimbledon toată viața, așa că știu mai bine decât oricine unde se va duce mingea.

— Corect!

— În concluzie, o să-mi deghizez loviturile ca să nu o las să își dea seama ce o să fac. O să caut petele maronii de pe gazon, locurile unde mingea sare prost. Dacă o aduc la trei seturi se cheamă că am câștigat. Pentru că din punctul acela o să trebuiască să alerg mult mai puțin decât ea.

Tata inspiră adânc și apoi expiră.

— Da, îmi place!

— Așa m-ai fi sfătuit și tu.

— Aș adăuga asta: va anticipa faptul că ai ceva de dovedit după ultima voastră întâlnirea. O să se aștepte să vii tare. Așa că

înfrânează-te și fă să pară că asta e tot ce poți, până când o să își dea seama că abia te-ai pornit.

— Bine! Da! O să funcționeze.

Asta mi-a făcut Cortez la Melbourne.

— Și apoi? mă întreabă tata. Cine urmează?

— Chan.

— Nu Cortez?

— Chan o va înfrânge pe Cortez în semifinale, când eu voi lupta contra lui Antonovici.

— OK! Așadar, presupunând că am făcut calculele astea corect, ceea ce este absolut imposibil…

Izbucnesc în râs.

— În două săptămâni, o să ții în mâini cel de-al zecelea trofeu de argint.

— Așa de simplu, ha?

— Nu o să fie deloc simplu, *pichona*, dar, dacă o poate face cineva, tu ești aceea. Iar eu o să urmăresc totul de aici.

— *Gracias, papá!*

— Bowe vrea să vorbească cu tine. Îmi ia telefonul din mână – efectiv îmi ia telefonul din mână.

— Bună! mă salută Bowe.

Vocea îi e caldă, și aș vrea să fie aici, cu mine, nu la mii de kilometri distanță.

— Bună! Ce îți mai fac coastele?

— Bine! îmi răspunde. Mai bine. Tatăl tău și cu mine formăm o adevărată echipă.

— Își mulțumesc pentru ceea ce faci! Nu cred că aș suporta să fiu *aici* dacă nu ai fi tu *acolo*.

— Nu îți bate capul cu asta! Serios! Dar ascultă, vreau să te rog ceva!

— OK…

Mă îngrijorează că o să mă întrebe dacă vreau să mă viziteze sau ce o să se întâmple între noi când mă întorc. Nu îmi doresc să mă gândesc la asta chiar acum.

— Te-ai gând la chestia aia cu Sinele 1 și Sinele 2? mă întreabă.

— Poftim?

— Strategia aia despre care vorbeați tu și tatăl tău…

— Da… Ce-i cu ea?

— Ascultă! Ești o jucătoare mai bună decât aproape oricine de pe teren. Și nu mă refer la întreaga ta carieră. Mă refer fix la momentul ăsta.

— Sper că e adevărat. Nu știu! Trebuie să fie adevărat – hai să spunem așa!

Sunt lângă fereastră și urmăresc un vaporaș de agrement care

plutește pe Tamisa. Ne-am plimbat și noi cu o astfel de ambarcațiune când aeram adolescentă și participam la primul meu Wimbledon Junior. Am adormit, așa că tata mi-a spus mai târziu povestea despre Turnul Londrei pe care o ratasem. „Data viitoare, stai trează!" mi-a zis. „Ai șansa să vezi lumea, *pichona*. E o șansă pe care puțini oameni o au."

Chiar și atunci, nu am știut cum să îi spun că sunt prea obosită, că vizitatul era un lux pe care nu mi-l permiteam și pe care nu mi-l doream. Ce făceam noi mă sleia de puteri; nu mai rămânea nimic altceva.

— Este adevărat – ești cea nai bună de acolo, dar tocmai asta e problema! îmi spune Bowe. Trebuie *să o știi*, în loc *să o dovedești*. Trebuie să îl amuțești pe Sinele 1 și să îl lași pe Sinele 2 să își facă treaba.

— Bine! Bine!

— Știu că nu vrei să accepți sfaturi de la mine, începe Bowe, dar îl opresc:

— Ba vreau! Vreau sfaturi de la tine.

Mă așez la fereastră și iau o bucată de hârtie de la hotel și un stilou, pregătită să iau notițe. Are dreptate. Trebuie să mă calmez, să îmi ascult instinctele. Trebuie să îmi amuțesc vocea din cap.

— Haide! îl îndemn! Detaliază! Sunt ochi și urechi!

Este dimineața primului meci, cel în care o înfrunt pe Cami Dryer. Am fost la o alergare și tocmai ies din duș când aud un ciocănit la ușă.

Îmi îmbrac halatul și merg să răspund. Mă aștept să fie cei de la room service cu micul-dejun, dar, când deschid ușa, dau cu ochii de Gwen. Caut să găsesc o explicație pentru ceea ce văd – ea în fața mea, într-un taior din catifea verde și cu un zâmbet mare și strălucitor întipărit pe chip.

— Bună! mă salută.

Umerii mi se relaxează. Înainte să îmi dau seama ce fac, mă arunc în brațele ei.

Mă strânge tare și apoi îmi dă drumul.

— OK! Suficient cu asta până nu te îmbraci!

O trag în apartament.

— Ești aici! exclam. Habar nu aveam că vii!

— Am venit împreună cu Ali ca să îți facem o surpriză. Ea e la hotel acum.

— Uau!

— Știi că iubesc Londra și că te iubesc și pe tine, așa că iată-mă aici!

Simt cum, dintr-odată, vocea începe să îmi tremure, așa că încerc

să mă controlez.

— Ce amabil din partea ta!

— Păi, știi că am nevoie de porția mea anuală de căpșune și frișcă.

Când mă întorc la ea după ce m-am îmbrăcat, o găsesc instalată în living și deja la telefon, boscorodind pe cineva. Își termină conversația și se uită la mine. Intensitatea privirii ei mă face să stau un pic mai dreaptă.

— Ce mai faci, cum ești? mă întreabă, încruntată.

— Păi… mă simt mai bine decât am făcut-o în ani întregi!

Gwen dă din cap a încuviințare.

— Minunat! Bine! Îmi place asta!

— Dar… să joc fără tata aici… Nu știu…

Gwen dă din nou din cap.

— Pare că sunt din nou la finalul anilor ’80. Să joc fără tata când ideea e să fac asta *cu* tata. Să avem parte de un ultim sezon împreună.

Gwen îmi strânge mâna ușor.

— Atunci mergi și câștigă și adu-i trofeul înapoi!

---

107 Lovitura tăiată (*slice*) presupune imprimarea unui efect asupra mingii în sensul de rotire spre înapoi, deci opus direcției de zbor (invers efectului liftat).

108 „Nu știu, tată, dar...” (în orig., în lb. sp.).

109 Aproximativ 210 kilometri pe oră.

WIMBLEDON

1995

La intrarea pe terenul principal de la Wimbledon se află o inscripție chiar deasupra ușilor duble care duc către terenul cu iarbă. Este un fragment din poemul „Dacă” al lui Rudyard Kipling:

De-ntâmpini și Triumful, și Dezastrul
Tratând pe-acești doi impostori la fel.[110]

Versurile astea nu au rezonat niciodată cu mine. De fiecare dată când mă îndreptam spre terenurile de la Wimbledon, consideram că triumful este mai important decât orice altceva. Iar când țineam cupa în mâini, nu mă simțeam defel ca o impostoare.

În dimineața asta, când trec prin holul de la intrare împreună cu Gwen, îmi spune:

— Întotdeauna mi-a plăcut citatul ăsta!

— Știi, îi răspund în timp ce ne îndreptăm spre club, cu ani în urmă, am citit tot poemul, încercând să înțeleg mai bine fragmentul de pe inscripție, dar nu mi-a fost de niciun folos. Îmi aduc aminte că m-am gândit că, pentru mine, primul vers are mult mai mult sens decât ce e scris acolo, sus. Acum însă nici măcar nu îmi mai aduc aminte ce zicea acel prim vers.

Gwen îmi zâmbește.

— „De poți fi calm când toți se pierd cu firea/În jurul tău, și spun că-i vina ta…”

O privesc uimită.

— Da, asta e! Ce, ai studiat cumva Engleza sau ceva de genul?

Gwen își dă capul pe spate.

— Da!

— Stai, pe bune?

— Da! Mi-am luat licența la Stanford înainte de a merge la UCLA pentru master. Am dublă specializare în Engleză și studii Afro-americane.

— Oh! exclam. Nu știam! Ce tare!

Eu, una, nu am terminat în mod oficial liceul și n-am pus niciodată piciorul în campusul vreunei facultăți. La o adică, uneori am convingerea că, în ciuda tuturor realizărilor mele, această lipsă de sofisticare este vizibilă în moduri de care nu sunt conștientă.

— Nu sunt sigură cât de tare este! Nu întotdeauna îmi e de folos faptul că știu pe de rost poemul „Dacă” al lui Rudyard Kipling.

— Ei, eu tot cred că este impresionant! o asigur în timp ce mă îndrept spre vestiar.

— Bine! Mă duc să dau niște telefoane și apoi ne vedem la loja jucătorilor!

— OK!

— Succes, Carolina!

Nu îmi pot înfrâna zâmbetul.

— Mulțumesc!

Mă îndepărtez un pic, apoi mă întorc.

— Hei! o strig. Îți mulțumesc că ești aici! Și că mă susții în chestia asta încă de la început. Că m-ai susținut tot anul. Deși e o nebunie!

Gwen îmi zâmbește.

— Știi care parte din „Dacă" este cu adevărat relevantă acum? În clipa asta? „De poți să joci agonisita toată/ Grămadă, și s-o joci pe-un singur zar,/ Să pierzi, și iar să-ncepi ca-ntâia dată,/ Iar c-ai pierdut – nici un cuvânt măcar."

Cu siguranță îmi transmite un mesaj. Cu siguranță știe că tocmai mi-a descris cea mai mare dintre frici. Dar nu, urmărindu-i expresia, îmi dau seama că mă crede cu adevărat curajoasă și are senzația că fac toate astea pentru că sunt împăcată cu ideea de a pierde în stil mare. Nu pentru că sunt îngrozită să pierd.

Pentru o clipă, încremenesc uimită, gândindu-mă cât de mare este distanța dintre felul în care sunt cu adevărat și cel în care mă văd oamenii.

Sunt mult mai mică decât Carrie Soto pe care și-o imaginează Gwen.

SOTO VS. DRYER

Wimbledon 1995

---

110 Traducere în limba română de Dan Duțescu.

În timp ce ies pe teren, simt dogoarea soarelui. Aud rumoare în public. Mă uit în sus și văd britanici bine îmbrăcați, cu pălării mari sau extravagante. Mă cuprinde un soi de alinare când dau de mirosul Wimbledonului – iarbă proaspăt tăiată, gin Pimm's și lămâie.

Sunt acasă!

Țopăi pe vârful degetelor, simțind iarba și pământul de sub încălțările albe Break Points.

Mă uit în partea cealaltă a terenului la Cami Dryer. E tânără; n-are nici măcar 18 ani.

Îi zâmbesc și îi strâng mâna după ce ne apropiem amândouă de fileu.

E adorabilă – dornică să câștige și plină de viață. Îmi strânge mâna cu o exaltare care îmi amintește de mine când eram mai tânără, și simt deodată o anume satisfacție.

Nu cred că m-aș mai întoarce la vârsta de 17 ani nici pentru toți banii din lume. Când aveam 17 ani, talentul meu se rezuma doar la potențial, nu era nimic dovedit. Lumea era un carusel de necunoscute și aproape nimic din care să trag învățăminte.

Sunt atât de recunoscătoare, în clipa asta, pentru fiecare meci, fiecare victorie, fiecare înfrângere și fiecare lecție de care am avut parte! E atât de bine să ajungi la 37 de ani! Să îți fi *dat seama* de unele lucruri.

Să cunoști pământul de sub picioare.

Sărmana Cami Dryer! Habar n-are ce e pe cale să o lovească! Câștigă la aruncare monedei și alege să servească prima. Îmi ocup locul și o înfrâng în două seturi.

Transcriere

BBC Sports Radio London
SportsWorld cu Brian Cress

La tenis feminin au trecut aproape două săptămâni de victorii incredibile și înfrângeri zdrobitoare.

Londoneza Nicki Chan a navigat cu ușurință printre toate meciurile sale. La fel au făcut și Ingrid Cortez și Natașa Antonovici. Între timp, a fost un parcurs care să-ți facă părul măciucă pentru răzvrătita Carrie Soto. Aceasta și-a croit drum de 5 tururi, trecând de britanicele Cami Dryer și Lucy Cameron, în primul și al doilea tur, de suedeza Celine Nystrom în al treilea și de Carla Perez, din Baltimore, în optimi.

Acum a înfrânt-o pe Odette Moretti în sferturile de finală.

Această victorie o aduce în semifinale, unde urmează să se ciocnească de fenomenul Natașa Antonovici, din Rusia.

SportsHour USA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Și, uau, Carrie Soto!
Gloria Jones: Carrie se îndreaptă către semifinale. În acest moment, faptul că încă este o forță a naturii nu mai poate fi negat de nimeni. Briggs, spune-i cum vrei, dar trebuie să recunoști că este o plăcere să o urmărești. Este o sportivă care îi oferă publicului un spectacol palpitant în timp ce luptă pentru a ajunge la linia de finiș.
Briggs Lakin: Uite, sunt primul care o recunoaște: am greșit. Anul acesta, cu ceva vreme în urmă, am spus că, da, Carrie nu va ajunge la Wimbledon, și iată, s-a dovedit că m-am înșelat. Privind în urmă însă, pare evident, nu-i așa? Evident că aceasta a fost o mișcare marca Soto. Bineînțeles că turneul de la Wimbledon ar fi singura ei șansă la un titlu anul acesta.
Hadley: Dar poate să o facă? Gloria, ce părere ai?
Jones: Cred că o să fie dificil. Le are acum în fața ei pe cele mai bune trei jucătoare ale momentului. Va lupta împotriva lui Antonovici mai întâi. Este cea mai bună suprafață de joc pentru Carrie, dar la fel este și pentru Antonovici.
Lakin: În multe privințe, va fi un meci interesant de urmărit. Natașa Antonovici, stilul ei de joc – ritmul rapid, voleurile incredibile – îi datorează mult lui Carrie Soto. Am văzut asta la Paris și am spus: „Natașa este noua Carrie.” E ca și cum aceasta este șansa lui Carie de acum să lupte cu Carrie de odinioară pe suprafața ei de joc cea mai bună.
Jones: Dacă Soto vrea să demonstreze că există o singură Carrie Soto, ei bine, aceasta este ocazia perfectă!

Sunt în vestiar, cu ochii închiși, ascultându-mi respirația. Iau telefonul mobil și îl sun pe tata.

Răspunde din prima.

— Nu te gândi la strategie acum! îmi spune. S-a terminat vremea pentru asta! Acum e momentul să îți asculți instinctul!

— Știu, îi răspund în timp ce respir adânc. Știu!

— Ești pregătită. Ai încredere în pregătirea ta!

— Știu!

— Nu asculta de Sinele 1!

Izbucnesc în râs, fără să-mi deschid ochii.

— L-ai ascultat pe Bowe!

— Fii Sinele 2!

— Nu gândesc. Doar acționez.

— Nu gândești, repetă tata. Doar *joci*!

SOTO VS. ANTONOVICI

Wimbledon 1995

Natașa Antonovici se înalță amenințător pe
partea cealaltă a terenului, potrivindu-și cozorocul. E încremenită, cu ambele picioare bine înfipte pe linia de fund. Știm amândouă însă că, din secunda în care o să și-o dorească, o să zboare pe teren.

Are un serviciu rapid. Mingea sare sus și o trimit peste fileu. O privesc pe Natașa cum plonjează, dar e prea jos ca să ajungă la ea.

0–15.

Zâmbesc la Gwen și Ali, aflate în boxa jucătorilor, în timp ce mă întorc spre linia de fund. Știu că tata se uită la meci. Știu că Bowe e alături de el. Știu că amândoi mă aclamă, chiar dacă nu îi pot auzi.

În mai puțin de o oră, am minge de break în primul set. Scorul e de șase ghemuri la cinci pentru mine. E rândul ei la serviciu.

Trimite o lovitură plată[111] rapidă în direcția mea, așa că mă reped către minge. Observ că nu s-a mișcat către centru terenului. Anticipează un forehand în diagonală.

Preiau rapid mingea din aer, trimițând-o pe linie. Plonjează cu disperare spre ea, alunecând pe iarbă. Nu poate să o returneze.

Primul set e al meu.

O văd pe Gwen aplaudând, iar pe Ali țipând. Mă întreb dacă Bowe aclamă în fața televizorului.

Nu trebuie să îmi imaginez reacția tatei. Știu că aplaudă și are un zâmbet care i se întinde pe toată fața, fără să își facă griji, de data asta, că va fi surprins de vreo cameră dintr-un unghi care să nu îl flateze.

Antonovici se prinde mai repede decât mi-aș dori. Începe să-mi ghicească serviciul. Trebuie să îmi deghizez mai bine loviturile.

Și încă iute, pentru că nu o să mai capăt mulți ași pe seama ei. Văd cum câștigă încredere în timp ce începe să îmi returneze tot mai mult loviturile care ar fi trebuit să o surprindă.

Scorul este acum 6–6 în al doilea set.

Servește. Trimite trei servicii cu kick[112] la rând și de fiecare dată mingea sare diferit. Asta mă scoate din ritm.

Al doilea set e al ei.

Este 4–4, setul decisiv.

Îmi simt sudoarea alunecându-mi pe spate, pe frunte și în

spatele genunchilor. În stomac am un soi de fluturat din pricina neliniștii. De-abia pot auzi mulțimea. Zgomotul dominant este insistentul și furiosul vâjâit al pulsului în urechi.

Genunchiul mă arde.

Strategia mea e sortită eșecului. Sperasem să o dobor pe Antonovici, dar ghemurile se succed prea repede. Schimburile sunt așa de scurte, că nu pot să o epuizez.

În timpul schimbării de teren, mă așez să beau apă. Inspir adânc și închid ochii. Trebuie să îmi regândesc strategia. Antonovici a prins ideea. Anticipează mai bine. Se mișcă mai inteligent.

Am nevoie de o cale să o alerg din nou, să o descurajez.

Când mă ridic, mă trezesc privind în loja jucătorilor și căutând ochii tatei. Evident, nu e acolo. În schimb le văd pe Gwen și Ali, care îmi zâmbesc.

Ce mi-ar spune tata? Îmi acord o clipă, poate cea mai scurtă dintre ele, înainte de a mă întoarce pe teren.

„Încetinește jocul!"

Intru pe teren și iau poziția de așteptare în timp ce propria voce nu-mi dă pace: *Nu lăsa să îți scape printre degete, Soto! Ești al dracului de aproape, iar dacă o dai în bară, o să fie 0–3.*

Mâinile mi se încleștează pe rachetă.

Mi-e teamă!

Mi-e teamă să nu pierd! Mi-e teamă de cum o să pară asta în ochii lumii! Mi-e teamă că meciul ăsta va fi ultimul în care mă vede tata jucând! Mi-e teamă să nu închei cu o înfrângere chestia la care m-am înhămat! Îmi e atât de teamă!

Slăbesc strânsoarea pe rachetă. Îmi limpezesc mintea. Renunț la încrâncenare. Trebuie!

În loc să mă grăbesc să servesc, îmi acord un mic răgaz pe linia de fund. Mă imaginez servind. Îmi imaginez cum aș simți în gambe să mă ridic pe vârful degetelor de la picioare, cum m-aș simți când balansez mâna sau felul în care coastele îmi vor urma linia umărului.

Corpul meu știe ce are de făcut. Acum trebuie doar să îl las să-și vadă de treabă.

Când deschid ochii, o văd în poziția de așteptare. Privirea îmi zboară direct la picioarele ei. Am de gând să o scot din minți. Arunc mingea în aer și o lovesc, astfel încât să îi sară exact în degetele de la picioare. Trebuie să se ferească și ratează.

As. *15–0.*

Merge la locul ei, clătinând din cap.

Funcționează! De data asta, aștept cât pot de mult până să servesc. Bat mingea din nou și din nou, fără să ofer vreo indicație asupra momentului când o să servesc în sfârșit. Apoi repet serviciul

de mai devreme. Se pregătește mai bine, dar tot nu poate returna.

30–0

Antonovici își mușcă buza inferioară, își încleștează pumnii și se pregătește. Aștept din nou, întârziind serviciul până în ultima clipă. Servesc scurt, astfel încât ajunge chiar după fileu. Antonovici plonjează după minge, dar ratează. *40–0.*

La următorul serviciu, ating fileul. În timp ce mă pregătesc pentru al doilea serviciu, o văd cum se relaxează vizibil, presupunând că lovitura mea va fi mai precaută.

În schimb, i-o trimit în colț. Returnează, dar i-o trimit înapoi pe linia opusă, iar mingea trece vâjâind pe lângă ea.

Ghemul e al meu. Scorul e acum 5–4. În cazul în care câștig ghemul pe serviciul ei, meciul e al meu.

O văd cum își trosnește degetele în timp ce se îndreaptă spre linia de fund. Poate dacă ar juca împotriva altei sportive, ar fi mai puțin agitată. Până la urmă, este serviciul ei.

Însă eu sunt Carrie Soto. Punctele de break sunt specialitatea mea. Evidența acestui fapt îmi este scrisă parcă pe picioare.

Pot spune că mușchii lui Antonovici sunt încordați. Nu a crezut că ar putea ajunge aici – la meciul ăsta, cu mine amenințându-i sezonul 1995.

Primul serviciu este rapid și periculos. E mai multă pasiune în el decât a fost în orice lovitură de până acum. Totuși, eu sunt cea care ia punctul: *0–15*

Se împiedică dincolo de linia de fund. Apoi lovește cu racheta de pământ.

Zâmbesc. E furioasă. E atât de furioasă!

La următorul serviciu, comite greșeli de picior. Apoi servește în fileu. *0–30.*

Îi fac cu ochiul. Expresia îi încremenește.

Apoi, începem schimburile lungi, iar ea lobează prea sus și mingea aterizează în spatele liniei de fund.

Minge de meci.

Pot să fac asta! Fac asta! Trebuie doar să am încredere în mine!

Îmi trimite un serviciu cu kick înalt. Preiau mingea când e în urcare. Returnează rapid, exact așa cum am sperat că va face. Iată! Preiau mingea din aer devreme și rapid – o lovitură sub fileu, imediat după aceasta.

Mingea aterizează cu o bufnitură și e așa de frumoasă, de dulce, de delicioasă!

Antonovici nu poate ajunge la ea. Cade la pământ.

Sar în aer și țip. Gwen și Ali s-au ridicat de pe locurile lor. Mulțimea aclamă.

Preț de o clipă, mă uit direct la camerele de filmat, știind că tata

mă privește.

În final, din difuzor se aud cuvintele pe care le-am așteptat cu atâta nerăbdare: „Carrie Soto ajunge în finala turneului!”

Tata strigă la mine prin telefon:

— Ai fost de neegalat! Ai fost dinamică. Ai fost *interesantă* azi, *hija*! Interesantă! Ai jucat într-un mod care ne-a ținut pe toți lipiți de televizor!

Râd în timp ce mă așez pe canapea. Telefonul a sunat în momentul în care am ajuns la ușă. Abia am avut timp să îmi pun lucrurile jos.

— Mulțumesc, tată!

— Nu exagerez! Lasă-mă să îți spun un lucru! La sfârșitul celui de-al treilea set, erați umăr la umăr. M-am uitat cu atenție la tine când ați schimbat terenul. Te-am observat gândind. Și *am știut*. I-am spus lui Bowe: „A priceput ce are de făcut!” Și așa fost! Oh, a fost atât de mândru de tine! Strălucea!

— Unde este? îl întreb.

— A tot așteptat să suni, dar cât timp să petreacă bietul om în casa unui bătrân? Nu îți face griji! Am vorbit amândoi pe larg despre felul în care ai strălucit azi. I-am spus chiar așa: „Își ia ce-și dorește pe terenul de tenis, nu și în viața reala. În viața reală, trebuie să fii răbdător!”

— Despre ce Dumnezeului vorbești? Și încetează, nu ai de ce să discuți cu el despre mine!

— Oh, Carrie, ai pierdut trenul ăla! Vine aici în fiecare zi și, după ce jucăm șah și discutăm despre strategia pentru participarea lui la US Open, ce crezi că facem? Vorbim despre vreme? Suntem la Los Angeles! Aici e soare mereu!

— Vine în fiecare zi?

Mă uit pe meniul de la room service de parcă nu aș ști deja că o să comand pui la grătar.

— Da, în fiecare zi! Îmi aduce micul-dejun și stă până după prânz. Sau îmi aduce prânzul și stă până după cină. Sincer, pentru mine are sens că e mereu aici. Știai că tatăl lui se simțea jenat că băiatul e tenismen și nu profesor sau altceva?

— Cunosc câte ceva!

— Imaginează-ți! Imaginează-ți că ai capul atât de plin de tărâțe, încât ești jenat că fiul tău este campion.

— Bine, bine! îi zic.

— Îmi place Bowe, Carrie! Cu toate crizele lui cu tot.

— Da, îmi dau seama!

— Nu! Îmi place pentru tine! Cred că treaba asta cu voi doi e *foaarte* interesantă!

— Tată, termină odată!

— Și el crede la fel.

— ÎNCETEAZĂ SAU ÎȚI ÎNCHID TELEFONUL ÎN NAS! îl amenințț.

— *Bueno, pero tengo razón!*[113] Când joacă Chan?

— Diseară. Curând! Mă uit la ceas și adaug: În orice clipă, de fapt.

— *Ay!* exclamă.

Îl aud cum începe să cotrobăie după telecomandă, apoi îmi ajunge la urechi zgomotul televizorului pornit. Mă așez și deschid și eu televizorul. Caut canalul și văd că meciul abia a început

Nicki e pe teren; înaltă și robustă. Echipamentul ei alb, format din fustă și maiou, e strălucitor și impecabil. Pantofii fac parte din linia ei de încălțăminte, 130, și sunt de un alb sclipitor.

O urmăresc încălzindu-și rotulele și întinzându-și umărul pe când se află pe linia de fund. Are un zâmbet larg întipărit pe chip, de parcă ar trăi pentru acest moment.

Ingrid Cortez, în schimb, are o mutră serioasă.

— Asta e! îmi zice tata. Chan câștigă acum și apoi o bați tu. Și, dintr-odată, povestea se schimbă.

— Știu! îi răspund în timp ce privesc primul serviciu. Am băut ceva cu ea nopțile trecute. Mi-a… mi-a plăcut de ea.

Primul serviciu al lui Nicki. Umărul începe să mă înțepe doar privind-o pe Cortez cum returnează.

— Nu ați vorbit chestiuni legate de strategie, nu-i așa?
mă întreabă tata.

— Ei, tată, ai un pic de încredere în mine!

— Știi ce spun despre împrietenirea cu adversarii…

— Sincer, îi răspund cu un oftat, nu, nu știu! Pentru că mi-ai zis să nu fac niciodată așa ceva.

— Păi, da, *exacto, hija*! Totuși, dacă o faci, nu vorbi despre strategie, nu spune ce ai simțit în legătură cu ultimul tău meci, nu îți dezvălui temerile, dar nici strategiile! Și asigură-te că în niciun caz nu o să povestești cât de mult te doare să pierzi.

— Oh, asta e tot? îl întreb în timp ce Nicki și Ingrid sunt încă ocupate cu raliul pentru punct.

— Aaa, și nu spune nici ce ai mâncat la micul-dejun! Ar putea să folosească asta împotriva ta.

— Pari nebun de legat!

— Toate geniile par nebune de legat.

Nicki trimite o lovitură de pe linia de fund pentru reverul lui Cortez, dar Cortez ratează. Primul punct merge la Nicki.

— Oh, vai! exclamă tata. Astea două…

— Se potrivesc foarte bine, îi răspund.

— Două dintre cele mai bune din lume. Luptându-se pentru șansa de a juca împotriva ta.

Râd și apoi mă așez pe canapea, cu picioarele ridicate.

Rămân cu tata la telefon pe durata întregului meci. De câteva ori își face griji legate de tariful pentru convorbirile pe distanțe lungi, dar refuz să îl las să închidă telefonul. Privim meciul și analizăm. Uneori ne cufundăm într-o tăcere uluită din pricina tensiunii dintre Nicki și Cortez. E un meci strâns. Cortez e pe fază. Apoi și Nicki e pe fază. Câștigă punct una pe serviciul celeilalte. La un moment dat, Cortez alunecă pe teren și își julește genunchiul. Apoi Nicki calcă greșit și își sucește glezna.

— Au! exclam.

— Ce Dumnezeului face? întreabă tata. Să aterizeze așa pe glezna cu probleme? Nu poate să joace așa și că rămână în cărți mulți ani de acum înainte.

— Știu!

E al treilea set. 5–5. Oricine poate câștiga meciul.

Pe serviciul lui Cortez, Nicki șchioapătă în timp ce se îndreaptă spre linia de fund după fiecare punct. Cortez controlează jocul.

— Joacă în ciuda durerii, ceea ce este impresionant! remarcă tata. Nu o oprește. Totuși, mi-aș dori să pot trece prin televizor și să îi spun că nu face decât să își scurteze cariera.

Când vine rândul lui Nicki să servească, nu reușește să capete înălțimea de care are nevoie. Icnesc când Cortez ajunge la 30–40. Minge de meci!

— O, nu! exclamă tata.

La serviciul următor, Cortez returnează exact pe tușă. Nicki nu e suficient de rapidă pentru a ajunge la minge.

— O, nu! spune tata din nou.

S-a sfârșit!

Simt cum îmi stă inima în loc când o văd pe Nicki cum cade în genunchi pe iarbă.

— Nu! Nu se poate! exclamă tata.

Închid ochii, nevenindu-mi a crede.

Nu o să joc împotriva lui Nicki în finală, ci împotriva lui Ingrid Cortez.

— De fapt, zice tata, e grozavă treaba asta!

De-abia pot să îmi controlez tonul:

— De ce e grozavă? Nu e deloc grozavă! Voiam să joc împotriva lui Nicki. *Acum!* Voiam să rezolv toată chestia asta odată pentru totdeauna.

— Prostii! zice tata. O să o învingi pe Cortez – e cea mai previzibilă dintre jucătoare. Ai jucat împotriva ei la Melbourne.

— Și am pierdut.

— Dar acum știi ce trebuie să faci. Și o să piardă, așa cum a pierdut Antonovici a doua oară. Asta e o veste bună! adaugă tata. Asta e! Următorul Grand Slam e al tău.

În noaptea de dinaintea finalei, mă răsucesc pe toate părțile.

Stau întinsă în pat, holbându-mă la umbrele de pe tavan și gândindu-mă la ce o să îmi rezerve ziua de mâine.

Cu cât încerc mai mult să mă conving de importanța unui somn bun, cu atât îmi devine mai greu să pun geană pe geană. Cu cât mă lupt mai cu îndârjire să mă culc, cu atât parcă îmi alung mai tare somnul.

Mă ridic din pat și verific cât e ceasul. Abia s-a înserat la Los Angeles. Mă gândesc să îl sun pe tata. În schimb, formez numărul lui Bowe.

— Bună!

— Oh! Bună! mă salută.

— Nu pot să dorm, continui în același timp în care el mă sfătuiește:

— Ar trebui să dormi!

O vreme, nu mai zice nimic, dar tăcerea care s-a lăsat între noi nu e neplăcută.

— De obicei îți e greu să adormi înaintea unui meci important? mă întreabă într-un final.

— Nu! Aproape niciodată.

— Nici măcar în '83, când ai jucat împotriva Stepanovei?

— Nu! Am dormit ca un prunc în noaptea aia. Eram epuizată din pricina antrenamentelor. Abia puteam să îmi mai țin ochii deschiși.

Se cufundă din nou în tăcere.

— Așadar, cine te ține trează, Sinele 1 sau Sinele 2? mă întreabă după o vreme.

Îmi pică fisa imediat.

— OK, înțeleg! îi zic.

— Dă uitării gândurile!

— Bine! O să încerc!

— Ce ți-a zis Antrenorul?

Izbucnesc în râs.

— Nu l-am sunat!

Bowe fluieră ca un cowboy.

— Uau! M-ai sunat pe mine în schimb?

— Da! Cred că poate aveam nevoie să îmi spui asta. Știam că o vei face.

— Sau, zice el, și aici risc un pic, poate și ție îți place un pic de mine.

— Vrei să termini cu asta?

— Oh, la naiba! Bine! Mergi la culcare! Mă bucur că ți-am putut fi de ajutor!

— Mulțumesc!

— Da, da…

— Nu, Bowe, serios vorbesc! Mulțumesc!

— Să te odihnești, Carrie! O să fie bine!

Când mă bag din nou în pat, privesc luna cum atârnă deasupra Tamisei. Mă zgâiesc la dansul discret al perdelelor. Fac tot ce îmi stă în puteri să nu mă gândesc la Cortez și la Melbourne. Să nu mă gândesc la momentul în care am pierdut meciul. La golul din stomac. La rușinea pură.

În schimb, închid ochii și mă gândesc la sunetul pe care îl scoate o minge de tenis. Bufnetul care se aude când sare bine. Pocnetul unui voleu. Ciocănitul unei lovituri sub fileu. Coloana sonoră desăvârșită, pe Dumnezeul meu, a unui raliu formidabil. Pocnet, bufnet, pocnet.

Tot ce pot face, înțeleg într-o clipă uluitor de limpede, este să joc pe iarbă așa cum știu și să mă împac cu rezultatul.

Imposibil!

Transcriere

BBC Sports Radio London
SportsWorld cu Brian Cress

Toți ochii sunt ațintiți asupra meciului în care se vor înfrunta Carrie Soto și Ingrid Cortez în finala de la Wimbledon de astăzi. Amândouă jucătoarele au demonstrat o hotărâre incredibilă aici, la Londra. Carrie Soto, în vârstă de ٣٧ de ani, a șocat pe toată lumea, ajungând în finală. Ingrid Cortez, în vârstă de ١٨ ani, s-a apărat împotriva puternicei Nicki Chan în semifinala de săptămâna aceasta pentru a-și câștiga dreptul de a se lupta cu Halebarda.

Soto a pierdut în fața lui Cortez la Melbourne, la începutul acestui sezon, dar a prins elan pe parcursul anului și a câștigat Wimbledonul de nouă ori până acum. Totuși, cota pariurilor este ٢–٣ în favoarea lui Cortez.

Fără îndoială, va fi un eveniment de răsunet – Debutanta vs. Revenita.

Întrebată ce gânduri are înainte de meci, Carrie Soto a declarat: „Sunt nerăbdătoare să intru pe teren și să îi demonstrez lui Ingrid Cortez de ce am dominat atâta timp la Wimbledon.” La rândul său, Ingrid Cortez a spus în dimineața aceasta: „Am înfrânt-o la Melbourne. O s-o înfrâng și azi!” Uf! Ce

schimb dur de replici între aceste doamne! Domnilor, fiți cu băgare de seamă!

În doar câteva ore o să știm care dintre ele este victorioasă.

SOTO VS. CORTEZ

Wimbledon 1995

---

111 Lovitura plată presupune lovirea mingii cu planul rachetei, perpendicular pe direcția de deplasare în care aceasta a fost trimisă, astfel încât mingii nu i se imprimă niciun efect.

112 Efect imprimat mingii la serviciu care o face să aibă o săritură înaltă după impactul cu solul.

113 „Bine, dar am dreptate!" (în orig., în lb. sp.).

Stau la centrul terenului. Iarba, care acum două săptămâni strălucea într-un verde crud, este palidă și uscată. Inspir și admir imaginea deopotrivă distinctă și superbă a terenului pe care se joacă finala de la Wimbledon. Îmi înfrânez zâmbetul.

Ingrid Cortez se află de partea cealaltă a fileului, aranjându-și bentița. Părul auriu îi strălucește în soare; picioarele lungi se mișcă pline de delicatețe în zona liniei de fund.

Îmi zâmbește. Nu e neapărat un gest prietenesc, cât o dezgolire a dinților.

Îmi potrivesc cozorocul. Închid ochii.

Apoi arunc mingea în aer și deschid jocul cu un prim serviciu plat; mingea zboară peste fileu la reverul ei.

Urmează un raliu pentru punct până când vin cu o lovitură tăiată pe care nu o poate returna.

Primul punct e al meu.

Mă uit în tribune la Gwen și Ali. Și apoi, în loja regală, o văd pe prințesa Diana.

Odată ce privirea mi se oprește asupra ei, îmi e greu să mă uit în altă parte. Poartă o rochie de un galben-deschis cu un blazer de aceeași culoare și este, ca întotdeauna, cea mai elegantă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Știu că atâția oameni din întreaga lume se simt apropiați de ea, iar în clipa de față, relația mea cu această femeie mi se pare extrem de puternică. Vreau să câștig astăzi, cu ea aici, de față. Vreau să îi spun: „Nu ne pot face să dispărem doar pentru că au terminat-o cu noi!”

Îmi recapăt concentrarea în timp ce mă pregătesc pentru următorul serviciu.

Respir adânc. Până să îmi dau seama ce fac, brațul stâng aruncă mingea în timp ce dreptul se repede să o lovească. Mingea trece milimetric pe lângă racheta lui Cortez și sare în interiorul tușei. Un as.

Nu mă deranjez să îi zâmbesc lui Cortez sau măcar să îi ofer satisfacția satisfacției mele. Nu îi arăt nimic dacă asta înseamnă nimic. Să o înfrâng nu înseamnă nimic pentru mine.

Dar adevărul este că simt zumzăitul în oase.

Câștig primul set.

La capătul celui de-al doilea set, ajungem la tie-break.

Am campionatul și recordul în palmă.

Simt însă cum mă încordez pe măsură ce victoria e tot mai aproape; zumzăitul începe să se estompeze.

Cortez câștigă la tie-break.

Al treilea set, 5–4. Conduc, dar urmează Cortez la serviciu.

Pentru o clipă, în timp ce Cortez aruncă mingea în aer, am flash-ul ăsta, în care îmi doresc să se sfârșească totul, în care îmi doresc să văd cum se sfârșește totul.

O să reușesc?

Dacă câștig, o să fiu liniștită, știind că eu și Nicki suntem din nou la egalitate? O să mă cuprindă oare euforia când o să mă uit în jur și o să înțeleg că, la 37 de ani, sunt cea mai în vârstă femeie care a câștigat Wimbledonul? Că am stabilit un nou record pentru cele mai multe titluri? Îmi umple asta un fel de gaură din inimă? Face oare să merite tot efortul?

Sau…

Sau pierd șansa de a-mi redobândi recordul anul ăsta?

Este acesta meciul în care Ingrid Cortez își cimentează propriul tip de dominație în tenisul feminin, câștigând la Melbourne și Londra în același an – așa cum am făcut eu pentru prima oară în ’81?

Este aceasta ziua lui Cortez sau a mea? Vreau să aflu!

În timp ce Ingrid se pregătește să servească, îmi amintesc că, dacă vreau să câștig, trebuie *să lovesc afurisita aia de minge.*

Vine în viteză din partea cealaltă a terenului. Închid ochii pentru o clipă și îmi las corpul să preia controlul. Nu mă pot abține și îngădui unui zâmbet să mi se deseneze pe chip în timp ce simt entuziasmul pur, nepieritor și îmbătător al gestului de a-mi trage brațul în spate și apoi de a-mi lovi racheta de minge.

Mingea nimerește tușa și sare de pe teren.

— Punctul merge la Soto

Cortez e deșteaptă și agilă. Se poate pune în situația de a folosi orice lovitură își dorește. Însă mingea a surprins-o la punctul ăla. Asta s-a întâmplat pentru că nu a jucat la Wimbledon la fel de des ca mine. Poate că la nivel intelectual știe că iarba se schimbă de-a lungul unui meci, dar nu o înțelege așa cu o fac eu.

Trebuie să se *gândească* la asta. Eu, nu!

Eu *știu* terenul. Știu toate posibilele ghinioane. Știu vântul. Știu cât de solid îmi e pământul de sub picioare în această umiditate.

Până la urmă, aceasta este iarba mea.

Și a venit momentul ca Ingrid Cortez să se care de aici.

Servește, returnez și apoi lovește în fileu. *0–30.*

Caut un loc unde iarba este mai uzată, chiar dincolo de fileu.

Mingea sare repede și direct în laterală. Cortez se repede să returneze, dar unghiul ei este disperat. Mingea nu trece de fileu.

Și iată, *minge de meci*!

Tata urmărește. Bowe e alături de el. Gwen și Ali sunt aici! Și mă întreb, preț de o secundă, dacă mama vede asta. De acolo de unde este. Dacă e mândră de mine.

Știu că Nicki Chan se uită. Și că probabil acest lucru o omoară.

Alung toate gândurile astea din minte și respir.

Cortez servește, iar mingea sclipește galbenă în timp ce traversează terenul. O privesc cum se curbează – cusăturile se învârtesc așa de repede, încât se începătoșează – peste fileu și în chenarul de serviciu. Îmi trag brațul în spate, pregătită de lovitură.

Nu vreau să trec pe repede înainte la momentul următor. Vreau să trăiesc fiecare secundă din această experiență.

Lovesc mingea în diagonală, iar ea o returnează pe linie. O recuperez din aer cu un voleu drive de rever și mă mut spre fileu.

Mingea îi sare exact la picioare. O lovește. Îi răspund cu o lovitură sub fileu, țintind un anume petic de pământ. Aterizează plat, sărind jos și într-o parte.

Cortez plonjează, dar este prea târziu. Mingea sare din nou.

Adversara mea icnește. Gura i se cască larg, și ridică mâinile la nivelul feței, nevenindu-i a crede.

Pentru o clipă de-a dreptul uluitoare, pot *vedea* mulțimea aclamând înainte de-a o auzi. Și apoi izbucnesc uralele tunătoare care mă copleșesc. Cad în fund și apoi pe spate în timp ce scap racheta și mă uit la cer. Zac acolo și simt cum pământul vibrează sub mine.

Cel de-al 10-lea Wimbledon.

Cel de-al 21-lea Grand Slam.

Mulțimea continuă să urle. Mă ridic în timp ce comentatorii mă anunță drept câștigătoarea celei de-a 109-a ediții a Wimbledonului. Mă simt de parcă îl aud pe tata aclamând. Îl aud pe Bowe aplaudând. Întreaga arenă parcă a înnebunit.

Totuși, nimic nu e mai clar decât sunetul propriei voci, care mă imploră: *E suficient!*

Transcriere

SportsHour USA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Ce înțelegem de aici? Un deznodământ șocant, o victorie uluitoare pentru americanca noastră, Carrie Soto.
Briggs Lakin: Sunt aici, înghițindu-mi vorbele, Mark. A reușit o victorie.
Gloria Jones: De asta am avut parte de la Carrie Soto încă de la începutul carierei ei. Este neobosită. Nu se oprește. Nu poate fi lăsată pe dinafară.
Hadley: Și ce meci ne-a oferit!
Jones: Ce turneu, aș zice! Nu doar meci. Uite, ca fan al tenisului – și cu siguranță ca sportivă care a trebuit să joace împotriva lui Carrie de câteva ori la vremea mea –, pot spune că motivul pentru care am venit azi cu toții a fost frumusețea jocului. Bucuria pură a unui meci grozav! Și exact asta ne-au oferit Cortez și Soto.
Lakin: Soto, în mod special, ne-a uimit cu ultimul ghem. Este cea mai vârstnică jucătoare care a câștigat vreodată la Wimbledon, iar meciul a durat ore.
Cu siguranță a fost copleșită de oboseală. Și totuși, înțelegi de ce este cunoscută drept campioană la mingi de break.
Hadley: Ne-a oferit un spectacol grozav sezonul acesta!
Lakin: Dacă anul trecut, pe vremea asta, mi-ai fi spus că Wimbledonul va fi câștigat de Carrie Soto, iar Nicki Chan nici măcar nu va ajunge în finală, ți-aș fi răspuns că probabil ți-ai pierdut mințile. Și totuși, iată-ne în această situație!
Jones: Nu o subestima niciodată pe Carrie Soto! Și un mesaj pentru toate femeile care se întreabă dacă nu cumva sunt prea bătrâne ca să joace tenis: Halebarda este dovada de care aveți nevoie pentru a intra în joc.
Hadley: Oh, oh, Gloria, te gândești să revii în activitatea competițională?
Jones: [râde] Cu siguranță nu! Nu ai avea bani suficienți ca să mă plătești să reiau antrenamentele, Mark! Dar uite ce este mult mai impresionant, dacă mă întrebi pe mine! Când eram în turnee, aveam o vorbă: „Carrie Soto este om. Dar și supraom!” Și aș zice că în seara asta a dovedit-o cu prisosință!

Singură în apartamentul meu de hotel, îmi pun rochia de seară. E lungă până-n pământ, fără mâneci, din satin negru, și are un șliț care îmi ajunge până sus, pe coapsă.

Gwen mi-a ales-o când am fost la cumpărături în după-amiaza aceasta. E limpede că a făcut o alegere bună.

Îmi părăsesc camera și o pornesc spre holul hotelului, unde urmează să mă întâlnesc cu Gwen, care mă însoțește la Balul Campionilor de la Wimbledon, organizat la un hotel din apropiere de Palatul Buckingham.

Este aproape miezul nopții, iar petrecerea e pe cale să înceapă. Așteptăm cu toții – *eu aștept* – să se termine finala de la masculin. Petrecerea nu poate începe până nu se încheie și meciul băieților.

Finaliștii au fost Andrew Thomas și Jadran Petrovici, niciunul dintre aceștia nefiind în situația de a stabili un record în eventualitatea câștigării trofeului. Trăim într-o lume în care femei excepționale sunt nevoite să stea și să aștepte bărbați mediocri.

Într-un final, Petrovici câștigă cel de-al cincilea set undeva după ora ۲۳, și, din câte se pare, *acum* ni se îngăduie să sărbătorim.

În hol o văd pe Gwen, care poartă o rochie fără bretele de un roșu strălucitor, are părul coafat pe spate și s-a dat cu un ruj într-o nuanță de un roșu-pupuriu.

— Uau! exclam. Arăți bine!

— Și tu la fel! mă complimentează, apoi mă apucă de braț și mă însoțește la bal.

La fel ca în anii anteriori, o veritabilă hoardă de invitați participă la bal. Cu toții intră și ies, încearcă să mă găsească, să dea mâna cu mine, să îmi spună că au știut întotdeauna că o să câștig.

Membri ai ITF mă întreabă dacă nu iau în calcul varianta de a continua activitatea competițională după US Open. Unul dintre directorii WTA vrea să știe dacă mă voi alătura întregului circuit. Unul dintre șefii All England Club îmi mărturisește că, din clipa în care mi-am anunțat revenirea, a știut că voi câștiga Wimbledonul.

— Nu e frumos? îi spun lui Gwen printre dinți. O încăpere întreagă plină de așa-ziși prieteni loiali.

Gwen izbucnește în râs.

— Ăsta e unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la tine, îmi zice. Ești una dintre rarele vedete care nu pun botul la vrăjeli.

La scurtă vreme după sosirea noastră, mă trezesc prinsă într-o discuție cu o tipă care este un fel de ducesă, ceva.

— O victorie mai degrabă excepțională! îmi spune, apoi, extrem de discret, ia o înghițitură din băutura ei.

— Îți mulțumesc! îi răspund. Sunt chiar mândră!

— Da! îmi zice. Și la vârsta asta! Este impresionant. Îți admir mult spiritul de luptătoare! Ai această calitate tipică americanilor, nu-i așa? Încăpățânarea neclintită, chiar și în fața adversităților.

Gwen îmi vede expresia și face încetișor un semn din cap, îndemnându-mă să nu îi spun femeii respective să se ducă dracului.

— Oh, da! îi răspund, păstrând un ton lejer. A fost atât de tentant să cad din picioare și să mor odată ce am împlinit 30 de ani, dar, cumva, *încăpățânarea mea americană* funcționează!

Deodată, mâna lui Gwen este pe brațul meu, și mă trezesc trasă departe de interlocutoarea mea.

— Doar zâmbește și dă din cap! Cât de greu poate să fie?

— Foarte! Îi urăsc pe jumătate din oamenii ăștia! Îi urăsc pe jumătate din toți oamenii!

Gwen mă conduce prin cameră.

— Iubești Wimbledonul! îmi răspunde.

— Iubesc Londra și să câștig, dar nu îmi pasă nici cât negru sub unghie de niciunul dintre idioții ăștia care au crezut că sunt nebună și să încerc măcar.

Gwen continuă să meargă, și îmi dau seama că mă îndrumă spre Jadran Petrovici, cu care va trebui să fac o poză. O trag de mână să se oprească, chiar dacă doar pentru o clipă.

— Singurii oameni care au crezut că voi putea reveni pe teren au fost tata și Bowe. Ei sunt cei de a căror opinie îmi pasă. Și de a ta, desigur, pentru că mi-ai fost alături în fiecare clipă.

Gwen îmi zâmbește.

— Ei bine, întotdeauna ți-am admirat încăpățânarea americană.

— Îți mulțumesc pentru susținere și pentru că ai fost aici atunci când tata nu a putut!

Face un mic semn din cap.

— Și… îmi pare rău pentru Indian Wells! Am fost… nepoliticoasă.

— Adică atunci când te-am întrebat în treacăt despre viața ta intimă și tu te-ai purtat ca o râzgâiată?

— Da! Știu că pur și simplu încercai… să arăți că îți pasă de mine. Iar eu sunt o persoană greu de suportat de care să îți pese.

Gwen clatină din cap.

— Așa e! Crezi că ești tare, dar nu ești, Carrie. Te citesc perfect! Văd toate fisurile, toate spaimele pe care crezi că reușești să le ascunzi.

O privesc și îi replic:

— Te urăsc!

— În fine! îmi zice și face un semn ca și cum nu i-ar păsa. Te-ai înșelat și *nu* te-ai înșelat. La Indian Wells.

Nu sunt sigură ce înseamnă asta.

— Eu și Michael divorțăm, îmi mărturisește într-un final. Înainte să o pot întreba cum se simte sau ce s-a întâmplat, adaugă: O să vorbim despre asta mai târziu, dar, știi, poate că atunci chiar *trăiam* prin tine!

Îmi pun mâna pe umărul ei.

— Îmi pare rău!

Face un semn ca și cum nu ar conta.

— Și, da, m-am culcat cu Bowe! îi zic. Așa că poftim bârfa pe care o voiai!

Izbucnește în râs, dându-și capul pe spate și bucurându-se de moment cu așa o forță și o așa libertate, încât mai mulți oameni întorc capetele ca să se uite la noi.

— Putem să plecăm? o întreb.

Gwen încuviințează.

— Mă duc să socializez un pic cu câțiva sponsori. Tu du-te și fă poza cu Jadran, și apoi da, putem să plecăm!

Zece minute mai târziu, cu un zâmbet larg întipărit pe chip, mă las fotografiată alături de Jadran Petrovici. Odată ce blițurile încetează să ne orbească, îl felicit pentru victorie.

— Mulțumesc! îmi zice. E extraordinar! Primul din viața mea!

— E emoționant! îi răspund. Îmi amintesc și eu cum a fost când l-am câștigat pe primul.

— Ai mai câștigat!

— De zece ori, da!

— Hmm, dar sunt trei seturi!

— Poftim?

— La feminin e 2 din 3. Noi jucăm 3 din 5. În turneul masculin.

— Corect!

— Așadar, nu e comparabil, nu-i așa?

O văd pe Gwen îndreptându-se spre mine. Îl privesc pe Jadran în ochi.

— Te asigur, îi zic lui Jadran cu zâmbetul, fals sau nu, șters de pe chip, că aș juca împotriva ta două din trei sau trei din cinci, și că te-aș târî pe teren și te-aș ucide…

— OK, asta a fost tot! intervine Gwen în timp ce mă înșfacă de braț și mă scoate de acolo.

Cândva în jurul orei 3 dimineața, eu și Gwen suntem în apartamentul meu de hotel și deschidem o a doua sticlă de șampanie. Gwen și-a aruncat cât colo pantofii cu toc, s-a cocoțat pe un scaun de bar și toarnă în pahare. Eu, încă îmbrăcată cu rochia mea sofisticată, m-am întins pe canapea. Gwen îmi întinde paharul cu băutură.

— Trebuia să mă lași să îl pun la punct pe imbecilul ăla! o

dojenesc.

Clatină din cap.

— Dacă te-aș lăsa să spui în gura mare toate lucrurile pe care vrei să le spui, cariera ta s-ar sfârși cam în două ore.

— De ce eu trebuie să fiu drăguță când majoritatea bărbaților nu sunt? Anul trecut, Jeff Kerr i-a spus unuia dintre arbitri că este „un sac de rahat", iar acum se fâțâie de colo-colo în lenjerie Fruit of the Loom.

Gwen clatină din cap.

— Știi al naibii de bine că pentru tine există alte reguli. Așa cum și pentru mine există *alte* reguli.

O privesc și înțeleg că, indiferent cât de multe știu despre ce înseamnă să fii femeie în lumea asta, habar n-am ce înseamnă să fii femeie de culoare.

— Da! răspund. Și nu e corect.

Gwen ridică din umeri.

— Cele mai multe rahaturi nu sunt.

Încuviințez.

— Bine punctat!

— Și, uite, s-ar putea să nu îți pese de toți banii pe care ești pe cale să îi faci, pentru că deja ai o vilă și fundația, dar eu vreau banii ăia. Iar ceea ce ai făcut săptămâna asta o să te catapulteze în vârful listei tuturor. Sumele pe care le aruncă oamenii acum pentru tine… Aș putea să mă retrag din activitate după asta.

— Oh, te rog, nu ai de gând să te retragi! spun și mă uit în sus, la tavan.

— Știu și eu….

Mă ridic și mă holbez la ea.

— Gemenele merg la facultate la anul. Michael pleacă. Din câte se pare, a cunoscut pe cineva. Numele ei e Naomi. Un nume foarte frumos! Și asta mă scoate din minți. Și oricum, nu știu. Aș vrea să fac… ceva. Ceva important. Ceva neașteptat.

— Cum ar fi? o întreb în timp ce îmi pun jos paharul cu băutură.

— Nu știu încă. Dar unde e criza vârstei de mijloc? N-am și eu dreptul la așa ceva?

Încuviințez, cugetând.

— Firește că ai!

— Da, am!

— Poate că o să am și eu una. Sau poate asta e a mea.

— Mă tem că încă ești un pic cam tânără pentru asta. O să ai însă o altă criză în vreo zece ani.

— Oh, bine! zic și îmi las capul pe spate, cu brațele încrucișate la piept. Ar trebui să o faci! Să te retragi. Și să faci ceva nebunesc. Să călătorești și să vezi lumea sau să te apuci de pescuit subacvatic.

Sau să fii unul dintre oamenii ăia care bat țara la pas. Dar fă ce-ți vine să faci!

— Da? face ea. Chiar mă gândesc la chestia asta, Carrie. Nu e o glumă! Nu o să-ți mai fiu agentă.

— Înțeleg asta, dar…, îi răspund și îmi mut privirea de la ea la urma lăsată de ruj pe marginea paharului de șampanie gol din fața mea. Adică… nu ești… Ascultă, nu sunt mulți oameni în care am încredere. Dar tu… tu însemni ceva pentru mine. Așa că nu îmi pasă dacă nu o să mai fii tu cea care încheie contracte pentru mine. Pentru mine, nu ești doar atât, omul cu contractele.

Gwen nu mai spune nimic. S-a întors și se tamponează cu un șervețel sub ochi.

— E OK că am zis asta? o întreb.

— Da! Îmi place la nebunie faptul că ai zis-o. Îmi ești ca o soră. Surioara mea enervantă, impertinentă și belea la casa omului.

Se apleacă, mă ia de mână și mi-o strânge. Apoi izbucnește în lacrimi.

— Nu mă băga în seamă! Sunt beată și trec printr-un divorț. E ca atunci când ești însărcinată. Te afli întotdeauna la o secundă distanță de o porție de plâns.

— Îmi pare rău că divorțezi! Păreați fericiți!

— Eram și nu eram. Dar, atunci când cineva vrea să pună capăt unei relații, gata, s-a sfârșit.

— Da, știu!

— O să cunosc și eu pe altcineva. Îmi tot amintesc lucrul ăsta. Toate lucrurile frumoase de la început. Fluturii din stomac și starea de leșin. O să am parte din nou de astea. Iar ăsta e un dar.

Mă gândesc la ce-mi spune. Mă gândesc la Bowe și frazele lui în spaniolă, la felul în care se apropie de mine, la faptul că își petrece fiecare zi alături de tata. Atâția fluturi, atâtea lucruri după care să leșin. Iar eu le țin pe toate înghesuite într-o cutiuță ascunsă în piept și le interzic să iasă la lumină.

— Cred că e un lucru curajos! îi spun.

— Ai revenit în activitatea sportivă, ai anunțat că ți-ai fixat un țel aproape imposibil și l-ai atins pe scena internațională, îmi zice Gwen. Tu ești cea curajoasă!

— Nu! o contrazic. Nu în privințele la care te referi tu. Nu când e vorba de dragoste. Nu am fost niciodată curajoasă când a fost vorba de dragoste.

— Oh, Carrie, la naiba! bombăne Gwen și se clatină. Tocmai ai câștigat Wimbledonul la 37 de ani, când nimeni nu credea că poți face așa ceva. Iar acum, când e vorba de chestii ușoare, te subestimezi?

— Nu mi se pare deloc că ar fi o chestie ușoară!

Se ridică și își lasă mâna pe umărul meu.

— E destul de simplu să te îndrăgostești! Vrei să afli care e secretul? E același lucru pe care îl facem în fiecare zi în privința vieții.

Mă uit la ea.

— Uităm că are un sfârșit.

Mă trezesc mahmură, cu machiajul întins pe toată fața. Am adormit în rochia de seară.

Zborul meu e programat undeva pe la jumătatea dimineții, așa că mă ridic din pat și îmi pregătesc bagajul. Fac un duș. Iau trei doze de ibuprofen. Verific cât e ceasul și încerc să convertesc ora în ora standard a Pacificului, dar renunț. Și apoi, când sunt pe cale să îmi usuc părul, se aude un ciocănit la ușă.

— O clipă! strig și îmi pun din nou halatul pe mine.

Deschid ușa și descopăr un valet care ține în mâini un buchet de flori bizar. Cele mai multe dintre ele sunt de un roz-aprins și cu țepi, dar între ele sunt strecurați boboci mici și aurii care seamănă cu niște nasturi. E un buchet deopotrivă interesant și neobișnuit. Totul la el e neașteptat.

Bănuiesc că nu e de la tata; el mi-ar fi trimis trandafiri. Îmi îngădui să visez, pentru o clipă, că e de la Bowe. Dar ideea îmi pare apoi prea jenantă, aproape de răsfăț.

— Mulțumesc! spun și îi dau bacșiș valetului.

După ce pleacă, pun vaza pe măsuța de cafea și caut cartea de vizită. Poate că Gwen s-a trezit devreme și mi le-a trimis.

Brava, Soto! Ia o pauză și umple-ți plămânii cu mirosul victoriei, prietena mea! Îți jur că nu vei mai avea parte de alta! Ne vedem la New York!
XO, Chan.

P.S.: Florile roz sunt amarant și simbolizează nemurirea – pentru ce luptăm, până la urmă. Iar cele galbene sunt vetrice. Se spune că echivalează cu o declarație de război. Amuzant, nu?

Îhh! Urăsc faptul că îmi place Nicki Chan.

Tata mă așteaptă pe alee când mașina oprește. Culoarea i-a revenit în obraji și arată sănătos și în putere.

Strălucește de mândrie când mă vede. Are un zâmbet uriaș care i se întinde pe toată fața. Sunt zeci de ani, cred, de când nu l-am mai văzut zâmbind așa. Imaginea asta e suficientă pentru a mă da pe spate. Scap lucrurile din mână și dau fuga la el.

Mă strânge în brațe atât de tare, încât am impresia că o să-mi frângă oasele. Tata are același parfum dintotdeauna – un miros pe care l-am adorat mereu și despre care am presupus că este mirosul lui natural. Până într-o zi, când, adolescentă fiind, am intrat în raionul de parfumuri al drogheriei și am simțit aromă de English Leather.

Recunosc că, pentru o clipă, am rămas năucită – cum putea o sticlă dintr-o drogherie să miroasă ca tata. Și apoi mi-am dat seama că răspunsul era mult mai pământesc. Tata folosea o colonie luată de la drogherie.

Acum însă, în acest moment, iubesc mirosul de parfum de drogherie mai mult decât îl iubesc pe cel al ierbii de la Wimbledon, al portocalelor din California sau al cauciucului unei cutii abia deschise cu mingi de tenis. Colonia asta de drogherie este casa mea.

— Niciodată, niciodată, niciodată n-am fost mai mândru de tine, *cielo*! îmi spune când în sfârșit se îndură să îmi dea drumul din îmbrățișare.

— Știu! Sunt cea mai vârstnică femeie care a câștigat vreodată un Grand Slam la simplu. Și am egalat-o pe Nicki. Dacă o învinge la US Open, se cheamă că am făcut tot ce mi-am propus.

Tata clatină din cap.

— Nu despre asta vorbesc.

— Ce vrei să spui?

— Nu ai urmărit înregistrarea meciului? mă întreabă.

— Nu! Trebuia?

— A fost un meci frumos, *pichona*. Fiecare lovitură a fost lejeră, dar perfectă. Ai fost acolo. Ai fost prezentă. A fost tenis la cel mai înalt nivel, tenisul *tău* a fost la cel mai înalt nivel, și nu am fost niciodată mai mândru de ce jucătoare grozavă ești!

— Mulțumesc, tată! e tot ce reușesc să îngaim.

— Și vrei să mai știi ceva? În timpul celui de-al treilea set, pe toată durata lui, ai zâmbit. Ai zâmbit!

— Îmi place să câștig!

Tata clatină din cap.

— Nu! Erai fericită! mă contrazice. Pur și simplu jucai așa cum o făceai când erai copil. Am văzut-o cu ochii mei. Era bucurie!

Pe seară, după ce am despachetat, recapitulăm împreună tot ce i-au

spus doctorii când a fost externat din spital. Mă imploră să nu îmi mai fac griji și apoi se îndreaptă spre propria lui casă.

Fac un duș, apoi mă îmbrac într-un tricou și o pereche de pantaloni de trening. Mă pieptăn. Totuși, n-am stare. Pun mâna pe telefon și formez.

— Bună, eu sunt! încep și apoi mă întreb de ce cred că pot face asta – să mă comport ca și cum aș fi cea mai importantă persoană care ar putea să îl sune.

— Ce mai faci, campioano? mă întreabă Bowe.

Vocea i s-a schimbat. Sună diferit chiar și față de felul în care era atunci când mă aflam la Londra și vorbeam extrem de des. E mai potolită, parcă a căpătat ceva mai multă greutate și i se aude mai bine respirația.

— Sunt bine! îi răspund. Tu cum te simți? Ce îți mai fac coastele?

— Mult mai bine! Cred că o să încep să mă antrenez cu Javier. Am făcut câte ceva și pe cont propriu, dar aș minți dacă nu aș recunoaște că abia aștept să am din nou un partener de antrenament.

Izbucnesc în râs.

— Și acela sunt eu? Eu sunt partenerul tău de antrenament?

— Nu știu ce ești.

— Mda, nici eu. *Sunt* totuși puțin cam singură!

— Da?

Vocea lui Bowe își recapătă lumina, zvâcul. Îmi plac ambele versiuni ale lui.

— Da, un pic!

— Ei bine, pot face ceva în privința asta! îmi răspunde.

Cea de-a doua jumătate a verii este ca un tren care se îndreaptă în plină viteză către Flushing Meadows.

Nu e prea mult timp între Wimbledon și US Open. Tata nu își vede capul de treabă, antrenându-ne zi de zi pe mine și pe Bowe.

Stă pe bancă pentru sesiunea de antrenament de dimineața, urlând la mine ce exerciții să fac.

La finalul primei zile, îi cumpăr un megafon, ca să nu se mai chinuie în halul ăsta să urle.

După ce iau prânzul, fac un duș și mă odihnesc, iar Bowe își face de obicei apariția și se antrenează cu tata câteva ore. Uneori, în timp ce mă îmbrac, îi urmăresc pe amândoi în grădina din spate. De fiecare dată, tata și Bowe ba cad de acord, ba se ceartă cu pasiune pe tema următorului aspect asupra căruia Bowe ar trebui să mai lucreze. Amândoi se ciorovăiesc la volum maxim, Bowe țipând ca să se facă auzit peste megafonul tatei.

Pe măsură ce trec zilele, văd de la fereastra mea că primul serviciu al lui Bowe e din ce în ce mai îndrăzneț, iar al doilea e tot mai consistent.

Apoi, în fiecare zi, în jurul orei trei, mă întorc pe teren, iar eu și Bowe jucăm un meci.

El începe întotdeauna cu insulte, și eu adesea îl desființez. Apoi tata ne dă o serie de indicații pentru ziua următoare, moment în care Bowe își ia la revedere și spune că o să ne vedem a doua zi. Iau cina cu tata. Pe urmă îi zic că merg să mă culc.

În schimb, aștept până la ۲۱.۳۰, când deschid ușa și îl găsesc pe Bowe în prag.

— Bună!

— Bună!

În fiecare noapte, îl înșfac de mână, îl trag după mine și îl duc în dormitorul meu. Și în fiecare noapte se lipește de mine, mă sărută pe gât și mă face să mă întreb dacă cineva a supraviețuit vreodată aruncării de pe o stâncă.

Cu o lună înainte de US Open, Bowe e întins în patul meu, în puterea nopții. Brațul îi e perfect cuibărit sub gâtul meu; mâna lui dreaptă trasează tot felul de forme pe partea superioară a brațului meu, iar eu aproape am adormit.

— Tatăl tău știe ce se întâmplă.

— Crede doar că mă placi.

— Nu! insistă Bowe. Știe că parchez peste stradă și că dorm aici până dimineață, când merg acasă pentru vreo patru ore, și apoi mă întorc, pretinzând că am fost plecat în tot timpul ăsta.

— Nu știe nimic din toate astea.

Bowe izbucnește în râs.

— Ba știe! Azi, după ce a terminat de lătrat ordine la mine legate de reverul meu, m-a întrebat cât se poate de calm dacă m-am gândit ce o să fac după ce mă retrag. Când i-am spus că nu sunt sigur, a zis: „Și nu crezi că să te așezi la casa ta face parte din viitor?”

Mă înfior așa de tare, că aproape am spasme.

— Nu, n-a zis așa ceva! spun și mă ridic; acum m-am trezit de-a binelea. Probabil că ai înțeles tu greșit.

— Te asigur că nu am făcut-o!

— Ba da, ai făcut-o!

— Ai putea să îi spui adevărul! sugerează Bowe, întorcându-se pe partea lui, spre mine.

Doarme aici atât de mult, încât am început să mă întreb dacă nu ar trebui să îmi iau o noptieră. Am avut însă întotdeauna o singură noptieră, și nu pot concepe că sunt genul de idioată care se

gândește să cumpere încă una.

— Nu! Haide! îl rog. Hai să nu facem nimic ciudat, bine? Vreau să te antreneze pentru US Open! Vreau să câștigi nenorocirea aia! Și vreau să câștig și eu.

— Desigur!

— Așadar, știm că o să ne antrenăm împreună în următoarea lună…

Bowe mă urmărește cu sprâncenele încrețite, având aerul că înțelege unde bat.

— Dar cine știe dacă o să ne mai culcăm împreună mâine…

Bowe își trage brațul de pe mine.

— Ești al dracului de imposibilă! zice în timp ce se răsucește pe spate. Mai mult decât imposibilă.

— Ce facem, Bowe?

— Nu știu, îmi răspunde. Nu vrei să-mi spui.

— Atunci, spune-*mi tu*!

— Nu știu!

— Vezi? Nu ai un plan. Nu ai un plan legat de ceea ce îți dorești.

— Dar știu ce-mi doresc! îmi răspunde. Sunt aici, nu-i așa? M-ai respins dracului în ’82 și te-ai cuplat cu Randall, dintre toți oamenii. M-ai respins și la Melbourne. N-ai făcut altceva decât să mă respingi și la Paris. Și totuși, sunt aici, în fiecare noapte, în fiecare secundă în care ai nevoie de mine. Știu exact ce vreau. Și am lămurit asta.

Îl privesc cum își dă capul pe spate în pat. Și, pentru o clipă, îmi îngădui să cred că vorbește serios. Poate că de data asta omul vorbește serios.

— Las-o baltă! îmi zice, apoi se întoarce cu spatele la mine și își înfoaie perna cu furie.

Zâmbesc, pentru că nu îți înfoi perna dacă nu ai de gând să dormi pe ea.

Eu și Bowe ne luăm liber de la antrenamente duminicile. Avem nevoie de o zi în care să ne revenim. Și uneori, dimineața, mă uit la înregistrări împreună cu tata. După-amiaza însă am nevoie să iau o pauză de la tot ce înseamnă tenis și pot spune că tata habar n-are ce să facă în timpul ăsta.

Bowe începe să vină pe la noi în după-amiezile de duminică pentru o partidă de șah cu tata. Apoi chestia asta se dezvoltă în ieșiri ale lor la Blockbuster ca să închirieze filme de război.

Fac floricele și se uită la filme în sala noastră de cinema de acasă, punând pelicula pe pauză pentru a discuta chestiuni istorice legate de Primul sau Al Doilea Război Mondial, sau despre Vietnam. În mod normal, eu stau pe șezlong în aceeași încăpere,

fiind atentă doar pe jumătate.

Nu mi-am dat seama până acum că tata e pasionat de filmele de război. Dar, privind în urmă, e dureros de evident de ce e atras de ele.

Într-o duminică, mă prind amândoi lăcrimând chiar la finalul filmului, când sergentul își salută căpitanul.

August 1995

Fac sprinturi, antrenându-mă mai serios decât am făcut-o vreodată.

— *De nuevo!* îmi zice tata în timp ce mă opresc aproape de picioarele lui.

— *Sí, papá!*

Bowe are un wild card pentru US Open. Eu însă nu am nevoie de așa ceva sau să mă calific pentru că sunt locul 12 mondial.

Locul 12. Un număr delicios, ispititor, care poartă cu sine o mulțime de „lua-v-ar dracu'!".

După încă un sprint, mă uit la tata, așteptându-i următoarea comandă, însă, în loc să mă trimită la linia de fund, îmi face semn să mă așez pe bancă lângă el.

— *Qué pasa?* îl întreb în timp ce mă așez.

— De la Wimbledon, văd la tine o schimbare pe care nu prea știu cum să o descriu. Ești mai… liberă.

— Nu îmi mai e atât de teamă. Să pierd.

— Pentru că te-ai împăcat cu ideea?

— Pentru că e improbabil.

Izbucnește în râs.

— Ei bine, atunci trebuie să ți-o repeți când te îndrepți către New York. În special când e vorba de Chan. Terenul de la New York e cea mai bună suprafață de joc pentru ea.

Încuviințez din cap.

— Și cred că știm amândoi că nu pot să vin cu tine.

Ne tot învârtim *în jurul* subiectului de săptămâni întregi – că nu și-a revenit încă suficient pentru a putea călători.

— Știu!

— O să mă uit. Abia aștept să văd cum îți iei recordul înapoi. Probabil chiar din mâinile ei.

Inspir adânc, încercând să-mi înăbuș durerea care îmi înflorește în piept.

— Pur și simplu o să o fac de aici, nu din tribună.

— Da, desigur!

— O să mergi și o să câștigi US Open și apoi o să te retragi din nou și o să vii acasă, și o să dăm o petrecere.

— Faci să pară că totul e foarte ușor.

— Nu e! Dar o să te descurci.

— Și dacă nu?

Se uită la mine cu ochii mijiți, încercând să îmi cântărească reacția.

— Nu e nevoie să ghicești ce vreau să aud, adaug. Vreau

adevărul. Ce se întâmplă dacă nu câștig?

— Ei bine, dacă nu câștigi la US Open, nu îmi pasă. Ăsta e adevărul.

Mă prăpădesc de râs.

— Incredibil!

— Ai zis că vrei adevărul. Nu o să se schimbe nimic pentru mine dacă pierzi sau dacă câștigi. Nu o să mă afecteze în niciun fel.

— Adică, un pic tot contează!

— Pentru tine, poate, nu și pentru mine. Nu asta a fost ideea. Niciodată!

Îmi așez capul pe umărul lui și mă las pătrunsă de vorbele spuse. Mă uit în sus la cerul strălucitor și nesfârșit de deasupra Los Angelesului și la palmierii care se leagănă în bătaia vântului.

— E îndrăgostit de tine! îmi zice într-un final.

Nu tresar. Nici măcar nu clipesc.

— Și știe că ești o jucătoare mai bună decât el! Întot-deauna mi-am făcut griji pentru tine din pricina asta. Pentru că singura persoană care te-ar putea înțelege ar fi tot un jucător de tenis. Dar pe câți sportivi nu i-ar deranja să fie pe locul al doilea? El se ține bine totuși. Iar ăsta cred că este cel mai mare compliment la care mă pot gândi. Nu sunt sigur că există o tărie de caracter mai mare.

— Să fii pe locul al doilea pentru o femeie? îl întreb.

Tata îmi face cu ochiul.

— Să te simți sigur pe tine chiar dacă știi că nu ești cel mai bun.

Simt ambele tăișuri ale sabiei, complimentul și ascuțișul pentru mine.

— E un băiat bun!

Tata încuviințează.

— Chiar dacă se strecoară în casa ta în fiecare noapte ca și cum ar fi un soi de *pirata*.

Izbucnesc în râs.

— Ei, asta e vina mea, zic. Nu sunt… Nu știu dacă avem vreun viitor și nu vreau să fac prea mare caz.

— Așa că te îndepărtezi de chestia asta pentru că e mai ușor să pretinzi că nu o vrei.

Mă uit la el.

— Te rog! îmi zice în timp ce mă trage sub umărul lui. Deschide-ți inima măcar un pic, *pichona*! Căsnicia cu mama ta mi-a schimbat viața. Ea m-a făcut să simt bucurie. Mi-a oferit un țel. Am devenit o familie. Iar așa ceva nici nu se compară cu tenisul.

— Dar pe urmă mama s-a dus, iar tu ai rămas cu… așa o durere de inimă. Și eu nu știu… Nu știu cum să fac asta… să trăiesc în felul ăsta.

— Dacă nu ai știi cum să faci ceva pe teren, asta nu te-ar

împiedica să îți imaginezi ce trebuie să faci.

Tata mă ia de mână.

— Am fost atât de distrus când mama ta s-a stins, încât mi-am îngropat inima în pământ. Și te-am învățat și pe tine cum să o faci. Credeam că așa te învăț cum să mergi mai departe când, în realitate, te-am învățat cum să nu îți deschizi inima în fața nimănui. Te-am învățat greșit. Dar ți-am mărturisit asta acum, și depinde de tine să repari lucrurile. Bine?

— Da, tată! Știam deja, dar îți mulțumesc!

— Știu că știai. Uneori ești mult mai deșteaptă decât mine. Și mult mai puternică. Ești ca un diamant strălucitor, o sclipitoare și dură…

— Scorpie! îi sugerez.

Tata izbucnește în râs.

— Bine, sigur! O sclipitoare și dură scorpie.

Râd și eu în vreme ce mă trage mai aproape de el

— *Te amo, cielo!* Să fiu tatăl tău este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Ești Ahile al meu. Cel mai mare dintre greci.

— Tată…, încep.

— Nu! Pur și simplu acceptă. Lasă-mă să o simt și să o spun. Tu ești sensul vieții mele!

* * *

După-amiază vine Bowe și jucăm un set în timp ce tata, aflat pe tușă, urlă ordine prin megafon.

— Bowe, ridică-te mai sus pe vârfuri când faci contact! Carrie, nu te lenevi la execuție!

Bowe reușește să strecoare o victorie – în ultima vreme, e din ce în ce mai bun, aproape de la oră la oră. Și mă doare să eșuez în fața lui.

La sfârșitul sesiunii de antrenament, tata îmi dă câteva indicații, apoi se concentrează mai mult la Bowe.

— Cred că ai nevoie de o poziție mai deschisă, îl sfătuiește în timp ce el își pune racheta în husă și trage fermoarul. Astfel încât greutatea să fie pe piciorul drept în timp ce te pregătești să te miști pentru retur.

— Ți-am spus că nu îmi dau peste cap acum jocul de picioare! îi răspunde Bowe. Nu atunci când pare că e în regulă și intuitiv. Tocmai am învins-o pe una dintre cele mai mari tenismene din lume cu poziția asta. Haide!

— „Bine” este dușmanul lui „grozav”!

Bowe se uită la mine și apoi la tata.

— Ai vorbit ca un Soto.

Bowe își pune echipamentul pe umăr, iar tata începe să

vorbească despre cină.

— Ne vedem mâine! zice Bowe și ne face cu mâna în semn de rămas-bun în timp ce se îndreaptă spre mașină.

Îl privesc cum se îndepărtează simplu, fără așteptări.

Mă uit la tata, care se uită la mine, nevenindu-i a crede.

Of, bine!

— Bowe! îl strig.

Se întoarce.

— Rămâi la cină!

Bowe se holbează la mine și la tata.

— Serios?

— Da! îi răspund. Da!

Mă apropii de el și îi iau geanta cu echipamentul de pe umăr.

— Rămâi! Te rog!

Mă urmărește în timp ce-i iau geanta cu rachete și o las jos pe bancă. Atunci când ochii mi se opresc asupra alor săi, îmi dau seama că are o mulțime de întrebări pe care ar vrea să mi le adreseze. Eu însă am un singur răspuns, destul de nesigur:

— Vreau să rămâi!

Îmi zâmbește.

— Bine! Bate din palme o dată și apoi adaugă: Bine, hai să o facem! Ce avem de mâncare? Javier, să nu cumva să mă pui la încercare cu friptură sau mâncare sărată! Știi ce? De ce nu aprind eu grătarul să fac niște pui?

Tata izbucnește în râs, apoi se îndreaptă spre casă cu mine și cu Bowe care, pentru scurtă vreme, ne-o ia înainte.

— *Siempre supe que no hay montaña que no puedes escalar, paso a paso.*

„Întotdeauna am știut că nu există munte pe care să nu îl poți escalada dacă o iei pas cu pas."

Bowe pregătește cina pe care spoi o mâncăm afară. Joacă amândoi o partidă de șah în timp ce eu mă uit la stele. Tata mă îmbrățișează de noapte bună. Nu se mai preface nimeni că Bowe ar merge acasă în noaptea asta.

Intrăm amândoi în casă. Încep să spăl vasele, iar el apare în spatele meu. Mă sărută, iar eu râd. Îmi spune că îmi adoră râsul, apoi adaugă:

— Pot să spun asta? Pot să spun că îți ador râsul?

— Nu știu. Bănuiesc că da. Sigur!

Din bucătăria mea se vede fereastra de la livingul tatei. Observ cum se sting luminile.

Bowe mă prinde de talie și mă răsucește spre el.

Pentru o clipă, mă întreb de ce Dumnezeului mi-am pierdut vremea, îngrijorată că pot pierde lucruri, când sunt atâtea în jurul

meu!

Când eu și Bowe ne trezim de dimineață, în loc să se furișeze afară, o pornește pe scări în chiloți ca să îmi pregătească un smoothie de afine. Îl beau în timp ce el își prepară o cafea neagră. Când am terminat, ia ziarul și merge în living, iar eu ies pe teren.

Îmi întind picioarele. În vreme ce încep să lucrez la umeri, mă uit la ceas.

8.03.

Unde e tata?

Inima îmi ajunge în stomac.

Alerg către ușa din față a casei în care locuiește tata. Pun mâna pe clanță și o răsucesc.

Uite-l! E întins pe una dintre canapele și se uită la televizor, la ESPN.

E aici, dar nu mai este.

Și tot ce îmi iese pe gură e un vaier abia șoptit:

— *Papá!*

Din clipa aceea, totul începe să îmi semene cu momentele de dinainte de trezire dimineața. Nu dorm, dar, cumva, încă visez, iar lumea e o combinație ambiguă de realitate și halucinație.

La un moment dat, sunt pe veranda de la casa tatei, holbându-mă la pantofii mei sport când cineva – nu îmi dau seama dacă este de la ambulanță sau de la medicină legală – vine să stea de vorbă cu mine. Ridic privirea și îmi dau seama că Bowe îmi este alături, ținându-mă de mână.

— Tatăl dumneavoastră a suferit o altă criză cardiacă noaptea trecută și a încetat din viață cel mai probabil cândva între ora 23 și 1, mă informează bărbatul.

— Nu, pe bune, geniule! mă aud strigând la el.

Bowe să strânge în brațe.

Cred că cineva îmi administrează un sedativ.

Gwen vine la cină. Bowe încearcă să mă convingă să mănânc ceva. Când mă uit la el, nu reușesc să îmi dau seama de ce se află Bowe Huntley în casa mea, de ce îmi este alături.

Gwen îmi spune că în curând vestea o să ajungă în presă.

— O să fac tot ce îmi stă în puteri ca să amân până când vei fi pregătită.

Îi spun că nu îmi pasă cine află. Nu ajută cu nimic să ascundem și nici nu îl aduce înapoi.

Bowe mă hrănește la prânz, la cină și la micul-dejun din dimineața următoare. Știu asta pentru că văd vasele adunate în jurul meu în pat.

Îmi văd chipul la televizor și pe Greg Phillips anunțând că „Javier Soto, tatăl și antrenorul lui Carrie Soto, a încetat din viață pe neașteptate. Acesta nu s-a aflat alături de fiica lui la Wimbledon, în luna iulie, iar mulți au speculat că motivul ar fi problemele de sănătate. Se aștepta însă ca Soto să îi fie alături lui Carrie săptămâna viitoare, la US Open".

Bowe îmi spune mai târziu că am aruncat cu telecomanda în televizor și am crăpat ecranul.

La un moment dat, Bowe se suie în pat și mă ia în brațe. Îmi face smoothie-uri în fiecare dimineață. Veșnic îmi dă tipul greșit de pai, dar nu știu cum să îi spun asta fără să îl reped și chiar nu vreau să mă răstesc la el.

Intru în baie, crezând că Bowe e la duș. În schimb, dau de el stând pe marginea căzii, cu dușul curgând. Când își dă seama că

sunt acolo, ridică privirea; are ochii roșii. Se ridică și mă întreabă dacă mă simt bine.

Mă întreb când o să plece. Să fi fost în locul lui, eu aș fi făcut-o deja.

— Nu plec nicăieri! îmi spune, chiar dacă nu reușesc să îmi dau seama dacă am rostit cu voce tare ce am gândit.

După înmormântarea tatei și reuniunea de după, Gwen împachetează mâncarea rămasă în vreme ce eu stau în bucătărie, incapabilă să mă mișc. Îmi povestește despre toate momentele în care tata a făcut-o să râdă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, poți să taci odată? o reped.

Se oprește din a pune feliile de cașcaval în cutiile de alimente și îmi aruncă o privire.

— Îmi pare rău! adaug.

Mă ia de mână, însă degetele îi sunt reci, și vreau să îmi dea drumul. Știu însă că, și dacă i-o cer, tot nu o să o facă.

Bowe iese pe teren în fiecare zi. Uneori îl privesc de la fereastră.

Intră în casă după o sesiune de pregătire deosebit de chinuitoare în compania unui partener de antrenament.

— Cum te simți? mă întreabă, răsuflând din greu.

— Cum dracu' ți se pare că mă simt? îl reped.

Mă uit în jos și văd că port papucii tatei. Totuși, nu îmi amintesc când i-am pus.

Mai târziu, îl întreb pe Bowe dacă ar trebui să mă retrag de la US Open, iar el îmi răspunde că știu deja răspunsul. Se înșală însă. Nu îl știu.

Port un tricou și una dintre perechile de boxeri ale lui Bowe când acesta intră în cameră și îmi spune că e programat să joace împotriva lui Franco Gustavo. Eu urmează să joc împotriva Madlenkăi Dvořáková în primul tur la New York.

Îl aud pe tata spunând: „*Ah, será fácil!* Poți să îi faci fundul arșice!" Mă întorc să îl văd, dar nu e acolo.

Stau în mijlocul livingului, uitându-mă la florile trimise de oameni. Toată casa e plină de flori care încep să moară.

Atât de mulți oameni au *trimis* ceva, dar nu au venit aici, ceea ce, oricum, e mai mult decât aș fi făcut eu pentru ei!

În timp ce zac în pat, sună telefonul, dar nu răspund. Știu însă din felul în care țârâiala s-a oprit că a răspuns Bowe.

Câteva clipe mai târziu vine și mă anunță:

— E Nicki. Chan.

— Nu vreau să vorbesc cu ea, îi răspund, dar în clipa următoare îi iau receptorul din mână. Bună!

— Carrie, îmi pare foarte rău! zice Nicki.

— Mulțumesc!

— Ascultă, vreau să îți spun ceva… Dacă nu joci la US Open, mă gândesc să mă retrag și eu.

Nu pot să procesez restul lucrurilor pe care le spune, însă la un moment dat adaugă:

— Dă-mi de veste ce ai de gând! Vreau să fie o victorie curată! Vreau o luptă corectă.

— Sincer, Nicki, nu mai contează așa de mult!

Izbucnește în râs, de parcă am făcut o glumă.

Primul moment în care văd lucrurile cu claritate e a doua zi – când, în sfârșit, îmi fac curaj să intru în casa tatei.

Stau în același loc în care eram când l-am găsit. Mă uit la lucrurile lui: la telecomenzile lui, paharele de apă pe jumătate pline, revistele și cărțile aranjate pe raft, filmele aranjate într-o parte, scaunele de piele și pălăriile de panama.

Aleg una dintre pălării. Miroase a English Leather și a șampon, note de pământ și de corp uman.

Mă întreb dacă așa s-a simțit atunci când a murit mama; zdrobit de imposibilitatea și totuși inevitabilitatea lui mâine. Deodată, îmi dau seama că sunt ostenită, iar osteneala asta e mai puternică decât gravitația. Mă uit la podea, care mă cheamă la fel de puternic ca un magnet.

Mă întind pe covorul casei pe care am cumpărat-o pentru tata. Cadoul pe care i l-am făcut. Nu mă ridic mult timp de jos, ore întregi, așa am impresia.

Sunt atât de supărată pe mine pentru că m-am gândit că avea să fie bine.

Nu știu oare cum stau lucrurile? Nu am învățat oare lecția asta mai devreme decât majoritatea oamenilor? Că lumii nu îi pasă de tine? Că îți va lua singurul lucru de care ai nevoie, că ți-l va smulge din brațe?

Durerea este ca o gaură adâncă și întunecată. Ca un cântec de sirenă: „Vino la mine! Pierde-te în mine!" Iar tu lupți și tot lupți cu ea, dar, când în sfârșit îi cedezi și te prăbușești în ea, nu îți vine să crezi cât de adâncă este. Pare că așa îți vei petrece restul vieții, căzând. Înspăimântat și distrus, până o să închizi ochii pentru totdeauna.

Însă acesta este un miraj!

Aceste este farmecul amețitor al durerii!

Căderea nu durează la nesfârșit. Există un parter.

Azi plâng atât de mult, încât ajung în sfârșit să simt podeaua sub picioare. Găsesc fundul. Și, cu toate că, în clipa asta cel puțin, știu că gaura va fi acolo pentru totdeauna, mă simt ca și cum aș putea locui în interiorul ei. I-am învățat granițele și colțurile.

Mă ridic și mă simt pregătită să părăsesc casa tatei. Însă, în timp ce mă îndrept spre ușă, observ un caiet pe blatul din bucătărie. E cel pe care l-a început anul ăsta, cu toate notițele lui de antrenament.

Intru în bucătărie și îl iau. E o agendă cu copertă neagră de piele, pe cât de nepretențioasă poate fi. La început scrie *Carrie*.

O răsfoiesc și văd că fiecare pagină îi este dedicată câte unei jucătoare din WTA – cu statistici, detalii legate de joc, strategii – pentru a ști cum trebuie învinsă.

Sportive precum Dvořáková, Flores, Martin, Carter și Zeton ocupă poate jumătate de pagină. Perez, Moretti, Nystrom și Machado beneficiază de mai mult. Apoi găsesc mai multe pagini pentru Antonovici și Cortez.

Nicki Chan ocupă aproape a doua jumătate a agendei.

E clar că i-a urmărit din nou meciurile și a făcut observații despre cum a jucat împotriva fiecărei adversare. A făcut comparații între serviciile noastre, dar și între loviturile de pe linia de fund. Între lovituri. Poziții. Forma în care ne aflăm.

Și sus, pe ultima pagină, a scris cu majuscule: *CARRIE POATE SĂ O ÎNVINGĂ*.

Scrisul lui de mână e catastrofal, și sunt fraze întregi pe care nu le pot citi. Nu și-a bătut capul cu chestiuni legate de lizibilitatea textului sau faptul că lucrurile notate nu au sens decât pentru el. Așa îmi dau seama că nu a scris pentru *mine*. A scris pentru el. Aceste era planul lui pentru New York.

Strâng caietul la piept. Îi trag în piept mirosul. Când mama a murit, nu a rămas mai nimic în urma ei. Și, indiferent cât de mult m-am străduit, nu am reușit să o invoc. Nu am putut să mă agăț de ea.

Aici însă am o parte uriașă din tata care încă mai are lucruri de făcut. Acesta este ultimul turneu cu el. Iar eu îl țin în mâini.

Și afurisită să fiu dacă nu o să câștig!

— Gwen! spun în telefon.

Sunt în bucătărie și scot afinele din frigider.

— Merg! Confirmă la USTA[114]!

— Ești sigură?

— Da! O să zbor împreună cu Bowe.

— Bine! Te sun înapoi!

Închid și merg sus, la etaj, unde Bowe citește aceeași carte pe care am văzut că o plimbă după el de zile întregi. În sfârșit, îi remarc titlul: *Cum să continui să trăiești când cineva pe care îl iubești moare.*

— Bună! îl salut.

Bowe lasă cartea jos și se ridică.

— Bună!

Mă holbez la el în timp ce așteaptă să mai spun ceva. Poartă un tricou Henley cenușiu și o pereche de blugi. Are părul ciufulit. Barba i-a mai crescut un pic.

E aici; nu a plecat.

— Merg la New York cu tine! îl anunț. Joc la US Open.

— Bine! îmi răspunde și dă din cap a încuviințare. Da, perfect!

— Tatei i-ar plăcea. Dacă aș face-o!

— De acord!

Mă apropii de el, îl îmbrățișez și îmi lipesc capul de pieptul lui. Iată încă un om care l-a cunoscut pe tata, care știe ce am pierdut și care a pierdut și el ceva.

— O să merg și o să câștig blestemăția asta! adaug, trăgându-mă înapoi.

— Ador ideea! îmi răspunde, încuviințând și zâmbindu-mi. Da. Și eu o să fac la fel.

Amândoi izbucnim în râs, și nu simt nici urmă de vină că mă bucur fără tata aici, pe pământ. Acesta este primul pas al unei noi vieți deopotrivă cumplite și frumoase.

---

114 U.S. Tennis Association (USTA), Asociația Americană de Tenis.

În dimineața meciului împotriva DvoRákovei, se aude o bătaie la ușă, iar Bowe merge să deschidă. Cea care intră este Gwen, care îmi aduce un smoothie de afine.

— Nu știam că vii! îi zic.

Îmi zâmbește duios.

— Ba da, scumpo, știai! Dar e în regulă! Sunt aici!

Îmi înmânează smoothie-ul.

Bowe îmi adună echipamentul și hainele. Când îl privesc strângându-le, îmi dau seama că nu am făcut niciun bagaj. El le-a făcut și la Los Angeles, el le-a făcut și aici.

Până în clipa asta a dimineții, i-a cerut lui Gwen să facă rost de smoothie, m-a trezit, a cerut migdale, a pornit dușul, m-a băgat sub șuvoiul de apă, iar atunci când pur și simplu am rămas acolo, inertă, a intrat cu mine în cabină și m-a spălat pe păr.

— Joci împotriva Dvořákovei? mă întreabă Gwen.

— Îhî!

Gwen îl privește acum pe Bowe.

— Iar tu joci împotriva lui Gustavo?

Bowe încuviințează.

— Dacă voi câștiga, o să joc probabil împotriva lui Ortega. Și apoi poate contra lui Griffin sau Bracher. Dar, știi, dacă pierd, s-a terminat totul pentru mine.

— Te retragi! zice Gwen.

— Da! S-a terminat! Sunt pregătit pentru asta!

Gwen încuviințează.

— Și tu te retragi? mă întreabă, îndreptându-și privirea către mine. După asta?

Nu am un răspuns. Abia pot să trec de după-amiaza asta.

— Bine! face Gwen. O să ne pregătim pentru toate scenariile posibile.

Bowe se întoarce la ce făcea mai înainte, însă ridică ușor capul o clipă mai târziu și zice:

— Oh, nu uita să iei agenda!

Mi-l înmânează, iar eu trag aer în piept. De când am găsit-o, am citit fiecare rând în parte de nenumărate ori. Noaptea trecută am adormit citind-o. Am citit pagina dedicată Dvořákovei de trei ori numai în dimineața asta. Mă uit la ceas. Joc împotriva ei peste doar câteva ore.

— Ce e asta? întreabă Gwen.

Deschid gura să-i explic, dar nu pot. Nu pot face cuvintele să iasă.

— A scris Jav în el, răspunde Bowe. Planul lui de antrenament. Iar acum Carrie o să-l urmeze și o să câștige.

Gwen încuviințează din cap.

— Îmi place chestia asta!

— Vrei să îl vezi? o întreb.

— Planul de antrenament pe care l-a făcut tatăl tău? zice Gwen. Nu trebuie să îl împărtășești cu mine. Sau cu oricine altcineva, dacă nu vrei.

— Vreau să ți-l arăt! Uită-te!

Deschid agenda și îi arăt fiecare pagină în parte. Când ajungem la Dvořáková, eu și Gwen citim împreună.

De când a învins-o Carrie la Melbourne, a devenit mai puternică. Stă mai bine pe linia de fund. Își dorește cu multă îndârjire să lovească tare de acolo, chiar dacă e mai bună când vine vorba de serviciu și voleu. Ține-o pe linia de fund! O să o încânte, dar nu o să fie capabilă să țină pasul.

Încep să simt zumzăitul în oase. Acum e mic, ca o flacără care abia se naște. Dar știu că va crește. Știu că în curând va fi un răget.

Gwen se uită în sus la mine.

— Te descurci cu asta! îmi spune.

— Aha! În plus, tata nu a scris chestia asta, dar Dvořáková este intimidată de mine. Până acum, am învins-o ori de câte ori am jucat împotriva ei. Așa că, dacă nu o las să capete un oarecare avantaj la început, cred că o să se prăbușească asemenea unui castel din cărți de joc.

Gwen încuviințează.

— Ești deșteaptă!

— Mulțumesc! Am învățat de la cei mai buni!

Gwen mă prinde de mână și mă strânge ușor.

— Da! Așa e! Și ai absorbit totul ca un burete.

— Mulțumesc!

Mă ridic în timp ce Gwen continuă să frunzărească agenda.

— Sunt multe chestii legate de Chan! observă.

— Da, va trebui să studiez secțiunea aia!

— Bine! Voi fi în loja jucătorilor la absolut toate meciurile, OK?

Încuviințez. Apoi Gwen mă sărută pe obraz, îl îmbrățișează de rămas-bun pe Bowe și pleacă.

Mă întorc spre Bowe. Ține un maiou bleumarin și o fustă albă de tenis. Mi-a pus perechea galbenă de Break Points pe pat.

— Am dat-o în bară! Am uitat de șosete! se văicărește. Când ți-am împachetat lucrurile.

— O să luăm unele pe drum! îl liniștesc. O să fie bine!

US OPEN

1995

Mă aflu în vestiar, înconjurată de alte jucătoare – Martin și Carter râd în colț. Zetov și Perez se ignoră reciproc. Intră și Antonovici, care zâmbește și salută pe toată lumea. Când mă vede, Perez mă bate ușor pe umăr. Flores spune că îi pare rău pentru pierderea mea. Îi mulțumesc.

Când Madlenka Dvořáková intră, ne uităm una la alta. Arată ca o copiliță cu rochia ei albă și părul strâns în două cozi. Facem un semn din cap una către cealaltă în chip de salut, apoi îmi închid dulapul și mă îndrept spre sala de pregătire.

Aici e ciudat de liniște și nu suntem decât eu și câțiva preparatori. Savurez delicioasa solitudine în timp ce mi se bandajează coatele și genunchii. Apoi, în timp ce mi se masează pulpele, apare Nicki Chan.

Zâmbește dulce, salutându-i pe preparatorii pe care îi recunoaște cu o lejeritate pe care o găsesc năucitoare. Ca și cum ar fi o altă zi din viața ei, nu prima zi a unui turneu de două săptămâni în care ar putea să mai bată un record sau să piardă totul.

Când vine lângă mine, îi spun:

— Întotdeauna atât de veselă!

— Da! îmi răspunde în timp ce se așază pe bancă lângă mine. E destul de enervant, nu? Oamenii îmi spun tot timpul chestia asta, adaugă și râde în timp ce preparatorul începe să îi bandajeze piciorul.

Îmi propun să o alerg pe tot terenul dacă o să am șansa. Probabil că o doare glezna. Trebuie să înceteze să o mai forțeze așa.

— Mulțumesc că m-ai sunat! îi spun aproape în șoaptă.

Zilele trecute…

Nicki face un semn din cap.

— Nicio problemă!

— A fost… amabil din partea ta!

— După cum am mai spus, continuă, respingându-mi cuvintele, vreau să te jupoi de vie și să îți mănânc inima la micul-dejun.

Îmi zâmbește și îmi face cu ochiul.

— Dar vreau să știu că am făcut-o când erai în cea mai bună formă posibilă!

Încuviințez din cap.

— Înțeleg! îi spun. Și îți voi da această șansă, iar tu vei da greș. Apoi totul va fi la fel cum ar trebui să fie.

Îmi schimb poziția în timp ce unul dintre preparatori începe să

îmi maseze antebrațele.

Nicki își ține privirea ațintită asupra celui care îi bandajează piciorul. Următoarele ei cuvinte sunt însă îndreptate fix spre mine.

— Nu cred că ai înțeles vreodată de ce sunt în stare. Ce fac.

— Ba da! o contrazic. Văd!

— Sunt mai bună decât tine.

— Mai scutește-mă, Nicki!

— Crezi că, dacă ar fi 1982, nu aș avea nicio șansă în fața ta, continuă Nicki.

— *Știu* că, dacă ar fi 1982, nu ai avea nicio șansă în fața mea. Pentru că suntem în 1995 și nu ai nicio șansă în fața mea!

Nicki icnește.

— Pur și simplu nu vezi.

— Cât de bună ești? o întreb. Văd cât de bună ești.

— Nu respecți ce am făcut eu pentru tenis așa cum eu respect ce ai făcut tu.

— Și ce ai făcut tu și n-am făcut eu?

Se întoarce să mă privească. Privirea îi e grea.

— Sunt prima femeie asiatică din istorie care câștigă Wimbledonul. Prima femeie ca mine care face *aproape toate lucrurile* pe care le-am făcut în tenis – toate recordurile alea doborâte. Pentru că știm amândouă că tenisul nu e o treabă ușoară pentru acelea dintre noi care nu suntem blonde și cu ochi albaștri.

— Da! îi răspund, încuviințând cu o mișcare din cap. Categoric!

— Am crescut viteza celui mai rapid serviciu din tenis. Sportul ăsta a devenit mult mai rapid după ce am servit cu 212 kilometri pe oră. Acum aproape orice jucătoare din WTA servește mai rapid decât o făceam toate acum zece ani. Serviciul meu de dreapta *mediu* este de 130 de kilometri pe oră. Nu te apropii de mine nici la capitolul ăsta. Așa că arată-mi puțin respect, Soto! Am câștigat US Open de mai multe ori decât orice femeie din istorie, inclusiv decât tine. Forehandurile și reverele mele de pe linia de fund au mai multă rotație decât ale oricărei jucătoare – anul trecut am înregistrat două mii de rotații pe minut. În clipa de față, sunt sportiva cel mai bine plătită din lume. Înțelegi ce înseamnă asta pentru cineva ca mine? Și am petrecut cele mai multe săptămâni ca numărul unu – iar în clipa de față asta înseamnă 317. Iar tu ai doar 300…

— Nouă, completez.

— Exact!

— Și ce faci, te plimbi în timp ce memorezi toate statisticile astea? o întreb, deși știu bine că sunt o ipocrită.

Nicki izbucnește în râs.

— Pentru mine contează, Carrie. Să îmi pun tot sufletul în felul

în care joc contează pentru mine. Turneele astea contează. Mi-am dedicat toată viața tenisului.

— La fel am făcut și eu.

— Și ai avut șansa ta să strălucești – atunci când ți s-a oferit ocazia.

— *Mi-am oferit-o!* o corectez. Nu mi-a fost oferită. Nimeni nu a dorit ca *eu* să fiu noua față a tenisului feminin. Încă nu își dorește nimeni. A trebuit să mi-o iei. Așa cum fac și acum. Așa că, dacă o vrei, va trebui să mi-o smulgi.

— Nu! zice Nicki. Asta nu înțelegi! *Ți-am smuls-o* deja. *Eu* am recordul. Dacă îl vrei *tu*, va trebui să îl iei de la *mine*. Mă holbez la ea în timp ce continuă: Sunt cea mai bună jucătoare pe care a văzut-o tenisul feminin și merit să-mi fie recunoscut această performanță.

— Îți este recunoscută! În mod constant.

Nicki clatină din cap.

— Nu și de către *tine*. De persoana pe care am respectat-o toată viața. De femeia pe care am admirat-o.

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip. N-a mai rămas nici măcar o amintire a lui. Mă uit la televizor. Se difuzează comentarii sportive, iar sunetul este oprit. Genericul anunță că în clipa asta se vorbește despre mine și Nicki.

— Înțeleg! rostesc într-un final. Faptul că urăsc asta înseamnă că o văd.

Nicki oftează.

— Bine, Soto! Bănuiesc că nu pot stoarce apă din piatră seacă.

— Ascultă, ce vrei, de fapt, de la mine?

Mă privește în ochi.

— Nu îți face griji pentru ceea ce *spun*! o avertizez. Fă-ți griji pentru ceea ce *fac*! M-am întors, nu-i așa? Joc azi aici! Atât ești de bună!

Preparatorul și-a terminat treaba. Mă ridic. Trec pe lângă Nicki și îmi las mâna pe umărul ei.

— Multă baftă! îi urez. O să țin cu tine până în ultima clipă a meciului.

Nicki zâmbește.

— Ar trebui să ai mare noroc!

Îi întind mâna ca să dăm noroc. O acceptă.

Transcriere

SportsNews Network
Wild Sports cu Bill Evans

Bill Evans: Este prima zi a turneului US Open de anul acesta, iar Nicki Chan a început-o pur și simplu zdrobind-o pe debutanta Suze Carter în dimineața aceasta. Natașa Antonovici, Ingrid Cortez, Carla Perez, Odette Moretti, Josie Flores, Whitney Belgrade, Erica Staunton și altele se îndreaptă spre turul al doilea. Iar în după-amiaza aceasta, campioana de la Wimbledon și senzația absolută Carrie Soto luptă împotriva tinerei Madlenka Dvoráková în primul tur de la Flushing Meadows. Au trecut doar două săptămâni de când tatăl și totodată antrenorul lui Carrie, Javier Soto, a încetat din viață. Carrie a declarat că va juca în memoria lui.

Există nenumărate ipoteze legate de numele învingătoarei la finalul celor două săptămâni de turneu. Un lucru însă e sigur: poate că sunt 128 de sportive în lupta pentru trofeu, însă toți ochii sunt ațintiți doar asupra a două dintre ele.

Nicki Chan și Carrie Soto nu au făcut niciodată un secret din rivalitatea lor. Fiecare dintre aceste femei formidabile își dorește titlul și recordul care vine odată cu acesta.

Cine va fi învingătoarea? Bestia sau S-C-O-R-P-I-A-Știi-Ceva?

Cu siguranță va un meci palpitant. Rămâneți alături de noi în următoarele două săptămâni pentru a afla împreună cine merge în finală.

SOTO VS. DVORÁKOVÁ

US OPEN 1995

Sunt în tunel. Mă aplec și îmi curăț praful de pe adidașii galbeni Break Points. Îmi amintesc cuvintele pe care le-a notat tata: „Ține-o pe linia de fund. O să o încânte, dar nu o să fie capabilă să țină pasul."

Inspir adânc. Și-am pornit!

În secunda în care pășesc pe teren, mulțimea izbucnește în urale. Oamenii ovaționează așa de tare, încât abia îmi pot auzi gândurile.

Știu ce spun comentatorii sportivi. Le spun celor de acasă că tocmai l-am pierdut pe tata și că acesta este primul meu meci fără el.

Mă aștept că mugetul mulțimii să se domolească, dar nu se întâmplă așa. Continuă să ovaționeze în timp ce îmi aranjez lucrurile. Este aproape straniu – felul în care vocile oamenilor răsună în aer, ecoul pe care îl fac în toată arena. Sunetul seamănă cu un huruit profund, care face fileul să tremure.

Mă uit în sus, în jurul meu – mii de oameni care tropăie și scandează. Flutur mâna în cercuri largi către fiecare sector și văd cum oamenii încep să se ridice.

Bowe și Gwen se află în loja jucătorilor. Gwen aplaudă. Bowe îmi surprinde privirea și rămânem ochi în ochi în timp ce fiecare sector se ridică, formând valuri.

Oamenii aplaudă pentru tata. În această clipă, e ca și cum tuturor celor din arenă le e la fel de dor de Javier Soto cum îmi e mie.

O lacrimă mi se rostogolește pe obraz. O șterg.

Sărmana Dvořáková! Nu are nicio șansă. Totul se termină în 51 de minute.

Transcriere

SportsRadio Nation cu Grant Trumbull

Grant Trumbull: Suntem alături de editorul SportsSunday, Jimmy Wallace, pentru a discuta despre ce se întâmplă la US Open. Jimmy, spune-ne cum merg lucrurile pe aici! Hai să începem cu ce se întâmplă la masculin!
Jimmy Wallace: Ei bine, nu există poveste mai tare din turneul masculin decât cea legată de Bowe Huntley.
Trumbull: E pe val!
Wallace: Nu a existat nimeni – și vreau să spun chiar nimeni – care să țină cu Bowe Huntley când am venit la acest turneu.
Trumbull: Este ultimul lui turneu, nu?
Wallace: Cu toții ne spuneam: „Tipul se retrage.
E cel mai bătrân jucător de pe teren, zilele lui bune s-au dus!”
Trumbull: Și a trebuit să se retragă de la Wimbledon din pricina unei accidentări.
Wallace: Și-a distrus cartilajul de la coaste în luna mai, la French Open. Clar nu era un jucător pe care să parieze careva.
Trumbull: Și totuși…
Wallace: [râde] Și totuși! Huntley intră pe teren și în primul tur îl snopește pe Franco Gustavo. Îl învinge în minimum seturi. Cu toate astea, am gândit cu toții: „OK, nu se va mai întâmpla…”
Trumbull: Dar ne-am înșelat cu toții.
Wallace: Ne-am înșelat cumplit. L-a învins pe Ortega în al doilea tur, din nou în minimum de seturi. Apoi pe Bracher. Și apoi pe Mailer.
Trumbull: Iar acum este în sferturile de finală. La vârsta de 40 de ani. Și dă-mi voie să îți spun că publicul e alături de el la aceste meciuri. N-am mai văzut de ani buni o mulțime așa de plină de energie! Și știi că sunt sceptic de felul meu.
Trumbull: [râde] Tu ești mai degrabă genul de Toma Necredinciosul.
Wallace: Dar Huntley m-a ținut în priză de la
bun început. M-a făcut să îl susțin. Nu știu cum o să se termine totul, dar îți jur că e un spectacol pe cinste!

SportsHour USA
The Mark Hadley Show

Mark Hadley: Îmi șterg ochelarii ca să văd mai bine, căci nu-mi cred ochilor! Bowe Huntley tocmai l-a învins pe campionul de la Wimbledon Jadran Petrovici în sferturile de finală de la US Open?
Briggs Lakin: Eu n-aș spune doar că l-a învins. L-a demolat. A fost jenant pentru Petrovici. E numărul doi în lume, iar Huntley l-a bătut măr.
Gloria Jones: Ultimul serviciu a fost pur și simplu uimitor!
Hadley: Hai să discutăm puțin despre serviciul lui Huntley – chiar vreau să vorbesc despre asta! Nu e oficial, dar umblă vorba că, în ultimul an, Bowe Huntley a fost antrenat de regretatul Javier Soto. A auzit vreunul dintre voi ceva legat de asta?
Jones: Eu am auzit, da! În ultimele luni, i-am văzut des împreună pe Carrie Soto și Bowe Huntley. S-ar părea că sunt împreună. Desigur, nu știm nimic sigur.
Lakin: Adică știm.
Jones: Nimeni nu a confirmat ceva deocamdată.
Lakin: Eu, unul, n-am nevoie de nimeni care să îmi confirme că 2 și cu 2 fac 4.
Jones: [râde] Sunt mulți oameni care susțin că Bowe Huntley și Carrie Soto au lucrat împreună înainte de French Open. Așadar, nu e chiar așa o năstrușnicie să crezi că e posibil că ei doi lucrau împreună când Javier Soto s-a stins din viață acum câteva săptămâni.
Hadley: Așadar, e posibil ca Javier Soto să fie în spatele acestei răsturnări de situație în ceea ce îl privește pe Bowe.
Jones: Poate a fost.
Hadley: Fără îndoială, a lucrat frumos cu Carrie Soto, nu-i așa?
Jones: Așa este! Hai să ne gândim un pic, dacă putem! Cu toții ne așteptăm la o evoluție măreață de la Carrie, dar aceasta tocmai și-a pierdut tatăl și, totodată, antrenorul. Suntem în ajunul semifinalelor, iar ea și-a învins cu ușurință toate adversarele. Iar printre ele se află și Odette Moretti, pe care a învins-o chiar acum câteva ore în sferturi.
Lakin: A pus mult suflet în felul în care a jucat în turneul acesta.
Jones: Javier Soto a fost un antrenor grozav. Un antrenor care va rămâne în istorie. Și cred că vedem asta în turneul de față. Cred că o vedem în evoluțiile lui Bowe Huntley și Carrie Soto;

Javier Soto era priceput la asta. „Frumoasele fundamente”, cum le-ar fi spus el.
Lakin: Bine punctat, Gloria! Categoric!

HUNTLEY VS. MATSUDA

US Open 1995

Stau cu Gwen în loja jucătorilor. Mă tot uit la ceas pentru că trebuie să plec în curând pentru propriul meci. Totuși, încă nu mă pot smulge de pe scaun.

Este al cincilea set, scor 3–5. Bowe e în dezavantaj, dar își poate reveni dacă va câștiga ghemul în care servește și face break pe serviciul lui Matsuda.

Se uită la mine și îmi zâmbește.

În dimineața asta, la micul-dejun, citeam *NowThis* într-o încercare de a-mi limpezi mintea. Pe copertă era un articol despre o divă pop care și-a părăsit iubitul, star rock, iar eu eram curioasă să aflu dacă tipa se culca într-adevăr cu un anume actor. Când însă am deschis revista, am dat cu ochii de propria-mi față, care se holba la mine.

Era o fotografie făcută cu o săptămână în urmă cu mine și cu Bowe, pe teren. Ne surprinseseră sărutându-ne.

Am închis revista cu un gest aproape reflex. Și apoi am deschis-o din nou.

În fotografie, purtăm amândoi pantaloni scurți și tricouri. El e cu șapca bleumarin. Are brațul pe șoldurile mele și mă trage spre el, iar eu trebuie să mă uit în sus ca să îi ajung la buze.

Habar nu aveam că sunt paparazzii acolo. Altfel, nu l-aș fi sărutat. Dar în loc să mă simt îngrozită că fotografia cu pricina a fost publicată în revistă și o poate vedea toată lumea, tot ce pot remarca este cât de grotesc de fericită arăt.

Bowe a trecut pe lângă mine și a aruncat o privire peste umărul meu. După expresia lui, mi-am dat seama că o văzuse deja.

— Ce crezi? m-a întrebat.

M-am holbat la fotografie o vreme.

— Arătăm fericiți! i-am răspuns într-un final.

A zâmbit.

— Da, și eu cred!

Bowe câștigă serviciul; acum scorul e 4–5. Când se schimbă terenurile, se îndreaptă spre loja jucătorilor și îmi face cu ochiul. Îi zâmbesc și îi fac și eu cu ochiul. Încă o dată, sunt o toantă.

Bowe se întoarce pe linia de fund. Presiunea e acum pe el. Dacă nu câștigă acest ghem, atunci este ultimul meci profesionist din carieră. Nu ai ști însă asta dacă te uiți la el. Salută publicul fluturând brațul, râde când oamenii îl aclamă sau ridică mâinile pentru a-i încuraja.

Noaptea trecută mi-a spus că i-ar plăcea să ajungă în finală.

— E tot ce mi-am dorit de la anul ăsta. Să fac ceva grozav. Nu m-am gândit niciodată că o să ajung atât de departe, și uite că am făcut-o, mi-a mărturisit în liniștea nopții. Așa că de ce să nu visez mai departe?

Astăzi însă, chiar înainte să intre în vestiar, mi-a spus exact invers:

— Nu m-am gândit niciodată că o să ajung atât de departe, și uite că am făcut-o. Restul e floare la ureche!

Matsuda servește rapid. Mingea aterizează la picioarele lui Bowe, care sare în spate ca să o poată returna, și în cele din urmă este trimisă imediat dincolo de fileu. Matsuda se căznește să ajungă la ea, dar ratează.

0–15.

Bowe zâmbește. Publicul aclamă. Este evident că toate ovațiile îl enervează pe Matsuda. În concluzie, între două servicii, Bowe se uită sugestiv la spectatori, îndemnându-i că strige tot mai tare. Matsuda clatină din cap și vine cu un alt serviciu năprasnic.

Bowe face o fandare ca să ajungă la minge, dar o trimite în fileu.

15 egal.

Mă uit la ceas din nou. Trebuie să plec.

15–30.

30 egal.

30–40.

Egalitate de puncte.

Avantaj Matsuda.

Egalitate de puncte.

Trebuie să plec!

Avantaj Bowe.

Egalitate de puncte.

Avantaj Matsuda.

Egalitate de puncte.

Am întârziat la încălzire.

Avantaj Matsuda.

Egalitate de puncte.

Avantaj Matsuda.

Bowe a obosit. Nu știu dacă Matsuda își poate da seama de chestia asta sau dacă mulțimea își poate da seama, dar eu pot. Nu mai are motivație la serviciu. Trimit către el putere și un impuls de energie. Doar două puncte consecutive pot salva acest ghem și duce în finală.

Egalitate de puncte.

Avantaj Matsuda.

Matsuda trimite un alt serviciu la picioarele lui Bowe. De data asta, Bowe aleargă înapoi cât de repede poate. Se așază unde

trebuie și lovește mingea cu racheta. Nimerește fileul.

Aproape că îmi stă inima în loc. S-a terminat.

Bowe rămâne liniștit pe teren și închide ochii. Observ cum pieptul i se ridică și coboară. Face un semn din cap, ca și cum ar încuviința, și-și deschide ochii.

Mulțimea e ciudat de tăcută pentru un final de meci. Spectatorii au vrut victoria pentru el. Dar, până la urmă, Matsuda e cel care merge în finală.

Bowe Huntley s-a retras!

Mă uit pe chipul lui după semne de supărare sau suferință, deși sunt suficient de deșteaptă să îmi dau seama că suferința va căpăta diferite forme în următoarele luni sau poate chiar ani. Totuși, pe chipul lui nu remarc decât un zâmbet și ochi umezi. Nicio criză de nervi la vedere.

Ce bine era dacă se afla și tata aici, să vadă asta! Să vadă ce a făcut Bowe aici, la US Open! Cu siguranță, l-ar fi aclamat cel mai tare!

Bowe salută mulțimea.

Dintr-odată, toți spectatorii din tribune, inclusiv eu, sunt în picioare. Îl aclamă atât de tare, încât strigătele îmi rănesc urechile. Bowe salută fiecare sector în parte, făcând câte un semn cu capul.

Matsuda dă mâna cu el, apoi se trage în spate. Îi oferă acest moment lui Bowe.

Bowe se uită la mine și zâmbește. Îi zâmbesc și eu. Se întoarce către mulțime și își ridică ambii pumni deasupra capului, apoi își ia rămas-bun.

Vine direct către mine, iar eu mă aplec peste lojă ca să vorbesc cu el.

— Frumoasă confruntare! îi spun. Un final frumos pentru o carieră remarcabilă!

— Te iubesc! îmi răspunde.

Casc ochii de uimire.

— Îmi pare rău dacă asta te înspăimântă! adaugă, luându-mă de mână.

Mă gândeam că, dacă acest moment avea să vină vreodată, nu o să fiu în stare să mă uit la el, dar e ușor. E înspăimântător cât de ușor este.

— E în regulă! îi răspund. Știam deja. Mi-a spus tata.

Izbucnește în râs.

— Așa-i de evident?

— Nu! Sau poate. Habar n-am. E nevoie să îți spun și eu la fel?

— Nu! Știu cine ești. Și ai întârziat la încălzire.

— Te simți bine? îl întreb, îmbrățișându-l. Ești sigur?

— Da! Sunt sigur!

— Bine, atunci plec! Dar și eu. Știi tu, ce ai zis mai devreme.

— Știu!

— Așa-i de evident? glumesc.

— Nu chiar, Carrie, îmi răspunde, râzând. Dar ai și tu chestii care te dau de gol.

SOTO VS. CORTEZ

US Open 1995

Este al treilea set. Sunt la două ghemuri distanță de a rezolva chestia asta.

Nu sunt obosită încă, dar Cortez e furioasă. O simt când începe să smulgă smocurile de pe minge.

Vrea să ajungă în finală. E cu capsa pusă de la Londra și s-a folosit de chestia asta ca să meargă înainte, iar eu o respect pentru tot efortul depus.

Mă tot gândesc la notițele pe care le-a făcut tata în agendă.

Cortez este iritabilă și arogantă. Urăște să piardă. Nu îi place să creadă că a întrecut-o cineva. Enerveaz-o, și va începe să greșească!

Ce familiar!

Știam că se referă la mine. În timp ce stau vizavi de față în față cu ea de cealaltă parte a fileului, îmi dau seama că eu și Cortez suntem mai asemănătoare decât aș fi crezut. Aspre, neobosite, însetate de sânge. Reci, dar pline de pasiune. Disperate să câștigăm pentru că nu ne permitem să pierdem.

Destabilizează-i jocul, supăr-o! Este o jucătoare cu încredere în ea; subminează-i încrederea și o vei doborî!

Dacă tata are dreptate, iar Cortez este la fel ca mine din punct de vedere mental, atunci știu cum trebuie să procedez.

Trebuie să fac rost de cât mai mulți ași posibil. Trebuie să nu îi dau nici măcar șansa de a lupta pentru punct. Dacă o blochez complet în ghemurile în care servesc, va fi cuprinsă de exasperare, dar și de disperare. O să înceapă să facă greșeli.

Da, cred că o cunosc pe Ingrid Cortez foarte bine. Partea proastă, atunci când ești perfecționist, este că ești atât de obișnuit ca lucrurile să îți iasă bine, încât te prăbușești atunci când îți ies prost.

Și nu eu o să fiu cea care o să se prăbușească astăzi.

Ca să servești ași, trebuie să ai îndrăzneală. Trebuie să riști lovirea fileului sau să trimiți prea departe. Trebuie să joci ca și cum nu ți-ar fi frică. Pot să fac asta!

Arunc mingea și o trimit direct în colțul îndepărtat al careului de

serviciu. Cortez nu poate ajunge la ea. *15–0.*

Continui așa. Curând o să câștig ghemul.

Umerii lui Cortez se tensionează și mai mult, și își încleștează pumnii cu fiecare punct de care o lipsesc. De fiecare dată când se îndreaptă spre linia de fund, clatină din cap mai degrabă pentru sine și se uită la antrenor.

Am răbdare și curând ajung la minge de meci.

Cortez bate mingea, pregătindu-se pentru aruncare.

Simt un val de afecțiune în ceea ce o privește. E așa de tânără! Încă are atâta timp ca să facă toate lucrurile pe care și le dorește! Dar să meargă în finala de la US Open 1995 nu o să se numere printre ele.

Servește cu un țipăt – rapid, cu putere și cu un drop shot scurt. Alerg în spate, pregătită. O preiau din zbor cu un forehand pe diagonala terenului. Returnează cu o lovitură de pe linia de fund pentru reverul meu.

Mingea ajunge la mine. Trag racheta în spate și preiau din aer înainte să sară și returnez larg pentru forehandul ei.

Aleargă să o prindă, dar mingea țopăie tare și apoi se rotește departe de teren. Plonjează, atingând pământul exact în clipa în care mingea aterizează încetișor, dar prea departe.

Spectatorii aclamă. Bowe sare de la locul lui. Văd că Gwen urlă. Cad în genunchi, iar suprafața de joc dură îmi zgârie genunchii. Nu sunt mândră, cât sunt recunoscătoare.

Ahí vamos, papá! A la final.[115]

---

115 „Poftim, tată! Mergem în finală!” (în orig., în lb. sp.).

În seara aia, eu, Bowe și Gwen suntem în
apartamentul meu de hotel, în fața televizorului. Mă prefac că sunt calmă, dar simt cum mi se adună tot stresul în genunchi. Încerc să îmi întind picioarele.

Bowe are dureri de spate cumplite, așa că se uită la televizor de pe podea, cu picioarele ridicate pe perete. Gwen e singura dintre noi care e capabilă să stea cum trebuie.

Nicki joacă împotriva lui Antonovici în semifinală. Servește pentru meci.

— Vrem să câștige Chan, nu-i așa? zice Gwen. Vreau o confirmare că îmi doresc ce trebuie. Nu e o treabă simplă.

Încuviințez în timp ce mă întind către degetele de la picioare. Aproape că îmi simt tendoanele și partea din spate a genunchilor scandând: „Da, vrem să câștige Chan!"

Serviciu cu kick de la Nicki. Antonovici returnează. Nicki lovește de pe linia de fund, mingea sare pe cealaltă linie de fund, apoi ajunge în tribune. Nicki poate anticipa unde are să ajungă mingea mai bine decât aproape oricine.

— La dracu', e bună! remarc.

Bowe încuviințează.

— Da, e.

— Și nu are antrenor, adaug. Nu are magia în buzunarul din spate, cum am avut eu atâția ani la rând. Face totul de una singură.

Nicki servește iar, și e o lovitură rapidă și urâtă, ca o bombă.

— Nicki o să câștige, îmi dau cu părerea.

Nicki servește, sărind mult și aterizând dur în timp ce își urmărește mișcarea. Nu sunt sigură că Antonovici poate ajunge la minge. Apoi, cumva, Antonovici reușește să se înalțe suficient și lovește înainte de a se prăbuși pe teren.

Bowe se ridică în fund. Gwen se apleacă spre televizor. Mă salt în picioare.

Nicki privește în sus în timp ce mingea se arcuiește peste fileu. Aleargă înapoi fără să o scape din ochi. Încă la pământ, Antonovici se holbează și ea la minge.

Aceasta zboară și apoi o ia în jos în timp ce Nicki se grăbește să o ajungă. Aterizează la câțiva *centimetri* dincolo de tușă. Out.

Natașa Antonovici lovește cu pumnii în pământ.

Nicki sare în sus.

Și iată, bătălia se va da între Soto și Chan!

Când mă trezesc în dimineața următoare, soarele strălucește, iar aerul e răcoros. Ziua perfectă pentru a câștiga US Open.

Deși e încă devreme, Bowe e deja în picioare. Când intru în living, îl găsesc citind ziarul. Lângă el se află un smoothie de afine și un borcan cu migdale nesărate.

— Bună dimineața, recordmeno! mă salută.

— Știi că nu e bine să spui prostii de genul ăsta înainte să dobor cu adevărat un record.

Bowe clatină din cap.

— Nu! Uite! îmi zice și îmi arată ziarul pe care îl citește.

Titlul articolului spune: soto vs. chan. garantat se vor doborî mai multe recorduri.

Iau ziarul și citesc articolul. Pe lângă alte informații despre meciul de aseară, aflu că *una* dintre noi două va deveni cea mai în vârstă tenismenă care a câștigat la US Open, în Era Openurilor. La aproape 32 de ani, Nicki o va depăși pe Margaret Court cu nouă luni. Dacă o să câștig eu, o să o bat pe Margaret Court cu aproape șapte ani.

Sunt, în mod oficial, cea mai vârstnică sportivă care ajunge în finala de feminin simplu de la US Open. De asemenea, sunt pe punctul de a doborî recordul pentru cei mai mulți ași dintr-un turneu și, din câte se pare, finala Soto vs. Chan va crea un număr record de vizualizări.

Mai există însă un record, unul de care presa însă nu a aflat: Gwen m-a sunat aseară să îmi spună că AmEx s-a oferit să îmi cumpere contractul cu Elite Gold. Și, de vreme ce acum Elite Gold vrea să îmi *păstreze* contractul, AmEx îmi oferă cel mai mare onorariu propus unui jucător de tenis – bărbat sau femeie – din istorie.

I-am spus că voi direcționa fiecare bănuț către centrul de tineret al fundației mele. Gwen m-a asigurat că va dona și ea.

— Adică, pot să fac asta și tot să mă retrag cu banii de pe cec! mi-a spus Gwen.

Am izbucnit în râs și i-am spus să o facă.

— Chiar o s-o fac, Carrie! mi-a zis cu seriozitate în voce. Am de gând să le spun partenerilor mei că mă retrag la anul. În mod oficial.

— Foarte bine! i-am susținut decizia.

Acum îi înmânez articolul lui Bowe.

— Atât de multe statistici! exclam. Sfinte Dumnezeule! Se întâmplă exact așa cum a spus tata cu atâția ani în urmă. Alegi una la întâmplare și hotărăști că te vei ține de ea. Dar când faci un pas în spate, cum poți spune că una are mai multă însemnătate

decât alta?

Bowe ia o gură de cafea și încuviințează din cap.

— Totuși, cele mai multe Grand Slamuri înseamnă ceva pentru mulți dintre noi. Hai să nu ne păcălim singuri! Aperi titlul care înseamnă cel mai mult pentru tine.

Inspir adânc.

— Da! Dar pentru tata nu însemna la fel de mult. El voia doar să joc tenis frumos.

Bowe zâmbește.

— Și uită-te la tine! Exact asta faci!

* * *

Mergând prin tunel, văd deja marginile terenului. Mulțimea este zgomotoasă. Nocturna e pornită și abia puțin mai strălucitoare decât aerul serii. Când ajung la ieșire, îmi trag umerii în jos. Îmi încălzesc gâtul. Îmi șterg pantofii.

Inspir scurt. Las aerul să-mi părăsească trupul ca un balon care se dezumflă. Mă simt de parcă sfoara care mă ținea a fost eliberată. Sunt pregătită!

În spatele meu e un agent de pază. Și dintr-odată aud pași.

— Nicki! exclam.

Poartă un tricou alb și o fustă bleumarin. Pantofii ei sport Nike 130 sunt albi cu dunga emblematică albastră.

— Carrie!

— Te simți bine? o întreb. Cum îți e glezna? Dar spatele? Vreo accidentare pe care aș putea să o exploatez?

Izbucnește în râs.

— Din nefericire pentru tine, mă simt sută la sută perfect.

— Bine! Victoria va fi mai dulce în acest caz.

Nicki clatină din cap.

— Cu ani în urmă, când eram doar o copilă, am citit un interviu de-al tău unde povesteai că tatăl tău îți spunea Ahile.

— Da! îi confirm. Cel mai măreț dintre greci.

— Eram geloasă pe asta. Pe simțul destinului pe care păreai să-l ai. Îți amintești ce i-a spus Ahile lui Hector după ce Hector l-a ucis pe Patrocle?

A trecut mult de când am citit *Iliada*. Clatin din cap.

Îmi zâmbește.

— Spune: „Între oameni și lei nu-i chip legătură să fie. […] Tocmai așa între mine și tine nu-ncape-nfrățire.”[116]

SOTO VS. CHAN

116 Homer, *Iliada*, ediție bilingvă greacă-română, traducere de George Murnu, studiu introductiv și note de D.M. Pippidi, Editura Universitas /Teora, București, p. 873.

Prea mulți oameni, poate chiar și Nicki, cred că Nicki reprezintă noul tenis, iar Carrie reprezintă vechiul tenis. Aceștia nu își dau seama că am învățat-o pe Carrie să joace orice tip *de tenis. Așadar, Carrie ar trebui să înceapă în forță și sălbatic, făcând impresie. Făcând limpede pentru toată lumea, încă de la început, că, indiferent pentru care versiune a ei a venit pregătită Nicki, pentru asta nu a venit pregătită.*

Câștig la aruncarea monedei și aleg să servesc prima.

Forehandul lui Nicki este brutal, așa că toată lumea îi servește astfel încât să își folosească reverul. Nu și eu. Primul meu serviciu este jos, scurt, rapid și clar pentru forehandul ei. Trebuie să se agite ca să ajungă la minge. Returnează imediat peste fileu. I-o trimit înapoi. Nu are timp. *15–0.*

Nicki se uită la mine și încuviințează cu o mișcare de cap calmă.

Câștig primul ghem.

* * *

Primul ei serviciu vine spre mine mai ceva ca un glonț din pușcă – procedează exact cum știam că o va face. Returnez exact pentru reverul ei. Returnează în adâncime. Trimit mingea înapoi cu un voleu de dreapta, atrăgând-o mai aproape de fileu.

Nicki reușește deoarece îi convinge pe oameni să joace tipul ei de tenis. Carrie îi poate face față stilului lui Nicki, dar Nicki nu îi poate face față stilului lui Carrie. În concluzie, Carrie ar trebui să o ademenească pe Nicki și să o determine să joace în stilul Carrie – genul de tenis în care chiar și un centimetru contează. Carrie, în cea mai bună formă, o va învinge pe Nicki aflată în cea mai bună formă. Iar asta înseamnă: ADU-O LA FILEU!

Nicki aleargă să ajungă la mine și o face exact la timp. Returul ei însă este prea lung. Primul punct din ghem este al meu. *0–15.*

Totuși, câștigă ghemul.

Câștigăm ghemuri amândouă, incapabile să facem vreuna break. 1–1 devine 2–2. Apoi 2–2 devine 3–3, 4–4, 5–5.

La 6–6, ajungem la tie-break.

Nicki mă nimicește cu serviciile. La serviciile mele, returnează cu forța unui ciocan. Tie-breakul ajunge repede 0–4 în favoarea lui Nicki. Trebuie să îmi schimb strategia.

4–4.

5–5.

6–6 în tie-break.

Mulțimea începe să murmure.

Nicki trimite o minge câștigătoare pe lângă mine, ceea ce transformă scorul în 6–7. Dar trebuie să câștige la două puncte diferență.

Este rândul meu la serviciu și îi trimit o minge rapidă exact la călcâie. O ratează. 7–7.

Minute mai târziu, Nicki conduce cu 12–11. Urmează să servească.

Mă uit la ea cum aruncă mingea în aer, încercând să ghicesc unde o va trimite. Până acum, m-am prins că există în gesturile ei anumite indicii privind ce va face. Își ține umerii puțin mai jos când servește în cross.

O privesc și observ că are umărul ridicat. Știu că va trimite mingea pe linie pentru forehandul meu.

Mingea șuieră prin aer atât de repede, că a și trecut pe lângă mine până să o aud. Mă întind mult, dar nu pot să o ajung. *Futu-i!* Mulțimea urlă.

La 13–11 în tie-break, primul set e al ei.

În timpul schimbării terenurilor, nu m-am uitat la nimeni. Nici la Gwen, nici la Bowe, nici la Ali. Nici la mulțime. Îmi țin capul în jos. Mă concentrez să îmi beau apa, să mă șterg pe față, să-mi păstrez sfaturile tatei în minte. În momentul ăsta nu vreau decât să îi aud vocea.

Dacă Nicki câștigă primul set, Carrie are mai multe șanse să îl câștige pe al doilea. Ne putem folosi de încrederea lui Nicki – de aroganța ei –, folosind-o împotriva sa. Așa ar trebui să procedăm. Ține-te de plan! Rămâi la el! Dacă nu luăm primul set, îl putem câștiga pe al doilea.

Începe al doilea set. O atrag către fileu. Lovesc mingile jos și încet, astfel încât Nicki să nu capete prea multă putere de pe urma lor.

Facem schimb de ghemuri. 1–1. 2–2. 3–3.

Curând, Nicki începe să se prindă cum stă treaba, așa că stă mai

aproape de fileu și lovește cu mai mult control. Raliurile noastre ajung la 10, 12, uneori chiar 15 mișcări înainte și înapoi.

Niciuna dintre noi nu câștigă pe serviciul celeilalte.

Începe să mi să pară că am găsit ritmul perfect – mingea mișcându-se înainte și înapoi, noi două ajungând la ea. Fără greșeli neforțate, fără greșeli. Execuții perfecte. Ca într-un dans.

Sunt momente când mă uit la minge și momente când mă uit la Nicki. Simt că și ea mă privește. Știu, în timp ce țopăi de pe un picior pe altul, că înțelege măiestria a ceea ce fac. La rândul meu, de-abia îmi pot lua ochii de la superba brutalitate a forței ei. Se balansează cu o forță plină de concentrare, țipând în timp ce o face.

Mă concentrez asupra punctului galben care se îndreaptă spre mine din nou și din nou. Simt ușurința cu care brațul meu se trage în spate iar și iar în vreme ce racheta alunecă prin aer.

Joc cel mai bine posibil, clipă de clipă, lovitură cu lovitură.

Când scorul ajunge la 5–6 și e serviciul ei, îmi dau seama că a venit momentul să o scot din joc. Trimit un voleu către ea; Nicki aleargă la fileu. Și, exact când pare că s-a obișnuit cu aceste voleuri rapide, trimit pe lângă ea o lovitură zdrobitoare de pe linia de fund.

Și apoi o fac din nou și din nou. Chiar când se duce în spate, o surprind cu o drop-shot, iar când e convinsă că o să trimit o minge scurtă, trimit una lungă. Este serviciul lui Nicki, dar ea e în alergare, cu un pas în urma mea, încercând să recupereze. 30–40.

Și iată! Momentul în care știu că pot câștiga setul. Minge de break.

În cazul în care Carrie obține minge de break, o să o transforme în victorie. Este grozavă la a transforma avântul în puncte. Nicki este o bună jucătoare defensivă – rareori adversarele pot ajunge la minge de break. Și e o admiratoare a lui Carrie, o cunoaște pe Carrie. Știe că trăiește pentru mingi de break. Trebuie să o facem pe Carrie să ajungă la o minge de break în fiecare set. Apoi lucrurile o să meargă ca unse.

Nicki servește. Mingea trece de linie, dar aterizează în interior și sare înalt. Sar și o surprind cu un smeș[117].

Nicki recuperează rapid mingea din aer. Îmi dau seama că așteaptă să returnez de pe linia de fund; mingea are prea multă energie ca să încerc o lovitură domoală. În loc să optez pentru o lovitură în cross, merg pe cea câștigătoare. O trimit în lungul liniei. Nicki trebuie să alerge pe tot terenul ca să ajungă la minge. O privesc cum fuge și cum glezna i se rotește un pic în timp ce alunecă.

Ajunge prea târziu. Mingea sare o dată, dar nu poate să o atingă. Când se ridică, îmi e clar că o doare glezna. Și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta, deoarece amândoi genunchii, în special cel cu probleme, încep să mă supere.

— Soto câștigă setul! aud în difuzoare vocea arbitrului în timp ce spectatorii sar de la locurile lor.

Toată lumea începe să țipe.

Zâmbesc la Nicki, așteptându-mă să îmi răspundă în același fel. Ea însă pare supărată și parcă pe punctul de a-și azvârli racheta cât colo. Nu o învinuiesc. Și eu m-am aflat într-o situație similară. Se gândea că, până acum, va fi câștigat meciul.

Însă eu o fac să îi scape printre degete.

E cam amuzantă treaba asta! mă gândesc. *Cum Dumnezeului am uitat că e atât de amuzantă?*

Mă așez pe scaun și îmi șterg fața. Iau o gură de apă. Mă uit la Nicki, care nu mă privește și are fălcile încleștate. Desface dopul unei sticle de Gatorade și ia o înghițitură mare. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că i s-a umflat glezna. Norii au început să se adune deasupra arenei. Se răcorește, lucru pentru care nu pot decât să fiu recunoscătoare.

Mă uit la Gwen. Face un semn către mine, către pieptul meu.

Bat ușor cu palma în dreptul inimii și fac și eu un semn către ea.

Setul decisiv. Serviciile lui Nicki sunt mai rapide și mai în forță. Mingea ajunge la mine cu un șuierat. E înspăimântător. Totuși, nu îmi bat capul cu încercări de a o depăși. Serviciile mele au o mare acuratețe. Practic, sunt ca loviturile unui lunetist.

Nicki joacă la capacitate maximă. E rapidă și veșnic cu ochii pe aruncările mele. Trebuie să îmi păstrez serviciile precise și greu de prezis.

1–1, 2–2 și apoi 3–3. Când trimit mingea jos, reușește să se strecoare pe sub ea. Când o trimite în adâncime, ajung la ea. Când trimit scurt, Nicki o scoate la capăt.

Respiră greu în vreme ce eu transpir.

Mulțimea parcă își iese din minți la fiecare raliu, ovaționând fiecare lovitură câștigătoare.

4–4. 5–5.

Tata avea dreptate. În al treilea set, Nicki luptă din greu.

Când trimite o altă lovitură de pe linia de fund pe lângă mine, o returnez la timp și observ că îmi mai pregătește una. Sunt uluită de puterea pe care o are în braț. Felul în care zdrobește mingea atunci când ia contact cu aceasta. N-am mai văzut forță ca asta. Și clar

cuplată cu o bună intuiție legată de direcția în care ajunge mingea și ce va face aceasta.

Genunchiul stâng mă doare, iar dreptul îl urmează îndeaproape. Respir mai greu decât o făceam când alergam pe nisip cu niște luni în urmă. Broboane de sudoare îmi curg pe față. Cerul se întunecă. Nu renunț. Și nici ea nu o face. Îmi dau seama de asta din felul în care i-a dispărut strălucirea din ochi, precum și din încordarea umerilor. Chiar și mersul ei pare cumva supărat, în timp ce se îndepărtează șchiopătând de fileu, după fiecare punct.

Nicki Chan e o mare tenismenă. Dar nu suficient de mare ca să mă distrugă atât de repede pe cât își închipuia că o va face.

* * *

La următorul ei serviciu, lovește atât de iute, încât pare că am de-a face cu un bliț.

Îmi simt picioarele obosite. Încep să cedeze, iar coapsele îmi tremură când iau poziția de așteptare. Genunchii îmi urlă de durere. Nicki are de gând să mă lase pe dinafară.

Abia pot să îi țin piept în timpul serviciului. Dar o fac.

Scorul e 6–6 în al treilea set. Ajungem din nou la tie-break.

Și atunci începe să fulgere, iar cerul urlă. Mă uit în sus, la norii din care se scutură ploaia.

Gwen, Bowe și Ali se reped în vestiar când se întrerupe jocul.

— Oameni buni, sunt OK! îi asigur. Sunt bine! Totul e sub control.

— Domini pe teren, îmi zice Gwen, iar asta e cea mai intensă reacție pe care am văzut-o vreodată la ea. Răspândești dracului teroare în jur!

Izbucnesc în râs.

— Mulțumesc!

Bowe zâmbește.

— Are dreptate!

Privirile ni se înlănțuie, iar eu îi zâmbesc.

— Trebuie să nu îmi pierd concentrarea ca să pot câștiga tie-breakul. Știm cât o să dureze pauza asta?

Ali intră și ea în vorbă:

— Furtuna a trecut deja. Organizatorii nu cred că o să dureze mai mult de 20 de minute.

— În cazul ăsta, hai, toată lumea afară! Și apoi adaug: Vă rog!

Bowe mă prinde de umăr și îl strânge ușurel, apoi le conduce pe cele două afară. Se întoarce către mine în ultima secundă.

— E un meci splendid! îmi spune. Un meci absolut *splendid*.

Nu îmi așteaptă răspunsul. Pur și simplu bate ușor în cadrul ușii

și apoi pleacă.

Dintr-odată, se lasă tăcerea în jurul și e atât de profundă, încât pot auzi bolborositul țevilor în perete.

Încerc să mă gândesc la ce mi-ar spune tata în clipa asta. Deschid dulăpiorul și caut în agendă. Îi recitesc notițele. Nu zice nimic despre tie-break în setul al treilea. Frunzăresc, căutând ceva – orice –, dar nu găsesc nimic ce să nu fi citit deja.

Ce mi-ar spune dacă ar fi aici? Ce ar fi notat în agendă dacă ar mai fi avut timp? Încă sunt lucruri pe care am nevoie să le aflu; încă am nevoie de sfaturi de la el. Încă mai avem lucruri de făcut împreună.

Recapitulez strategii – începi încet, las-o să obosească, atacă rapid, nu o lăsa să capete un punct de sprijin; optează pentru servicii ample; acum nu e timpul pentru servicii ample – și încerc cu disperare să îmi dau seama care dintre ele seamănă mai mult cu sfatul pe care mi l-ar da el.

Dar… nu știu. Nu știu ce mi-ar spune.

Mă simt de parcă îmi fuge pământul de sub picioare. Din clipa asta înainte, nu îl mai am pe tata cu mine. Nu știu ce ar putea gândi. Nu mai știu nimic din strategia lui, din planul lui. Din logica lui. Nu-i mai știu sfaturile. Pentru că s-a dus. Și nu se mai întoarce. Am ajuns la final.

Dintr-odată, mă simt de parcă durerea e suficient de mare ca să mă facă una cu pământul.

Iau agenda și o pun în dulap. Dacă o să câștig acest tie-break o să fie pentru că știu cum să o înving de una singură. Iar dacă o să pierd va fi pentru că este o tenismenă mai bună. Acesta este testul pentru care m-am rugat.

Ușa se deschide, și intră Nicki.

— Așteptam în camera de pregătire, îmi zice. Nu voiam să mă întâlnesc cu tine.

— Oh!

— Dar pauza o să mai dureze cel puțin încă 10 minute.

— OK!

Se așază alături de mine pe bancă și, vreme îndelungată, nu scoate niciun cuvânt. Nici eu, de altfel. Pur și simplu, stau lângă ea, cu ochii închiși, încercând să îmi controlez respirația și să ignor durerea de genunchi.

— Victoria ar trebui să fie deja a mea, zice Nicki într-un final.

Deschid ochii și mă uit la ea.

— Ei bine, nu este, rază de soare!

Nicki clatină din cap.

— Ești cea mai bună tenismenă împotriva căreia am jucat, atunci și acum, îmi zice. Scorpie ce ești!

Izbucnesc în râs.

— Încerc să glumesc ca să ascund faptul că te urăsc cu fiecare atom din corpul meu, continuă.

Mă uit la ea și văd că nu zâmbește.

— Nu mă urî! E o pierdere de vreme!

Scoate un pufnet.

— Joci cel mai bun tenis pe care te-am văzut jucându-l vreodată, îi spun. Datorită mie.

Își dă ochii peste cap.

— Bine, Soto!

— Meriți locul pe care îl pretinzi în istorie! adaug.

Mă privește în ochi.

— O să te înving!

— Ba nu! Nu o s-o faci!

Nicki râde, în ciuda a tot ce simte. În încăpere intră un coordonator care ne spune că se fac pregătiri ca să ne întoarcem pe teren. Ne ridicăm amândouă, iar Nicki își lasă o mână pe umărul meu.

— Să joc împotriva ta anul acesta, să dobor toate aceste recorduri – cu Carrie Soto, împotriva lui Carrie Soto – e un vis devenit realitate.

Mă uit în ochii ei și fac un semn de încuviințare, nesigură cum să-i spun că meciul ăsta înseamnă același lucru și pentru mine.

— Iar acum am să te lovesc cu o săgeată direct în călcâi, ca să pot spune că eu sunt cea care l-a doborât în cele din urmă pe Ahile.

Iar pentru *asta* îmi vine imediat răspunsul:

— Aș vrea să te văd încercând naibii!

Începe tie-breakul.

Un punct pentru Nicki, un punct pentru mine.

Pentru Nicki. Pentru Nicki.

Pentru mine. Pentru mine. Pentru Nicki.

Ne învârtim în cerc. Mă distrez cum nu am mai făcut-o de ani buni.

Acesta va fi ultimul turneu în care voi juca. Și nu pot decât să mă bucur de experiență.

Nu am pus mâna pe rachetă ca să devin încordată, epuizată și înspăimântată de eșec. Am făcut-o ca să simt bucuria de a lovi mingea cât de tare pot. Ca să petrec mai mult timp cu tata.

Ăsta e. Ultimul moment din ce am început împreună. Meciul ăsta. Tie-breakul ăsta. Aș putea să îl trăiesc la nesfârșit.

Eu. Apoi Nicki.

Apoi eu. Apoi Nicki.

Apoi eu. Apoi Nicki. Apoi eu.

Servesc cea mai precisă și mortală minge, încercând să obțin un as. Nicki însă returnează la fel de rapid. Iar eu nu pot să îi egalez forța. Punctul merge la ea.

Nicki servește cea mai rapidă minge pe care am văzut-o în viața mea. Mă adun și o returnez. Lovește atât de sus, încât trebuie să fac un salt în aer, în ciuda problemelor pe care le am cu genunchii. Totuși, sar mai sus decât cred că am sărit vreodată și reușesc să zgârii mingea cu racheta, făcând-o să aterizeze undeva unde Nicki nu poate ajunge la ea. Durerea de genunchi mă omoară, dar punctul e al meu.

Servesc, iar ea returnează cu o lovitură de pe linia de fund. Vin cu un rever în cross și privesc cum mingea saltă. Nicki e prea departe de ea. Nimeni nu poate ajunge la timp în partea cealaltă a terenului, și clar nu cu necazurile pe care le are adversara mea cu glezna. Privesc cum mingea zboară peste fileu. Nicki aleargă prea repede. O să rateze. Mingea însă sare mai jos decât am crezut că o va face.

N-ar fi trebuit să sară atât de jos. E o minge nouă și o trimit cu putere. Se întâmplă însă uneori ca mingea să sară greșit și să nu facă ce ar trebui să facă. Și, de regulă, în astfel de momente, jucătorul care trebuie să returneze ratează lovitura.

Dar nu și Nicki. Nu acum. Cumva, și-a dat seama ce urmează să se întâmple înainte să se întâmple. Lovește mingea din afara liniei și alunecă pe teren în timp ce se lasă jos, pe genunchi. Se apleacă în spate, întinzându-se prea mult, și se strecoară pe sub minge în timp ce aceasta zboară pe lângă ea; pielea îi sângerează după ce a alunecat puțin mai devreme.

Se întoarce foarte puțin și returnează o minge la care nu am cum să ajung.

Punctul e al ei. Scorul e acum 16–15.

Și, pentru prima dată, îmi dau seama de ceva deopotrivă înspăimântător și eliberator.

Se prea poate ca Nicki Chan să înțeleagă mingea mai bine decât o fac eu.

Servește din nou, iar lovitura e năprasnică precum o lovitură de bici. O trimit atât de departe, încât atinge linia de fund și apoi sare de pe teren. Nicki sare înalt și returnează cu un lob.

Mingea plutește ușor pe deasupra noastră. Trebuie să mă hotărăsc dacă să o lovesc înainte să sară sau în timp ce se înalță. Trec în revistă toate opțiunile pe care le am și toate loviturile pentru care pot să optez. Și, în loc să aleg, pur și simplu îmi las brațele să zboare.

Recuperez rapid mingea din aer și o trimit înapoi necontrolat. Nicki începe să alerge.

S-ar putea să o învinge astăzi. Dacă mingea ajunge în interiorul terenului, iar ea o ratează, pot să o învinge azi.

Asta însă nu va schimba faptul că Nicki este *incomparabilă*. Și că va câștiga un alt Grand Slam în '96. Și pe urmă încă unul, dacă nu-și mai forțează glezna.

Și eu ce o să fac? O să mă tot întorc și o să tot încerc să îi smulg titlul? O să mă tot agăț cu îndârjire de ceva la care ar fi trebuit să renunț cu ani în urmă? Așa vreau să fie viața mea? Încercând să neg ce este Nicki Chan?

Care e frumusețea?

Mingea face un arc către ea, peste fileu. Nicki aleargă în adâncime. Mingea trece de ea. Nu o să o prindă.

Simt că o să câștig chestia asta și apoi o să renunț la ea. Că o să îi îngădui să câștige de acum înainte. Sunt gata. Sunt pregătită să îi cedez totul. Să o las să câștige. În sfârșit.

Dar, în timp ce privesc, mingea aterizează la un centimetru dincolo de linia de fund.

Tușierul strigă că e out.

Nu prea îmi vine a crede ce văd. Nicki urlă către cer, cu ambele brațe întinse la maximum. Spectatorii au sărit în picioare, aclamând.

Tocmai am pierdut tie-breakul. Tocmai am pierdut meciul.

De-abia mai pot respira.

Nu-mi arunc racheta cât colo. Nu urlu. Nu îmi îngrop fața în palme. Doar mă uit la Bowe.

Nicki Chan tocmai a câștig US Open.

Am pierdut! Meciul, recordul, de două ori într-un an.

Aștept să se deschidă cerurile și să plouă cu rușine peste mine. Vreau ca burta să mi se spintece în jumătate. Să mă copleșească durerea. Dar… nu se întâmplă asta.

Bowe zâmbește. Gwen e cu brațele în aer, așteptând să mă îmbrățișeze. Ali aplaudă sălbatic, chiar dacă am pierdut.

Un lucru nu înțeleg însă: de ce mai simt încă zumzăitul acela. Zumzăitul din oase. Sentimentul de imponderabilitate și de netemeinicie. Sentimentul că ziua este, de fapt, a mea. Că pot face orice.

Nicki Chan mă privește. Îi zâmbesc.

Nu mai sunt cea mai mare jucătoare de tenis din lume.

Pentru prima oară în viață, pot fi… altceva.

---

117 Execuție similară cu lovitura de serviciu executată de deasupra capului.

Un an mai târziu

CHAN VS. CORTEZ

US Open 1996

Scorul este 5–4 în setul decisiv. Dacă Nicki va
câștiga pe serviciul lui Cortez în acest ultim ghem, va stabili un nou record.

Mă aflu în loja jucătorilor. Bowe e lângă mine. Părinții lui Nicki sunt vizavi de noi. Noua ei iubită, care *nu mă poate suporta*, stă în colț și afișează un zâmbet sobru.

Privesc cum Nicki îi răspunde forehandului în forță al lui Cortez cu o lovitură tăiată.

Soto Slice a fost primul lucru pe care l-a învățat de la mine.

— Trebuie să îți îmbunătățești voleurile, loviturile din apropiere de fileu. Așa aproape că te-am învins la New York! i-am spus în prima noastră zi pe teren împreună.

— Nu am nevoie de voleuri când jocul meu de pe linia de fund este atât de bun, mi-a răspuns.

— Nu o să mai câștigi niciodată la Wimbledon bazându-te doar pe jocul de pe linia de fund, și știi asta. Ai de gând să renunți la un sfert din Grand Slamurile dintr-un an doar pentru că nu vrei să îți perfecționezi voleul? Acum, haide, *de nuevo*!

Nicki s-a încruntat, însă apoi a făcut ce i-am spus. La fel cum a procedat și când am sfătuit-o să nu își mai forțeze glezna, astfel încât să își poată prelungi cariera cu câțiva ani. Se enervează și dă din gură, dar îmi dau seama că mă ascultă întotdeauna, chiar dacă nu se comportă ca și cum ar face-o.

Îmi vine să râd – cât de des m-a văzut tata încruntându-mă, știind însă că tot o să îi ascult sfaturile!

Și acum iată-ne – antrenoare și jucătoare – la US Open ١٩٩٦, eu stând în tribune și neavând cu ce să o ajut decât cu speranța că poate culege roadele tuturor lucrurilor asupra cărora am lucrat.

Dumnezeule, cât de greu trebuie să îi fi fost tatei să facă treaba asta! Să stea acolo, un pachet de nervi, știind că eu sunt singura care poate controla cum merg lucrurile! Nu putea gândi pentru mine pe teren și nici nu putea lovi mingea în locul meu. Putea doar să spere că aveam să joc așa cum mă învățase.

Ce dar minunat trebuie să fie acesta, să fii în stare să ghidezi pe cineva, iar apoi să îl lași să termine treaba singur! Să îi oferi cuiva toate cunoștințele pe care le ai și apoi să te rogi că le va folosi corect. E un talent pe care îl învăț, pe care sunt hotărâtă să îl perfecționez.

Nicki are acum minge de break. Ceea ce înseamnă că luptă pentru minge de meci.

Mă privește. Încuviințez cu un semn din cap. Încuviințează și ea, iar un zâmbet discret i se desenează pe chip.

Dacă va câștiga următorul punct, va câștiga US Open și va doborî un record de 23 de Grand Slamuri câștigate – o provocare care, acum câțiva ani, era ceva nemaiauzit.

Cortez aruncă mingea în aer și, cu un urlet, o trimite dincolo de fileu. Nicki începe să se dea înapoi, pregătindu-și poziția.

— O prinde! îmi spune Bowe încetișor.

Mă uit fix în față, bâțâindu-mi genunchii. Bowe mă ia de mână, încercând să mă calmeze.

Mă aplec în față, rugându-mă cu toată ființa, în timp ce Nicki se trage în spate și balansează racheta…

MULȚUMIRI

Mi-a plăcut enorm să o creez pe Carrie Soto și am reușit să o fac doar datorită cititorilor mei. Așadar, îi mulțumesc oricui a ținut vreodată în mâini *Malibu*, *Daisy*, *Evelyn* sau *One True Loves*, sau oricare dintre cărțile care au fost publicate înainte de acestea. Vă mulțumesc că ați răspuns prezent la întâlnirea cu aceste volume! Ați fost cea mai mare surpriză a vieții mele. Mulțumiri editoarei mele, Jennifer Hershey! Ai înțeles-o pe Carrie și m-ai împins să o aduc la viață pe deplin, cu toate defectele ei. Îți sunt nespus de recunoscătoare pentru atașamentul pe care i l-ai arătat! Mulțumiri agentei mele, Teresa Park, pentru că a văzut bucuria și partea distractivă din această carte și le-a simțit alături de mine!

Recunoștința mea se îndreaptă către echipa Ballantine: Kara Welsh, Kim Hovey, Susan Corcoran, Jennifer Garza, Allyson Lord, Quinne Rogers, Taylor Noel, Maya Franson, Paolo Pepe, Elena Giavaldi, Erin Kane și Sydney Shiffman. Nu îmi vine să cred ce noroc am avut să fiu publicată de o editură atât de talentată și de puternică! Vă mulțumesc pentru pasiunea și strădania pe care le depuneți pentru ca aceste cărți să ajungă în mâinile oamenilor! Dacă nu ați fi voi, lucrul acesta nu s-ar întâmpla.

Mulțumiri echipei PFLM – Emily Sweet, Andrea Mai, Abigail Koons, Anna Petkovich, Kathryn Toolan, Jen Mecum și Charlotte Gilles. Nu aș fi reușit să fac nimic din toate acestea fără opiniile

voastre. Ajutorul vostru, al tuturor, este neprețuit și consider că sfaturile voastre au contribuit în mod hotărâtor la succesul de care mă bucur.

Carisa Hays și Hayley Shear, vă mulțumesc pentru că mă sprijiniți mereu! De fiecare dată.

Julian Alexander, ești mereu atât de strălucitor pe Zoom! Îți mulțumesc pentru că ai avut încredere în mine! Ailah Ahmed și întreaga echipă de la Hutchinson: nu există cuvinte care să exprime ce înseamnă să am o echipă atât de puternică și fenomenală în Marea Britanie care să îmi sprijine munca.

Leo Teti, m-ai salvat! Cartea asta avea nevoie de tine, și sunt extrem de recunoscătoare că ești în barca mea!

Stuart Rosenthal și Sylvie Rabineau, vă mulțumesc că ați fost acolo – calmi, hotărâți și stăpâni pe situație –, pentru fiecare minge cu efect care se aruncă în direcția voastră.

Kari Erickson, nu cred că aș fi putut trece de anul 2021 fără tine! Și cu siguranță nu aș fi reușit să am cartea gata la timp. Opiniile tale, solicitudinea și conștiinciozitatea ta mi-au devenit indispensabile. Îți mulțumesc!

Am scris această carte în timpul pandemiei. Nu aș fi reușit să o fac dacă cei mai apropiați oameni de sufletul meu nu s-ar fi implicat și nu m-ar fi ajutat cu copilul. Am mai spus-o, dar nu cred că o voi repeta suficient vreodată: această carte nu ar fi existat fără soacra mea, Rose, și mama ei, Sally, care au petrecut mult timp cu fiica mea. Nu aș fi putut face asta singură. Și nici nu a fost nevoie, motiv pentru care vă mulțumesc! Îi mulțumesc fratelui meu, Jake, cu care am discutat despre orice, chiar și despre chestiunile care nu au răspunsuri ușoare.

Și, desigur, recunoștința mea se îndreaptă și către bombonicile mele. Nu pot să iau nicio decizie fără voi, așadar vă sunt recunoscătoare pentru faptul că una dintre voi este tot timpul acolo, la orice oră rezonabilă după fusul orar al Coastei de Est, ca să îmi dea o mână de ajutor.

Desigur, nu am scris niciodată o carte fără tine, Alex Jenkins Reid. Și nu doar pentru că ai grijă de fiica noastră. Sau pentru că mă ajuți să îmi amintesc că, până la urmă, lucrurile astea sunt doar niște cărți. Ci și pentru că mă ajuți să îmi dau seama când ar trebui să ascult ce mă sfătuiesc alți oameni și când ar trebui să îmi ascult instinctul. Este un talent incredibil să înțelegi când greșești și când ai dreptate. M-ai ajutat să văd asta cât se poate de limpede. Și, făcând-o, m-ai ajutat să fiu mai mult decât am fost vreodată.

Și, în cele din urmă, mulțumesc, Lilah! M-ai auzit vorbind despre Carrie Soto de ceva vreme. M-ai ascultat cu răbdare în timp ce încercam să îmi dau seama cum să o portretizez. Și ai avut o idee

foarte bună pentru titlul cărții, idee pe care aproape că am folosit-o. Așa că, nu știu, poate ești și tu scriitoare. Lasă-mă însă să îți spun ceva: ești capabilă de multe lucruri grozave. Sper că, pe măsură ce vei crește, asta o să-ți dea un sentiment de pace. În ceea ce mă privește, în cea mai mare parte a vieții, am avut ceva de demonstrat. Cred însă că tu ai o șansă reală de a afla că nu trebuie să demonstrezi nimic nimănui. Și, dacă se va întâmpla să simți că trebuie să demonstrezi ceva important, să fii cea mai mare, îți voi fi alături pe parcursul acestei călătorii. O să fiu acolo, încurajându-te, pentru orice va fi nevoie să faci. Și, doar ca să știi, pentru mine ești perfectă și nu trebuie să îmi demonstrezi nimic.

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro